

விபூசு

காலாண்டிதழ்/இதழ் ஏழு/ஜூலை 2021/260 இலங்கை ரூபாய்

Printed by: Saravanan Printers
No. 10/11, 1st Street, Mylapore, Chennai

SP Pushpakanthan

வியுகம் இதழில் பங்களித்த ஓவியர்கள்...

எஸ்.பி.புஷ்பகாந்தன்

மட்டக்களப்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட புஷ்பகாந்தன் ஓவியம் மற்றும் வடிவமைப்புத் துறையில் தனது நுண்கலை இளமாணிப் பட்டத்தை யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து பெற்றுக்கொண்டார். ஐந்து வருடங்கள் பல்வகை ஊடகங்கள், வரைதல் மற்றும் ஓவியங்கள் தொடர்பான கற்கைநெறிகளுடன்

கட்புலக்கலை மற்றும் கலைத் தொழில்நுட்பம் போன்றவற்றையும் கற்பித்தவர். 2018 இல் நியூயோர்க்கில் உள்ள கோர்னெல் பல்கலைக்கழகத்தின் தெற்காசிய கற்கைகள் பிரிவின் கௌரவ இணைப்புறுப்புரிமையை பெற்றதுடன் தற்போது அமெரிக்க Full Bright நிகழ்ச்சித்திட்டத்தின் கீழ் புலமைப்பரிசில் பெற்று அமெரிக்காவின் சிக்காகோ நகரில் உள்ள இல்லினோயிஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் கலைவினையரங்கவியல் துறையில் (studio) முதலுண்கலைமாணி பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்கின்றார். ஒதுக்கப்பட்டவர்களின் குரல்களையும் இலங்கை உள்நாட்டு மோதல்களின் அவலங்களையும், வடுக்களையும் கடந்த எட்டு வருடங்களாக தனது ஓவியங்களுடாக மௌனசாட்சியங்களாக வெளிப்படுத்தும் செயற்பாட்டாளர்.

அவரின் ஓவியங்கள், எண்முறைப் படிமங்கள் (digital images), காணொளிகள் மற்றும் நிறுவல்கள் என்பவை பூகோளமயமாக்கலின் இருண்ட பக்கங்கள், இனவாதம், ஜனரஞ்சக அரசியல், சமத்துவமின்மை, நவ காலனித்துவம், மனிதனின் அலட்சியப்போக்குகளால் அல்லது வலிந்த செயற்பாடுகளினால் இயற்கை சூழல் அழிக்கப்படதல் என்பவற்றுக்கான எதிர்க்குரலைப் பிரதிபலிப்பவை.

ஐக்கிய அமெரிக்காவிலும் இதர நாடுகள் பலவற்றிலும் இவருடைய படைப்புகள் காட்சிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன.

(வியுகம் இதழ் 07ன் முகப்பு மற்றும் உள் அட்டை ஓவியங்கள் புஷ்பகாந்தனுடையவை)

அருந்ததி ர்.ராஜ்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழக இளமாணி (சிறப்பு) பட்டதாரி. லண்டன் SOAS பல்கலைக்கழகத்தில் கலை வரலாற்றுத் துறையில் முதலுண்கலைமாணிப் பட்டம் பெற்றவர். ஐக்கிய இராச்சிய திறந்த கலைக்கல்லூரியிலிருந்து ஓவியம் மற்றும் வடிவமைப்பு கற்கை நெறிக்கான சான்றிதழ் பெற்றவர்.

அ.மாற்கு மாஸ்டரின் மாணவி. 1986ல் இருந்து இன்றுவரை ஓவியக்கண்காட்சிகளில் பங்குபற்றுகிறார். ஐக்கிய இராச்சியம், ஹேயஸில் புறாக்கைச் சமூக அமைப்பின் நிர்வாக சபை உறுப்பினர் (1996 -2007). 2004 இலும் 2006இலும் முறையே மிலேனியம் விருது மற்றும் சமுதாய முதன்மையாளர் விருதுகளைப் பெற்றார். தற்போது பெண்கள் கலாசார அரங்கத்தின் ஆக்கச் செயற்பாட்டு இயக்குனராகவும், லண்டன் பக்கிங்ஹாம்ஷயர், வைநோம் நகரிலுள்ள 'வைநோம் மைன்ட்' என்ற உள் நல அமைப்பின் கலைச் செயற்பாட்டாளராகவும் உள்ளார்.

எம்.சசிசுமார்

மட்டக்களப்பில் பிறந்தார். கிழக்கு பல்கலைக்கழகத்தில் கட்புலக்கலை மற்றும் கலைத் தொழில்நுட்பத் துறையில் நுண்கலை இளமாணிப் பட்டம் பெற்றவர். உள்ளூர் மற்றும் சர்வதேச ஓவிய கண்காட்சிகளில் பங்கு பற்றியுள்ளார் வடிவமைப்புத் துறை, ஓவியம், போன்றவற்றில் சிறப்புத் தேர்ச்சி பெற்றவர். பாரம்பரிய கோட்டு ஓவியங்களின் பாதிப்பும் சந்துருவின் படைப்புகளின் உந்துதலும் இவருடைய ஓவிய பாணியில் பிரதிபலிப்பதைக் காணலாம். தற்போது முதலாணிப் பட்டப்படிப்பை மேற்கொள்ளுகிறார்.

ரீனுஜா சிவசங்கர்

மட்டக்களப்பு கருவாஞ்சிகுடியில் பிறந்தவர். கிழக்குப் பல்கலைக்கழக கவாமி விபுலானந்தா அழகியல் கற்கைகள் நிறுவகத்தின் கட்புலக்கலை துறையில் இளம் நுண்கலைமாணி பட்டம் பெற்று அதே துறையில் விரிவுரையாளராக கடமையாற்றி வருகின்றார். அதன் ஒரு பகுதியாக இந்தியாவின் தமிழ்நாடு டி.ஆர்.ஜே. ஜெயலலிதா இசை மற்றும் கவின்கலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் ஓவியத்துறையில் முது நுண்கலைமாணி (Master of Fine Arts) painting பட்டப்படிப்பினைப் பயின்று கொண்டிருக்கிறார்.

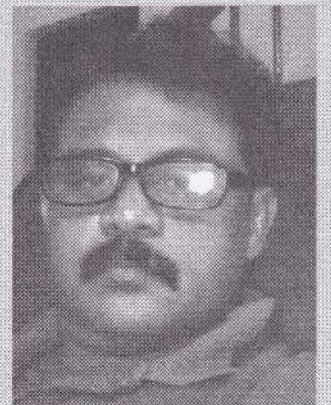
இவரின் ஓவியங்கள் சமூகம்- குறிப்பாக பெண்கள்- சார்ந்த பிரச்சினைகளையும், பாரம்பரிய விடயங்களையும் வெளிக்கொணர்பவை. இவரின் ஓவியங்கள் நூல்கள், சஞ்சிகைகள் பலவற்றின் முகப்புகளை அலங்கரித்திருக்கின்றன.

தற்போது டிஜிட்டல் ஓவியங்களிலும், கனிமன் சிற்பங்கள், மண்சிற்பங்கள் போன்ற கலைகளிலும் ஈடுபட்டு வருகிறார். சர்வதேச மற்றும் தேசிய மட்ட ஓவியப் போட்டிகளிலும் ஓவியக் கண்காட்சிகளிலும் பங்குபற்றி காட்சிப்படுத்தி பாராட்டும் சான்றிதழும் பெற்றிருக்கிறார்.

சிவ வரதராஜன்

கல்முனையில் பாண்டிருப்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். கவிதை, சிறுகதை, இலக்கிய விமர்சனம் போன்ற தளங்களில் இயங்கிவரும் இவர், ஓவியத்திலும் ஈடுபாடு கொண்டவர். ஓவியத்தினை முறைசார்ந்து பயிலாத போதும் 'சித்திரம் கைப்பழக்கம் - செந்தமிழ் நாப்பழக்கம்' என்பது போல, சயமாக வரைபவர். கல்முனையில் ஓவியர் சீ.ருத்ரா அவர்களுடன் கொண்டிருந்த நட்பினால் அவர் வழியாக விஸம்பர ஓவியங்களுக்கான தேர்ச்சியைப் பெற்றவர். இவரது ஓவியங்கள் ஈழத்தின் இலக்கிய சஞ்சிகைகள் சிலவற்றில் இடம்பெற்றுள்ளன.

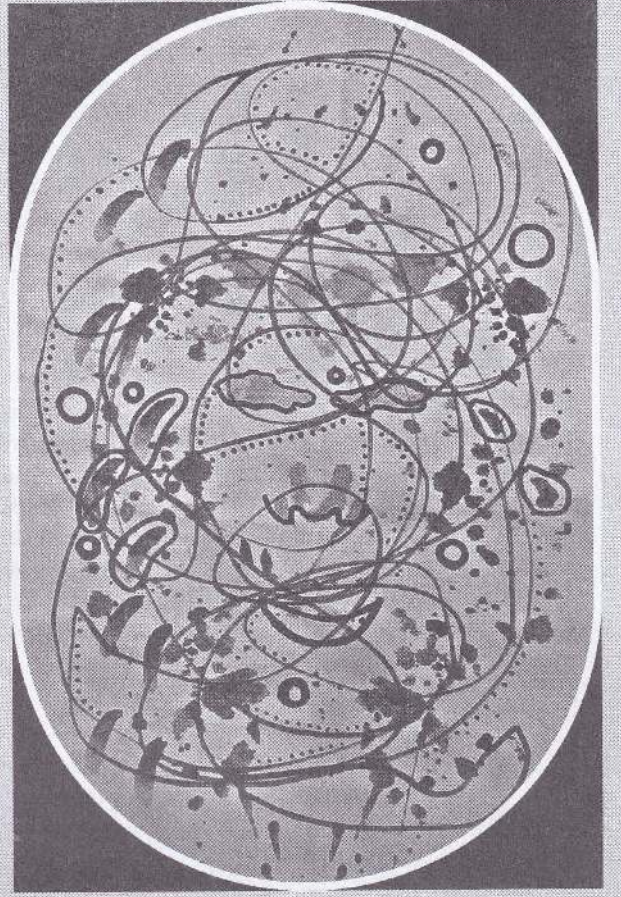

தீண்டாக்களி

பறவைகள் தீண்டாத கனிகளை
கடவுள் பரிசளித்த நாளொன்றில்
நாங்கள்
சாத்தான்களைப் போலவேயிருந்தோம்.
இமைமயிரளவு சுருங்கிய வார்த்தைகளால்
ஒரு வசவுக் காலத்தை வடிவமைத்தோம்.
கடவுளின் ஓளனப் புன்னகை
முள் முடியைப் போல ஒளிர்ந்தது.
தீண்டத்தகாத பொழுதுகளால்
கடவுளும் சாத்தானும் அந்நியப்பட்ட பின்னும்
நீயும் நானும்
கடவுளுக்காகவும் சாத்தானுக்காகவும்
எம் வார்த்தைகளை மேலும் சுருக்கிக் கொண்டோம்.
ஒரு முத்தத்தின் பிறகான
எம் கணங்கள் முழுவதும்
பறவைகள் தீண்டாத கனிகளே நிறைந்திருந்தன.
பரிசுத்தத்தின் பெயரால்
நாமும் அதைத் தீண்டவில்லை
கடவுளோ
சாத்தானோ
அதைத் தீண்ட நிர்ப்பந்திக்கவுமில்லை.

மரம் வரைந்தபாதை

இலைகள் சலசலக்க மரம்
ஊர்ந்து செல்கின்றது.
பாருங்கள் இந்த அதிசயத்தை
உறைந்த தேக்கத்தின்
சலனக் காட்சியாக இக்காட்சி அமைகின்றது.
வண்ணத்துப்பூச்சிகள் பூப்பதும் காய்ப்பதுமாக
கணந்தோறும் தோன்றும் அதியற்புதத்தை
இக்காட்சி நெய்கிறது.
மரத்தின் பாதையில்
தூர்ந்துபோன நதிகள் நீர்நூற்றுக்களை சுரக்கின்றன.
முதிய மானொன்று அதில் தாகமாறுகின்றது.
வழி தப்பிவந்த தூரதேசத்துப் பறவைகளிரண்டு
தேகம் நனைத்து எழுகின்றன.
மதியச் சூரியன் மல்லாந்தபடி நீந்துகின்றது.
குயிலுக்கு எதிர்குரல் காட்டிக் கூவும்
சிறுமியின் கண்களில் பசியகாடாய்
மரம் சிலிர்க்கின்றது.
கிழிந்து தொங்கும் வானத்தின் நீல இழைகளை
தோரணமாக்கி அசைக்கிறது காற்று.
இப்போது பாருங்கள்
மரம் வரைந்த பாதையில்
வரிசை பிரியாது செல்கின்றன எனும்புகள்.

00

மற்றும் ஈரமற்றமழை

ஈரமற்ற மழையை அழைத்துவருகிறாய்
அறையை வெம்மையால் பூரிக்கச் செய்கிறாய்
வெளியில்
தனித்திருந்து நனைகிறது முதுமரம்
கிளைகளில் தேங்கிச் சிந்தும் நீர்த்துளிகளை
ஒரு கோலமாக்கி சிலிர்த்து விளையாடுகின்றது
பருவத்தால் சிலிர்க்கும் அணில்.
பின்னும்
மஞ்சள் பூக்கள் மலர்ந்த பூவரசின்
இலைகளால் பீயி செய்து ஊதும் சிறுவன்
மழையை இசையாக்கிவிடுகின்றான்.
தோய்ந் துகளிக்கும்
காகங்கள் இரண்டை நீந்த அழைக்கிறது
குட்டையில் தேங்கிய செம்புலநீர்.
அறையின் வெம்மையை உலர்த்த நீ
முத்தங்களால் நெய்கிறாய் போர்வையை.
பெருமழை பெய்யத் தொடங்குகிறது
அறையினுள்.

00

சீவ்வாழ்வு அபிஷேகம்

பெருவில் பிறந்து சிலியில் வளர்ந்தவர். 1981ல் அவருடைய மாமா சிலியின் ஜனாதிபதி சல்வடோர் அலண்டேயின் (Salvador Allende) படுகொலைக்குப் பின் அங்கிருந்து தப்பி வெனிசுலா சென்றார். தன்னுடைய தாத்தாவிற்கு எழுதிய கடிதங்களின் தூண்டுதலில் இருந்து இவருடைய முதல் நாவல் The House of Spirits (ஆவிகளின் இல்லம்) எழுதப்படுகிறது. மாய யதார்த்தத்தை லத்தீன் அமெரிக்காவில் திறம்பட உபயோகித்த வெகுசில எழுத்தாளர்களில் இவரும் ஒருவர். இவருடைய எல்லா நூல்களிலுமே இவரது அனுபவங்கள் கலந்திருப்பதால் அவை லத்தீன் அமெரிக்க வாழ்வைப் பிரதிபலிப்பவை. இந்த நூல் இவருடைய நினைவுக்குறிப்பு, மார்ச் 2021ல் வெளியாகியது. சிறுவயதில் நிற்கதியாக இவருடைய தந்தை (அம்மாவின் கணவன் என்றே இவர் குறிப்பிடுகிறார்) குடும்பத்தைக்

இசபெல் அலண்டே

பெண்ணின் ஆன்மா

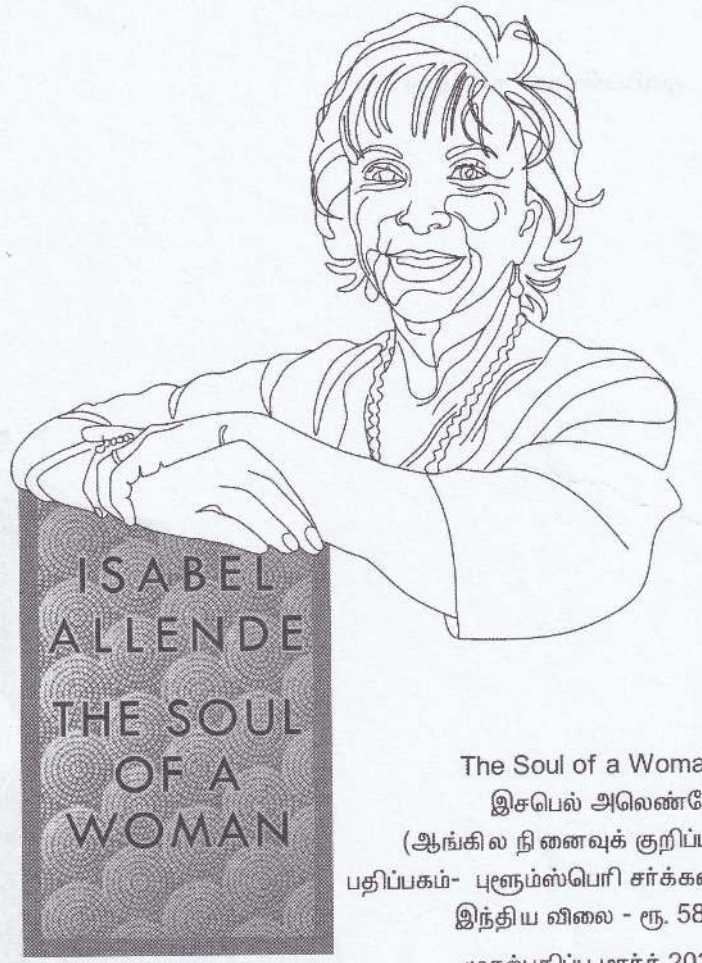
கைவிட்டுச் சென்றதால் சிலியில் பாட்டி வீட்டுக்கு குடும்பம் பெயர்கிறது. பாட்டியும் இறந்து போக பயங்களால் நிறைந்த குழந்தைமை என்னுடையது என்கிறார். சிறுவயதில் பயங்கள் இல்லாதிருந்தால் என்னுடைய எழுத்தில் இவ்வளவு வீரியம் இருந்திருக்காது என்று சொல்லும் இசபெல், சராசரிக் குடும்பத்தில் மகிழ்வான குழந்தைப்பருவம் கொண்டவர்கள் எப்படி நன்றாக எழுத முடியும் என்ற ஆச்சரியம் அவருக்கு இருப்பதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இசபெல் சிறுவயதிலேயே தான் பெண்ணியவாதியாக இருந்ததாக நம்புகிறார். அவருடைய அம்மா அன்பும் பாதுகாப்புமான துணை கிடைத்ததும் திருப்தி அடைகிறார். மனைவியையும் நான்கு குழந்தைகளையும் கைவிட்டு அம்மாவை நாடிவந்தவன் ஆணாதிக்கவாதி என்கிறார் இசபெல். இசபெல்லின் பெண்ணியம், ஆணை வெறுப்பதல்ல, எங்கெல்லாம் சமஉரிமை மறுக்கப்படுகிறதோ அதை எதிர்ப்பது. ஒருவேளை ஒரு ஆண் பாதிக்கப்பட்டாலும் அதையும் எதிர்த்துக் குரல் கொடுப்பது இசபெல்லின் பெண்ணியம்.

இசபெல் மூன்றுமுறை மணம் புரிந்தவர். என்றாலும் திடீர் காதல்கள் அவரை விடவில்லை. 1976ல் வெனிசலாவில் கணவனையும், குழந்தைகளையும் விட்டுவிட்டு அர்ஜென்டினாவைச் சேர்ந்த இசையமைப்பாளருடன் செல்கிறார். தவறை உணர்ந்து இவர் மீண்டும் குடும்பத்திற்குத் திரும்பினாலும், இவர் குழந்தைகள் இவரை மன்னிக்க பத்து வருடங்கள் ஆகின்றன. 1987ல் கலிபோர்னியாவைச் சேர்ந்த வழக்கறிஞருடன் சென்றது பின்னர் இரண்டாவது மணமாகிறது. 2016ல் இவரது 74 வது வயதில் ஏற்படும் காதல் மூன்றாவது மணம்.

எழுபதுகளின் பிற்பகுதியிலும், எண்பதுகளிலும் எத்தனை அமெரிக்க இலக்கியம் உலகெங்கிலிருந்தும் பிரவலாக வரவேற்பைப் பெறுகிறது. ஆனால் அது அப்போது ஆண் எழுத்தாளர்களால் நிறைந்தது. இசபெல் என்றால் யாரென்றே யாருக்கும் தெரியாத சூழ்நிலையில், பெரும்பாலும் அடுக்களையில் வைத்து இவர் எழுதிய இவருடைய முதல் நாவலின் வெளியீட்டிற்கு இவரது ஏஜென்டால் பிரபல எழுத்தாளர் போன்று பார்விலோனாவிற்கு அழைக்கப்பட்டு அறிவுஜீவிகள் மத்தியில் அறிமுகம் செய்யப்படுகிறார். புத்தகத்தை வாழ்த்தி எல்லோரும் முதல்முறை மதுக்கோப்பைகளை உயர்த்துகையில், மின்சாரம் போய் முழுஇருட்டாகிறது. அநேக நாடுகளில் இது அபசகுனம்தான். ஆனால் ஏஜென்ட் கார்மன் உடனடியாகச் சொல்கிறார். "சிலியின் பெண்களின் ஆவிகளும் இந்த நூலை வாழ்த்த வந்திருக்கின்றன என நினைக்கிறேன், சியர்ஸ்". இந்த நூலின் பெருவெற்றிக்குப்பின் இலக்கிய வாழ்வில் இசபெல்லுக்கு இறங்குமுகமே இல்லை.

உலகமெங்கும் நூல் விமர்சனங்கள் ஒரு சீரான போக்கைக் கொண்டிருக்கின்றன. இவர் எழுதிய இருபது நூல்கள் நாற்பது மொழிகளுக்கு மேல் மொழிபெயர்ப்பு செய்யப்பட்டு, உலகமெங்கும் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவர்களில் இவரை சிறந்த இலக்கியவாதியாக அடையாளம் காண வைத்தது. ஆனாலும் இவரது சொந்த நாடான சிலியில் ஒரு எழுத்தாளர், இவரை எழுத்தாளரே இல்லை தட்டச்சாளர் என்றார். சிறந்த இலக்கியவாதிகளை அவர் எழுத்தாளர் இல்லை என்று யார் சொன்னாலும் அவர்கள் முட்டாள்தனத்தை ஊரறியக் காட்டிக் கொள்கிறார்கள்.

இசபெல் நூலின் இரண்டாம் பகுதி முழுக்கவே பெண்ணியத்தை மையப்படுத்திப் பேசுகிறது. வளர்ந்த நாடுகளான அமெரிக்காவில் கூட பெண்கள் அடிக்கடி வன்முறைக்கு உள்ளாகிறார்கள். பெரும்பாலான இஸ்லாமிய நாடுகளில் பெண்கள் விலங்குகளைப் போல் நடத்தப்படுகிறார்கள். கருவில் இருக்கும் குழந்தைகளின் பாலினத்தைப் பார்ப்பது பலநாடுகளில் சட்டவிரோதமாக இருப்பினும், பெண் சிசுக்கள் கருவிலேயே அழிக்கப்படுகின்றன. அமெரிக்கா

The Soul of a Woman
இசபெல் அலெண்டே
(ஆங்கில நினைவுக் குறிப்பு)
பதிப்பகம்- புளூம்ஸ்பெரி சர்க்கஸ்
இந்திய விலை - ரூ. 586
முதற்பதிப்பு மார்ச் 2021

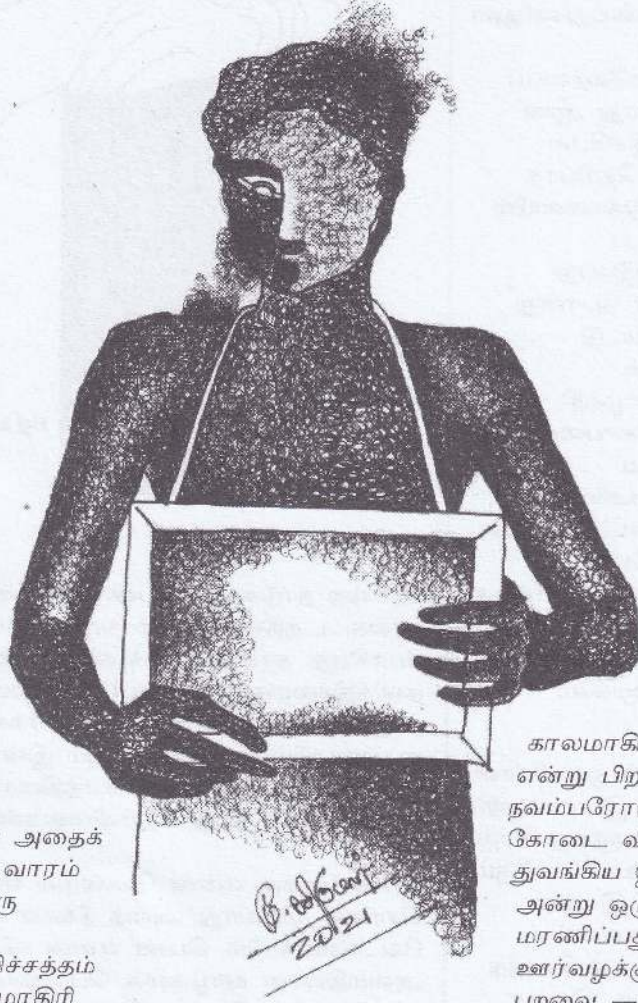
போன்ற நாடுகளில் பெண்கள் எண்ணிக்கை அதிகமாகும் காலகட்டத்தில் வளரும் நாடுகளில் அது குறைந்து கொண்டே போகிறது. தாய்மையைக் காரணமாக்கி அவர்களது தனித்திறமைகள் ஒடுக்கப்படுகின்றன. நமது பார்வையில் இருந்தே பார்க்கலாம், ஒரு ஆணின் கைப்பையில் 'காண்டமை'யும் இன்னொரு பெண்ணின் கைப்பையில் கருத்தடை மாத்திரைகளையும் தற்செயலாக நாம் பார்க்கையில் நமது எதிர்வினைகள் என்னவாக இருக்கும்?

பெண்களுக்கு என்ன வேண்டும் என்பதை ஓர் ஆணால் சொல்ல முடியாது. அதை நீங்கள் ஒரு பெண்ணிடம்தான் கேட்கவேண்டும். பெண் என்ன விரும்பக்கூடும்?. பாதுகாப்பு, அமைதியான வாழ்க்கை, பொருளாதார சுதந்திரம், அவர்களுக்கு இணக்கமான வட்டத்தில் இணைந்திருத்தல், அவர்களது உடல் மற்றும் வாழ்க்கையின் மேல் அவர்களது உரிமை, எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக உண்மையாக விரும்பப்படுதல். இவை பொதுவானவை. ஒவ்வொரு பெண்ணிற்கும் தேவைகள் மாறக்கூடும்.

இசபெல் ஏற்கனவே மூன்று சுயசரிதைக் குறிப்புகள் எழுதியிருக்கிறார். இந்த நூல் முழுக்கப் பெண்ணியப் பார்வையில் அவர் வாழ்வில் நடந்த சம்பவங்களையும் அவரது கோணத்தையும் சொல்கின்றது. எண்பது வயதை நெருங்கும் இசபெல்லின் எழுத்தில் நேர்மையும் துணிச்சலும் எப்போதும் கலந்திருக்கும். இவரது மகள் நினைவாக எழுதிய Paula என்ற நூலும் கடைசி நாவலான A Long Petal of the Sea மற்றும் Maya's Note Book என்பன எனக்கு மிகவும் பிடித்தவை. இவரைப் படிக்க விரும்புவர்கள் இவற்றிலிருந்து ஆரம்பிக்கலாம்.

கலை

- றஷ்மி -

1.

உலகிலேயே துயர்மிகு
நிகழ்வு எது தெரியுமா?
அதிகாலையில் தொலை
பேசியின் கடிக்கார அலாரம்
ஒலிக்கக் கேட்பது. இப்போது அதைக்
கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். வாரம்
ஏழுநாட்களிலும் ஏதோவொரு
நேரத்திற்கு ஒலிக்கும்படி
செய்யப்பட்டிருந்த அந்த ஒலிச்சத்தம்
மண்டைக்குள் ஒங்கியடிக்கிறமாதிரி
இருக்கும்.

மனைவியின் கதகதப்பு நிறைந்த உடல் எழுந்து
நடந்துபோவதை உணர்ந்தபடி தலையணையை இழுத்து
அணைத்து மீளவும் கண்களை மூடிக்கொள்கிறேன்.
நெஞ்சுக்குள் சுருள்கிறது தலையணை -
அங்கு இன்னும் அவளுடைய சூடு எஞ்சியிருக்கிறது.
அரைமணி நேரத்தில் திரும்பவும் ஒலிக்கும்
அலாரத்திற்குப் பிறகு புரண்டுபடுக்க முடியாது, பிறகு
வரும் ஒவ்வொரு செக்கன் சுணக்கமும் எல்லா
வேலைகளையும் நிமிடங்களால் பிந்தவைக்கும். காலைத்
தொழுகையை நிறைவேற்றவிடாது, இப்லீசு தலையைப்
பிடித்து தூக்கத்தில் ஆழ்த்திவிடுவதாக வாப்பா
சொல்வார். இப்லீசை அணைத்தபடி நித்திரையில்
ஆழ்ந்துபோவதிலுள்ள சுகம் இருக்கிறதே... இப்போது
என்னை, தோளை அசைத்து எழுப்பிக்கொண்டிருப்பது
தந்தைதான் என்று, மனைவியின்முகத்தைக்
காணும்வரைக்கும் நம்பிக் கொண்டிருந்தேன். அவர்

காலமாகி ஐந்துவருடங்கள் இருக்குமா
என்று பிறகு எண்ணினேன் - வருகின்ற
நவம்பரோடு ஆறு ஆரம்பமாகிறது. ஒரு
கோடை விடுமுறை கழிந்து பாடசாலைகள்
துவங்கிய இரண்டு மாதத்தில் மரித்தார் -
அன்று ஒரு மழைநாள் - மழைநாளில்
மரணிப்பது பாக்கியம் என்பது
ஊர்வழக்கு. அவர் ஒரு அதிகாலைப்
பறவை - இருள் பிரிய முன்னம்
எல்லோரையும் துயிலெழுப்பிவிட்டு

தொழுகைக்குச் செல்வார் - மல்லிகை அத்தர்
மணத்தோடு அவர் திரும்பிவரும்போது படுக்கையில்
சம்மணமிட்டு தூங்கி வழிந்துகொண்டிருப்பேன். அவர்
வாங்கிவரும் அப்பத்திற்காக மட்டுமே நான் எழும்பி
பல்துலக்கப் போவேன். அப்பத்தில் சீனியைத்தூவி
தேநீரும் தயாராயிருக்கும் - அப்பத்தின் மத்தியில்
தேங்காய்ப்பாலோடு சீனி கரைந்து பாகாய்
ஊறிக்கொண்டிருக்கும். அடுக்களையில் தாயின்
ஊடாட்டம் கேட்கும் - அதுதான் அவருடைய
உலகம்.

மனைவி, தயாரித்து வந்திருந்த பால்தேநீரையும்
பாண்துண்டுகளையும் படுக்கைக்கு அருகிலிருந்த
மேசையில் வைத்துவிட்டு தொலைபேசியை நீட்டினாள்.
தேநீரில் இருந்து கூடி எழுந்த ஆவி
கோடாகிப்போவது தெரிகிறது. குளிர்

காலமாகையால் கெதியில் குளிர்ந்து படலமாய் பால் உறைந்து மிதக்கும் என்று எண்ணிக்கொண்டு படுக்கையில் எழுந்து உட்கார்ந்தபோது அவள் இன்னும் தொலைபேசியை நீட்டிக்கொண்டிருப்பதை உணர்கிறேன்.

அதிகாலையில் படுக்கைக்கு எந்தச் சேதியையும் கொண்டு வரக்கூடாது என்று அவளுக்குச் சொல்லியிருந்தேன். எனக்குத் திக்கென்றிருந்தது. இப்படி நேரம்கெட்ட நேரங்களில் நாட்டில் இருந்து மட்டும்தான் அவசரத் தொலைபேசி அழைப்புகள் வரும் — ஒன்று ஏதாவது தேவையிருக்கும், அல்லது மரணச்சேதியாக இருக்கும். இவை இரண்டுமே மகிழ்ச்சியான சேதிகளாக இருக்கப்போவதில்லை. அன்றைய பொழுதை நாசம் செய்யக் கூடியவை. இன்னும் இரண்டுக்கும் என்னிடம் நிலையான தீர்வுகளும் இருக்கப்போவதில்லை. 'இப்போது தோது இல்லை' என்பதை எந்தவழியில் சொல்லிப்பார்த்தாலும் அவர்களுக்குப் புரியப்போவதில்லை — எல்லா வழிகளுக்கும் ஒரு குறுக்குவழி சொல்வார்கள். இங்கு எங்களுக்கு பிறந்தநாள், திருமண நினைவுநாள், நல்லநாள் பெருநாள் என்று நாட்கள் இருப்பது ஊரில் உள்ள அனேகருக்குத் தெரியாது. எத்தனை குழந்தைகள் என்று தெரியாது, குழந்தைகள் இருக்கிறதா என்பதே தெரியாது. தெரிந்தவர்கள் மூத்த மகனுக்கு எத்தனை மாதங்களாகின்றன என்று கேட்டு அசடு வழிவார்கள் — அவன் பாடசாலைக்குச் செல்கிறான் என்றால் 'காலத்தின் ஒரு வேகம்' என்று மழுப்பிவிட்டு விடயத்திற்கு வருவார்கள். தேவைகளின்போது மட்டும் நினைவில் வருவனவாக எங்கள் முகங்கள் ஆகிப்போயின. 'சுகம் விசாரிக்க' என்று வரும் ஒரு அழைப்பு எவ்வளவு சுகமானது அப்படியொன்றை ஏற்று எவ்வளவு நாட்களாயிற்று. பரவாயில்லை எல்லாம் பழகிப்போயிற்று. அவரவர்க்கு அவரவர் பிரச்சினை.

தொலைபேசியைக் கையில் வாங்கி அதன் ஒளிரும் திரையில் பார்வையைக் குவிக்க நான் சிரமப்படுவதைக் கண்டானோ என்னவோ இரண்டு புள்ளி ஐந்து வலுவுள்ள எனது கண்ணாடியை எடுத்து நீட்டினாள். ஒரு வருடமாக அண்மையில் இருக்கிற உலகத்தைக் காண கண்ணாடி தேவையாயிற்று. அவசரமாக பதட்டத்தில் கண்ணாடியின் காலொன்று மூக்கில் நுழைந்து வெளியாகி பிறகு காதில்

நாங்கள் பொல்லை 'மாத்தையா' என்றுதான் அழைப்போம் - எல்லாப் பொல்லாரும் எங்களுக்கு மாத்தையா அல்லது பெரிய மாத்தையாதான்...

போய்க் கொழுவிக்கொண்டது. காது மடலில் தடுமனின் ஈரம் பிசுபிசுத்தது. என்னால் தொலை பேசியின் கடவு எண்ணை சரியாக இடமுடியாதிருந்தது. மூன்றாவது முறை அவள் உதவி, எனது முகப்புத்தகத்தை திறந்து காட்டினாள்.

திரையில் 'மாத்தையா' புன்னகைத்துக்கொண்டிருந்தார் — மாறாப் புன்னகை...

'அபற்று' நகர்ப்பிரிவு ஒன்றில் வசித்தவரும், பதினாறாம் பிரிவின் கிராமசேவையாளருமான 'மாத்தையா' என்று அழைக்கப்படும் ஜனாப் 'இன்னார்' இன்று காலை வபாத்தானார். 'இன்னாலில்லாணி வஇன்னா இலைஹி றாஜியூன்'. அன்னார், இன்னாரின் அன்புக் கணவரும், இன்னார் இன்னாரின் தகப்பனும், இன்னார் இன்னார் இன்னாரின் சகோதரருமாவார். ஜனாசா நல்லடக்கம் பற்றி பின்னர் அறிவிக்கப்படும். சுமார் ஆறு மணித்தியாலங்களுக்கு முன்னர் ஊர்வாசி ஒருவரால் இடப்பட்டிருந்த பதிவை நான் வாசித்துக்கொண்டிருந்தேன். இந்தப் பதிவுக்குக் கீழேதான் மாத்தையா சிரித்துக் கொண்டிருந்தார். எங்கள் பகுதியில் அனேகமாக எல்லா ஆண்களும் ஏதோ ஒரு வடிவில் மீசை வைத்துக்கொள்ளும் வழக்கமுடையவர்களாக இருந்தார்கள். மீசைவைத்துக் கொள்ளாதவர்களை விரல்மடித்து எண்ணிவிடக்கூடும் — மார்க்கப் பேணுதல்படி மெல்லிய மீசையும் அதிக தாடியும் வைத்துக் கொள்வார்கள். எனது தந்தைக்கும்

கோடுபோல மீசையும் நெஞ்சில் படர்கிற தாடியும். தனது காதல் தோல்விக்கு முன்னம் மாத்தையா முகத்தை மழித்து பளபளப்பாக வைத்திருந்தார். இடையில் ஓரிரு ஆண்டுகள் அவர் சிங்களப் பிரதேசம் ஒன்றில் வியாபார நிமித்தம் தங்கியிருந்தார். சிங்கள ஆண்கள் மீசை வைத்துக்கொள்வதில்லை என்ற பரவலான கருத்து அந்நாளில் எங்களிடையே நிலவியது. குட்டையாக வெட்டப்பட்ட கேசம், மழித்த முகம் எல்லாம் ஒரு பொலிஸ்காரரின் தோற்றத்தை அவருக்கு வழங்கியிருந்தது (நாங்கள் பொலிஸை 'மாத்தையா' என்றுதான் அழைப்போம் — எல்லாப் பொலிஸாரும் எங்களுக்கு மாத்தையா அல்லது பெரிய மாத்தையாதான்). இது எல்லாம் அவருக்கு மாத்தையா என்ற அடைமொழி கொடுக்க அவரும் இருகரம் நீட்டி அதைச் சுவீகரித்துக் கொண்டிருக்கக்கூடும் என்பது எனது அநுமானம் மட்டுமே. மாத்தையா என்று நீங்கள் அழைத்தால் — அவர், குரலுக்குப் பதிலிறுப்பார்.

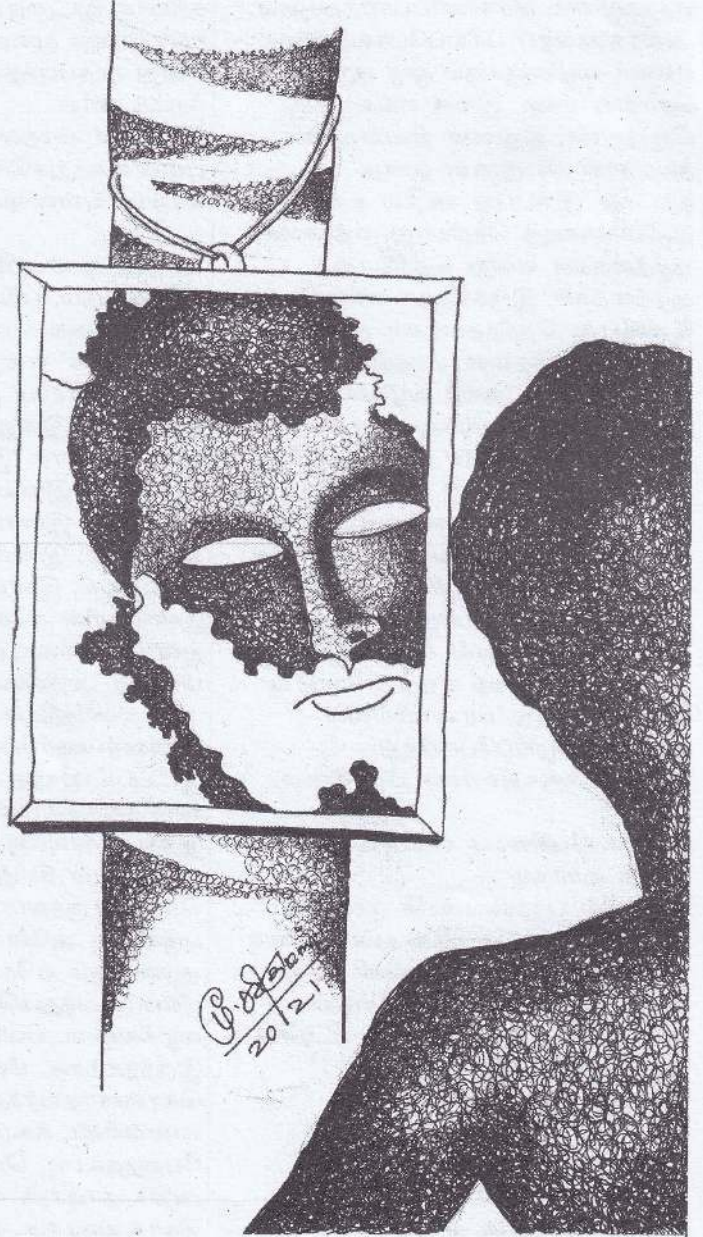
'கணை' நகருக்குச் செல்கிற பிரதான வீதியில் இருந்து கிழக்காக ஊருக்குள் நுழையும் 'பபொ' தெருவில் பன்னிரண்டாவது வீட்டில்தான் மாத்தையா பிறந்தார், வளர்ந்தார். எனது வீடு ஐந்தாவது. பிறகு ஐந்து வீடுகள் கழித்து சந்தைக்குச் செல்கிற குறுக்குத் தெரு - ஒரு மாட்டுவண்டி போகிற அகலம். தெருதாண்டி இரண்டாவது மாத்தையாவினுடையது. தெருவேலிக்கு அண்மையாக இருந்த சின்ன வீட்டில் அவரும் அவருடைய தாயும் இளைய சகோதரனுமே அப்போது வசித்து வந்தார்கள். அவர்களுடைய மூத்த சகோதரி திருமணமாகி இரண்டு தெருக்கள் தாண்டி குடியிருந்தார். அவள் வீட்டுக்குவந்தால் பெருஞ் சிரிப்பொலி தெருவுக்குக் கேட்கும் அல்லது சண்டை ஊருக்குக் கேட்கும். மாத்தையாவின் வீட்டிற்கு வாசலை விட கொல்லை பெரியது. காடுபோல வளர்ந்த மூன்று கறுத்தக் கொழும்பான் மாமரங்கள் அங்கு நின்றன. குப்பைக்கீரையும் திராய்க்கீரையும் அங்கு நிறைய இருந்தன. அணில்கள் ஓடி விளையாட பெரிய கொய்யா மரமொன்றும், தோடம் மரமொன்றும் அங்கு நின்றன. எல்லாப் பெருநாட்களுக்கு முதல் நாளும், திருமண நாட்களிலும் எங்களுக்கு அங்குநின்ற மருதோன்றி மரம்தான்

இலைகள் கொடுத்தது. உம்மா முந்தானை முழுக்க இலைகள் கொண்டுவந்து கிணற்றடி அம்மியில் அரைப்பார். நானும் கூட குந்தி இருப்பேன். தேசிப்புளியை அரைப்பில் பிழிந்தபடி 'நன்றாகச் சிவக்கும்' என்பார். எனக்கும் சகோதரிக்கும், ஈர்க்குக் குச்சியால் மருதோன்றி அலங்காரங்களை உள்ளங்கையில் இட்டபிறகு, பத்து விரல்களுக்கும் தொப்பிபோல அப்பிவிடுவார். அவரது வலதுகை முழுவதும் மருதாணிச்சாறு சிவப்பேறியிருக்கும் — 'பித்த குணமுள்ளவர்களுக்கு அதிகம் சிவக்கும்' என்றபடி கையைக் கழுவிக்கொண்டிருப்பார். தேங்காய் எண்ணெய் கசியும் பெருநாள் பலகாரங்களை கருஞ் சிவந்த அலங்காரமுடைய கைகளில் வைத்திருப்பதுபோல கற்பனைவரும். அந்த மருதோன்றிச் செடிக்கு அருகில் மாத்தையாவுக்கென்று தகரத்தினால் அடைக்கப்பட்ட பிரத்தியேகமான சின்ன அறையொன்று இருந்தது. அதன் வாசலில், பெருவெயில் காலங்களில் மேற்சட்டை அணியாமல் வியர்வையுடன் பிரம்புக் கதிரையில் அமர்ந்து தினசரி படிப்பார் அல்லது வானொலியில் திருகி அலைவரிசைகளை மாற்றிக்கொண்டிருப்பார் — இரைச்சல் அதிகமாகும் போது அங்கும் இங்கும் நடந்து வானொலியின் ஸ்தானத்தை மாற்றுவார் — அவர் பெரிதாக தாடி வளர்த்திருந்த நாட்களில் வானொலியின் இரைச்சலைப் பொருட்படுத்தாது எதையோ வெறித்தபடி பார்த்திருப்பார். அவருடைய முலைக்காம்புகள் இளம் கோதுமை நிறமானவை.

மரண அறிவித்தலில் இணைக்கப்பட்டிருந்த மாத்தையாவின் புகைப்படம் எந்தக் காலப் பகுதியில் எடுக்கப்பட்டதோ தெரியவில்லை. ஆனாலும் நான் அவரை அறிந்த நாளில் இருந்து இருபது வருடங்களுக்கு முன்னம் அவரைக் கடைசியாகக் கண்ட நான் வரை அவர் அப்படியே இருந்தார். எனது கடவுச் சீட்டு விண்ணப்பப் படிவத்தில் ஆள் அடையாளத்தை உறுதிப்படுத்தும் பகுதியில் கையொப்பம் பெறச் சென்ற போது, தலையைத் தூக்கி 'எந்த நாடு' என்று கேட்டார். அந்தப் பார்வைதான் எங்களுக்குள் கடைசிப் பார்வை. அந்த வார்த்தைதான் எங்களுக்குள் கடைசி வார்த்தை. நான் பதிலேதும் இறுக்காமல் சிரித்துவைத்தேன். "எல்லோரும் போனால் யார் எஞ்சுவது?" என்று சிரித்தபடி மணுமுணுத்தார். இளமையில் பருக்கள் வந்து உடைந்த தடங்கள் முகத்தில் அப்படியே குழிகளாக இருந்தன. சவரஞ்செய்த இடங்களில் மென்பச்சை தோன்றத்தொடங்கியவுடன் மீளச் சிரைப்பார். பழைய சாறம் ஒன்றை இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு கமுகுமரத்தில் கொழுவப்பட்டிருந்த கண்ணாடியின் முன் கன்னங்களில் சவர்க்கார நூரைபொங்க நிற்கிற காட்சி மனதில் எழுகிறது - பற்பொடிக் கறைகள் படிந்திருந்த பகுதிக்கும், இரசம்போயிருந்த பகுதிக்கும் இடையாய், கண்ணாடியை கொஞ்சம் சரிந்து நின்றே பார்ப்பார். அவருடைய பழைய சாறம் ஆண்டாண்டுகளாகக் கொடியின் ஒரே இடத்தில் கிடந்து உலரும் — அதற்கு அவருடைய வயதிருக்கும். கிணற்று வானியில் இடப்பட்டிருந்த ஓட்டையூடு நீர் ஒரு கோடாய்ச் சிந்திக்கொண்டிருப்பது கேட்கிறது. மாத்தையாவின் நெஞ்சப்பகுதியில் கருகருவென்று அடர்ந்த உரோமங்கள் மேற்சட்டையைத் தாண்டி வெளித்தெரியும். கால்களிலும் கைகளிலும் சுருட்டை முடிகள் — வெளிறிய பழுப்பு நிறம். மாத்தையாவின் அடையாளம் Lacto calamine இளம் கபில நிறக் கிறீமின் (அந்தக் காலத்து) வாசனைதான்.

ஒருவேளை மாத்தையா அவ்வாறே பிறந்திருப்பார் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

அந்த நாட்களில் எங்கள் பகுதியில் பிரபல்யமாயிருந்த போராட்டக் குழுவொன்றின் உறுப்பினர் தானென்ற ரகசியத்தை ஒருநாள் எங்களிடம் சொன்னார் மாத்தையா. அவர் எங்கு பயிற்சிபெற்றார் எப்படி இயங்கினார் என்றெல்லாம் அன்று எங்களுக்குத் தோன்றவில்லை. எங்கள் தெருவில், அவரை விட வேறு சில இளைஞர்கள் இயக்கங்களில் சேர்ந்து - ஆயுதங்களோடு திரிந்ததை நான் கண்டிருக்கிறேன். ஒரு நாள் காலையில் 'உதிர்ந்தவை விதையாகும், விதை வளர்ந்து மரமாகும்' என்ற வரிகளைச் சொல்லி, சந்தைச் சதுக்கத்தில் எங்கள் இயக்கம் சார்பில், இரவில் நாங்கள் ஓட்டிய சுவரொட்டியைச் சென்று பாருங்கள் என்றார். வலமிருந்து இடமாய் பக்கவாட்டில் வாரிவிடப்பட்டிருந்த அனேக கேசங்களையுடையவரும் அடர்ந்த தாடியும் கண்களில் வசீகரத்தையும் கன்னங்களில் இளம் சிரிப்பையும் கொண்டிருந்த ஒருவரின் முகத்தைக் கறுப்பு வெள்ளையில் அச்சிட்டு வீர வணக்கம் என்று தலைப்பிட்டிருந்தார்கள். நான் அந்த முகத்தை அதற்கு முன்பும் கண்டிருக்கிறேன் — எங்கள் அயல்வீட்டில் ஒருவர் இயக்கத்தில்

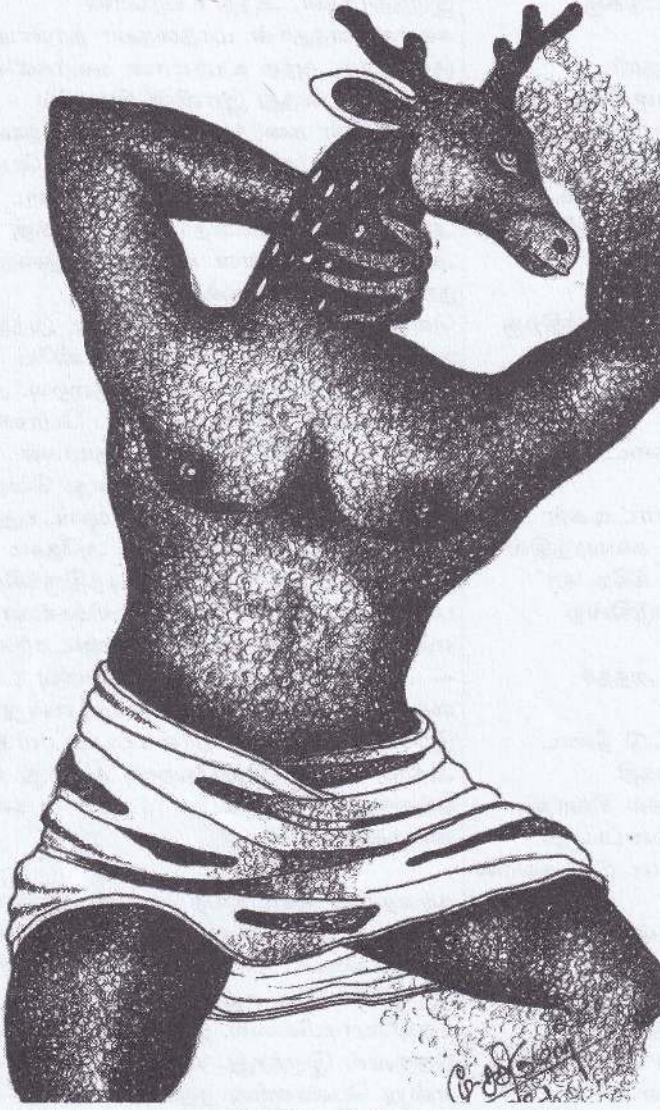
இருந்து மரணமடைந்த அன்று அந்த முகத்திற்குரியவர் மரணவீட்டுக்கு வந்திருந்தார் — அவர் ஒல்லியாக உயரமாக இருந்தார், சுவரொட்டியில் இருந்த அளவுக்கு அவர் நிறமில்லை. அவரோடு நிறையப்பேர் துவக்குகளோடு வந்திருந்தார்கள். புகைப்படத்திற்குக் கீழே மண்ணில், விண்ணில் என்று தேதிகளைக் குறிப்பிட்டு அதற்கும் கீழே பெரிய சிவப்பு எழுத்தில் மாத்தையா சொன்ன வாசகம் எழுதப்பட்டிருந்தது. முகத்திற்கு இருபுறமும் இரண்டு மெழுகுதிரிகள் எரிந்து சுடரொளி பரப்பிக் கொண்டிருந்தன. சந்தைச் சதுக்கத்தில் இருந்த 'சன்' கடையின் 'அ' நகர வீதிப்பக்க சிறிய சுவர் முழுவதையும் அந்த சுவரொட்டிகள் நிறைத்திருந்தன. இப்போது கலவரத்தில் சேதமாகி புதர்மண்டிக் கிடக்கிற 'சா' திரையரங்கில் திரையிடப்படுகின்ற படங்களின் விளம்பரங்கள் ஒட்டப்படுகின்ற இடமாக அந்தச் சிறிய சுவர் இருந்தது - 'சா' படமாளிகை பாழ்விடப்பட்டு நீண்ட காலம் கழிந்தும் 'பட்டாக்கத்தி பைரவன்' பட விளம்பரத்தில் சிவாஜி வைத்திருந்த கத்தியின் முனைப்பகுதி அச்சிடப்பட்டிருந்த பகுதி மட்டும் சுவரில் மீதமிருந்தது. மாத்தையாவும் இயக்கம்தான்.

இது தவிர இன்னொரு சமாச்சாரமும் மாத்தையாவை எங்கள் தெருவில் பிரபலமாக்கியிருந்தது. அது அவருடைய காதல் கதை. எங்கள் தெருவை நான்காவதாகக் குறுக்காக்கும் ஒழுங்கை பாடசாலையைத் தாண்டிச்சென்று, தூர நூலகத்தைக் கடந்து போகிறது. பாடசாலைக்குள் சின்னதாய் பெய்யும் மழைக்கும் நீரேறும். பாடசாலையின் பின் எல்லை பெரியதொரு குட்டை. கோடையின் வெய்யில் அங்கு உப்பைப் படிவாக்கும் — வெய்யில் காலம் முழுக்க செத்த ஆமைகளின் தூர்நாற்றம் வீசிக் கொண்டேயிருக்கும். கால்களை விரித்தபடி தவளைகள் செத்துக் காய்ந்துபோய்க் கிடக்கும். குட்டையை அடுத்து புதர்மண்டிய இரண்டு பெரிய வெறும் வளவுகள், அடுத்து இருக்கிற நான்கு அசோக மரங்கள் இலைகள் தாழ் நிற்கின்ற வாசலையுடைய பெரிய கல்வீட்டுப் பெண்ணையே மாத்தையா காதலித்தார். அந்தக் குடும்பத்தினர் எல்லோருக்கும் சிவந்த நிறமும் சுருள் முடியும். உயரமும் சராசரிக்குக் குறைவு. அவர்கள் விநோதமான குடும்பமாக எங்களுக்குத் தெரிந்தார்கள். அயலவர்களின் போக்குவரத்தும் அவர்களின் சமூகக்கலப்பும் குறைவு. சந்தையில் அவர்களுக்கு பெரிய அரிசிக்கடை இருந்தது. உயரமான

சுவர்களுக்குள் அவர்கள் தனித்தவர்களாய் இருந்தார்கள். அந்த உயரமான சுவர்களைத்தான் மாத்தையா தாண்டிக் குதித்தார். அந்த உயரமான சுவர்களின் அருகில் வைத்து இரவின் இருளில் மாத்தையா கரைந்துபோகும் மாயத்தைப் பலர் கண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பெண் பிரமாதமான அழகியாக இருந்தாள். அவளுடைய பற்கள்தான் அவளுக்கு எடுப்பு. அவளுடைய சின்ன உருவம் மாத்தையா தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு இருந்தது. அந்த நாட்களில் எங்கள் ஊரில் வெளியே தெரிகின்ற காதல் கதைகள் குறைவு. அவ்வளவு இரகசியமாக ஒரு பாவத்தைப் போலவே அக் காரியத்தை நிகழ்த்திவந்தார்கள். அதையும் தாண்டி வெளியில் கதையானது வெகு சிலவே — அதில் மாத்தையாவுடையதும் ஒன்று. அந்த வரலாறுகளில் அநேகம் துயரத்தில்தான் சென்று முடிந்திருக்கின்ற பாவம். அவள் சரியான துணிச்சல்காரி என்று பெண்கள் பேசிக்கொண்டார்கள் — அந்த உருவத்திற்குள் இவ்வளவு தைரியம் எங்கு மறைந்துள்ளது என்று இரகசியமாகப் பொறாமைப்பட்டார்கள். அந்தக் காதல் நிறைவேறாக் கூடாது என்று தங்களுக்குள் விரும்பினார்கள் — கண்ணேறு வைத்தார்கள்...

தந்தையின் ஓய்வூதியத்தில்தான் மாத்தையா குடும்பம் ஓடிக்கொண்டிருந்தது, அவ்வளவு மோசமில்லை. மாத்தையாவுக்கோ நிரந்தரத் தொழிலில்லை. குறிப்பாக அரசாங்க உத்தியோகமில்லை. இயக்கக் கதையும் தெருவில் இருந்தது. 'என்ன ஆண்பிள்ளை?' என்று பெண்ணின் தந்தை சமரசம் பேசியவர்களிடம் பொரிந்து நிராகரித்தார். இப்படியாக பல காரணங்கள் — அவரை பெண் வீட்டார் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவளுக்கு வேறு மாப்பிள்ளைபார்த்துக் கட்டிவைத்தார்கள். தெருவார் கிசுகிசுத்தபடிக்கு அதுவொன்றும் கடினமான காரியமாக இருக்கவில்லை. வாத்தியார் மாப்பிள்ளை. அவருடைய பெயர் வினோதமானது - திருமண அழைப்பிதழிலும் அவருடைய பெயர் அப்படியே அச்சிடப்பட்டிருந்தது. அவரைப் பார்த்தால் பின்னேரங்களில் வேளாண்மையும் செய்யக்கூடிய உபாத்தியாயர் போல தோன்றவில்லை - வாத்தியார் வேலையே அவருக்கு மிகவும் பாரமாக இருப்பதுபோல தோன்றும் — மிகவும் மென்மையானவராக இருந்தார். தெருவில் யாரைக் கண்டாலும் புன்னகைத்து தலையாட்டுவார். இடதுபுறமாக வகிட்டுடுத்து வாரிவிடப்பட்டிருந்த தலைமுடி, பெரிய பிரேம்களையுடைய மூக்குக் கண்ணாடியில் வீழ்ந்து படியும்போதெல்லாம் தலையை அசைத்துக் கேசத்தை விலக்கிக்கொள்வார். அந்தத் திருமணத்திற்கு தெருப்பிள்ளைகளோடு சென்றது இன்னும் ரூபகத்தில் இருக்கிறது. எங்கள் பக்கம் நடக்கிற எல்லாக் கல்யாணங்களுக்கும்

அந்தக் குடும்பத்தினர் எல்லோருக்கும் உயர்ந்த நிறமும் சுருள் முடியும். உயரமும் சராசரிக்குக் குறைவு. அவர்கள் விநோதமான குடும்பமாக எங்களுக்குத் தெரிந்தார்கள். அயலவர்களின் போக்குவரத்தும் அவர்களின் சமூகக்கலப்பும் குறைவு. சந்தையில் அவர்களுக்கு பெரிய அரிசிக்கடை இருந்தது. உயரமான சுவர்களுக்குள் அவர்கள் தனித்தவர்களாய் இருந்தார்கள். அந்த உயரமான சுவர்களைத்தான் மாத்தையா தாண்டிக் குதித்தார். அந்த உயரமான சுவர்களின் அருகில் வைத்து இரவின் இருளில் மாத்தையா கரைந்துபோகும் மாயத்தைப் பலர் கண்டிருக்கிறார்கள். அந்தப் பெண் பிரமாதமான அழகியாக இருந்தாள். அவளுடைய பற்கள்தான் அவளுக்கு எடுப்பு. அவளுடைய சின்ன உருவம் மாத்தையா தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொள்ளும் அளவிற்கு இருந்தது. அந்த நாட்களில் எங்கள் ஊரில் வெளியே தெரிகின்ற காதல் கதைகள் குறைவு. அவ்வளவு இரகசியமாக ஒரு பாவத்தைப் போலவே அக் காரியத்தை நிகழ்த்திவந்தார்கள். அதையும் தாண்டி வெளியில் கதையானது வெகு சிலவே — அதில் மாத்தையாவுடையதும் ஒன்று. அந்த வரலாறுகளில் அநேகம் துயரத்தில்தான் சென்று முடிந்திருக்கின்ற பாவம். அவள் சரியான துணிச்சல்காரி என்று பெண்கள் பேசிக்கொண்டார்கள் — அந்த உருவத்திற்குள் இவ்வளவு தைரியம் எங்கு மறைந்துள்ளது என்று இரகசியமாகப் பொறாமைப்பட்டார்கள். அந்தக் காதல் நிறைவேறாக் கூடாது என்று தங்களுக்குள் விரும்பினார்கள் — கண்ணேறு வைத்தார்கள்...

நாங்கள் தவறாது சமூகம் தந்து சிறப்பிப்போம் — யாரும் அழைக்கவேண்டும் என்று ஒரு கட்டாயமுமில்லை. அன்றுதான் வெடிக்காத பட்டாசைப் பொறுக்கப்போய் கைகளைச் சுட்டுக்கொண்டேன்.

திருமணத்திற்குப் பிறகு அந்தப் பெண் மாத்தையாவுடன் ஓடிச்சென்றுவிடக்கூடும் என்று சொன்னார்கள் — அவ்வாறு நடந்துவிடக்கூடிய நேரத்திற்காக காத்திருந்தார்கள் — அவள் இன்னமும் மாத்தையாவைச் சந்திப்பதாக பெங்களூரு தோன்றிய வதந்தியை ஆண்கள் பரப்பித்திரிந்தார்கள். தேநீர்க்கடையின் முன்பு அமர்ந்து பொழுதுபோக்குபவர்களுள் ஓரான், அது நடக்கவில்லை என்றால் தனது செவியை அறுப்பேன் என்று இடது சோணையைப் பெருவிரலால் அறுத்துக் காட்டினார். மாத்தையாவும் தன்பங்கிற்கு 'தூக்குவேன்' என்று அறிக்கைவிட்டு அவமானத்தை தற்காலிகமாகத் தள்ளிப் போட்டார். காலம் கழிந்துகொண்டிருந்தது. யாரும் யாருடனும் ஓடவும் இல்லை; போகவும் இல்லை — யாரும் யாரையும் தூக்கவுமில்லை; சாத்தவுமில்லை. அந்த ஓரானின் செவிக்கு என்ன கதையாயிற்று என்றும் தெரியவில்லை. மாத்தையா கொஞ்சக் காலம் அடர்ந்த கறுப்பில் தாடி வைத்துக்கொண்டு திரிந்தார் — அவருக்குத் தாடி எடுப்பாக இருந்தது - கறுப்பு நிறத்தில் தேன்கூடுபோல இருந்தது. சோகப் பாடல்களை விரும்பிக் கேட்டு வானொலிக்கு தபாலட்டைகள் அனுப்பிக்கொண்டிருந்தார். பிறகு தாடியை மழித்துக்கொண்டு வேறு ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்து இவ்வாழ்வில் இனிதே நுழைந்தார். அந்தநேரம் முன்னாள் காதலிக்கு தலைப்பிள்ளை பிறந்து நாற்பது கழிந்திருந்தது.

இந்த நிகழ்வுகள் எல்லாம் மாத்தையா என்கிற குறிப்பெயருடைய ஒரு மனிதன் எனது வீட்டுக்கு அருகில் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்ந்து பிறகு மணமாகி நான்கைந்து தெருக்கள்தள்ளி பெரிய மைதானப்பக்கமாய் இருந்த சீதனவீட்டில் குழந்தை குட்டிகள் என்று வாழ்வை அமைத்துக்கொண்ட வரலாறு மட்டுமே. அளர்த்த காலங்களில் நிவாரணங்கள் வழங்குவது, வருமானம் குறைந்தவர்களுக்குக் கூப்பன் வழங்குவது, நற்சான்றுப் பத்திரம் தருவது, வாக்காளர் இடாப்பைப் பூர்த்திசெய்வது, சம்மன் கொண்டு கொடுப்பது, ஏழைகளிடம் ஏச்சவாங்குவது என்று இதுவெல்லாம் ஒரு சாதாரண கிராம உத்தியோகத்தனாய் இருக்கிற எவருடைய வேலைகளும் தான். நாம் தினம் கடந்துபோகிற சாதாரண மனிதர்களது மரணங்கள் குறித்து எல்லோரும் எல்லார் பற்றியும் பேசுவதும் குறிப்பதும் அல்லவே. மாத்தையாவின் மரணம் அப்படியொன்றும் கடந்துபோகக் கூடியதல்லவே. எனது வாழ்க்கையையே தலைகீழாக மாற்றிப்போட்ட எனது இளமைக்காலத்தை நரகம்போல உணரவைத்த எனக்கு மட்டுமே காரணங்கள் தெரிந்த நிகழ்வொன்று பற்றி உங்களுக்குச் சொல்லப்போகிறேன்.

2.

எங்கள் வீதி மேற்குப் புறமாய், 'கணை' பிரதான சாலையில் விழுந்து பத்து நிமிட நடைத்தூரத்தில் சந்தையை எட்டும். இந்த சின்னத் தூர இடைவெளியில் இடதுபுறமாய் மூன்று, வலதுபுறமாய் இரண்டு என்று ஐந்து மருந்தகங்கள். பின்நேரங்களில் முறுகிய பாணின் வாசனை வீசுகிற அறு தேநீரகங்கள். தெரு, சாலைக்குத் திரும்புகிற இடத்தில் இருந்த மருந்தகத்திற்கு எனது தந்தைக்காக உயர் குருதியழுத்தத்திற்கு உட்கொள்ளுகிற மாத்திரைகளை வாராவாரம் வாங்கப்போவேன். என்னை அவர்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும் — கண்டவுடன் பொதி செய்து, கேட்காமலேயே விலையைச் சொல்வார்கள். எங்களுர் மருந்துக் கடைக்காரர்கள் ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொரு குட்டி வைத்தியர்கள். காய்ச்சலுக்கு, சாப்பாட்டிற்கு பின் இரண்டு குளிசைகள் மூன்று நேரம் ஐந்து நாட்களுக்கு - தடிமனுக்கு அத்தோடு சேர்த்து சிறிய வைட்டமின் சீ குளிசை — சளிக்கு, சிவப்பும் மஞ்சளும் கலந்த இறப்பர் குளிசை — தலைவலிக்கு சின்ன வெள்ளைக்குளிசையும் மஞ்சள் குளிசையும் என்று அவர்களே மருந்துகொடுப்பார்கள். வைத்தியர் செலவும் மிச்சம் — அனேகமாக நோயும் குணமாகும். அங்குதான் ஒருநாள், உடலுறவின்போது குறியின் விறைப்பை நீட்டிக்கக்கூடிய மாத்திரையென்று ஒன்றைக் கொள்வனவு செய்துள்ளார் மாத்தையா. அவர் எனது தந்தைக்காக என்று சொல்லியே வில்லைகளை வாங்கியுள்ளார். பகுதி நேரமாக மருந்தகத்தில் பணியாற்றிய சிப்பந்திச் சிறுவனாடு நீல நிறமாக

பொதியப்பட்ட குளிகையின் கதை பாடசாலைக்குள் தொற்றிற்று. கறுப்பாக மெலிந்து உயரமான பயல் — பேசும்போது அவனுடைய வாய் இடதுபக்கமாய்க் கோணும். ஒரு வெள்ளிக்கிழமை மாலையில் மாத்தையா அவற்றைக் கொள்வனவு செய்திருந்தார் — அடுத்துவந்த திங்கட்கிழமையோடு எனதுகதை தலைகீழாகப்போயிற்று. திங்கள் காலை பாடசாலையில் நான் முதன்முதலாகக் கேட்டவார்த்தை 'நீலக்குளிசை' என்பதே. அன்றிலிருந்து எனது முதற்பெயரோடு 'நீலக்குளிசை' சேர்ந்துகொண்டது.காலப்போக்கில் அது மருவி 'நீலம்' என்று மட்டும் தரித்துக்கொண்டது. நான் நீலமானேன்.

அப்போது நான் வகுப்பில் முதலாம் பிள்ளையாக இருந்தேன். பாடங்களிலும் சரி இணைப்பாடவிதானச் செயற்பாடுகளிலும் சரி நான்தான் முன்னுக்கு நின்றேன். ஆசிரியர்கள் என்னை உதாரணம் காட்டிப் பேசுவதும் மற்றவர்களைத் தண்டிப்பதும் மற்ற மாணவர்களுக்கு என்மீது தீராத பொறாமையையும் கோபத்தையும் உண்டாக்கியிருந்தது. 'அவனது சிறுநீரை வாங்கி நீங்கள் எல்லோரும் குடிக்கவேண்டும்' என்று என்னை உதாரணம்காட்டி, மற்ற பிள்ளைகளுக்கு ஆசிரியர்கள் ஏசும்போது, எனக்கோ ஒரு மாதிரியிருக்கும். ஏதேனும் வழியில் என்னை மட்டந்தட்ட காத்திருந்தவர்களுக்கு இந்தக் குளிசை விவகாரம் கையில் கிடைக்க, கெட்டியாகப் பற்றிக்கொண்டார்கள். எங்களது வீட்டுச் சுவர் தொடங்கி பாடசாலைச் சுவர் வரையும், எனது வகுப்பறை மேசை கதிரை கரும்பலகை ஈறாக 'நீலம்' - 'நீளம்' - 'நீழம்' - 'நீலம்' என்று அவரவர் திறமைக்கு ஏற்ப விளம்பரப்படுத்தினார்கள். அதையும் தாண்டி, ஆற்றலுள்ளவர்கள் விறைத்த குறியொன்றையும் இரண்டு விரைகளையும்கூட வரைந்து மெருகேற்றி இருந்தார்கள் — எத்தனை விதமான குறிகள் — என்னென்ன வடிவில் விரைகள் — அடர்ந்த உரோமங்கள் உடையவை - முடி இறக்கப்பட்டவை - ஆங்காங்கே நீட்டி நிற்கிற

எனது வகுப்பில் கரும்பலகை இருக்கும் கிழக்குச் சுவரின் உச்சத்தில் உடாரணம் கீழே எழுதப்பட்டிருந்த நீலம், அருந்த ஆடைய அங்குசும் வரையில் சுமார் இரண்டு வகுப்பினர் அப்படியே தாமஸ்கு தாமஸ்கு மேலே தாமஸ்கு தாமஸ்கு

முடிகளுடையவை. இந்த நீல விவகாரம் கரும் பலகைகளினூடு வகுப்பாசிரியர் பாட ஆசிரியர்கள் அதிபர் என்று எல்லோருக்கும் சென்று படிந்திற்று. அவர்கள் எல்லோரும் பெருஞ்சிரிப்போடு நீலத்தை அனுபவித்தார்கள். அந்த வில்லைகளின் உபயோகம்பற்றி தங்களுக்குள் அவர்கள் விசாரித்து வியந்திருக்கக்கூடும் — பெருவிலையாகக் கொடுத்த சீதனம் வீணாய்ப்போனது பற்றி குத்திப்பேசும் மனைவிமார்களின் வாய்களை அடைக்க வாய்ப்பொன்று கிட்டியிருப்பதாக அவர்கள் சமாதானப்பட்டிருக்கக்கூடும். சக பெண் ஆசிரியைகளுக்கு இதுகுறித்தான நகைச்சுவைகளைச் சொல்லி நாடி பிடித்திருக்கக்கூடும். குறிப்பாக புதிதாக நியமனம்பெற்று வந்திருக்கிற அந்த ஆங்கில ஆசிரியைக்கு எங்களின் விஞ்ஞான ஆசிரியர் இதுகுறித்தாக விளக்கவுரையொன்றை நிகழ்த்தியிருப்பார் — ஆங்கிலத்தின் கன்னத்தின் நாண நிறத்தை அவர் புலனாய்ந்திருக்கக்கூடும். அந்தக் காலப்பகுதியில் ஆசிரிய ஓய்வு இருக்கை அறை முழுதும் 'நீல'க் குளிகையால் நிரம்பி வழிந்திருக்கக்கூடும். இந்தக் கிளர்வுகளில், அவர்கள் இந்த 'பாவம் மாணவனை' கணக்கில்கொள்ளத் தவறிவிட்டார்கள். எனது தமிழ்ப்பாட ஆசிரியர் மட்டும் இதுகுறித்து வகுப்பில் மேற்கொண்ட விசாரணையை ஏனோ இடைநடுவில் கைவிட்டார். பற்கள் முழுதும் புகையிலைக் கறைபடிந்தவரும் வகுப்பில் வைத்து புகைபிடிக்கும் பழக்கமுடையவருமான ஆங்கில ஆசிரியர் ஒருவரின் சிரிப்பு இப்போதும் எனக்கு ஞாபகத்தில் வருகிறது - அவருடைய அசிங்கம் பிடித்த பற்கள் தெரியும்படி சத்தமிட்டுச் சிரிப்பதற்கு இதிலென்ன பெரிய நகைச்சுவையிருக்கிறது என்று எனக்குப் புரியவில்லை. எல்லாவற்றையும் விட எங்கள் வகுப்பில் பெண்கள் பகுதி முதல் நிரையில் சுவருக்கு அருகில் இருந்த, நான் ஒரு தலையாகக் காதலித்த அந்தப் பெட்டையும் சேர்ந்து சிரித்தது எனக்கு மிகுந்த சங்கடத்தையும் துயரையும் தந்தது. அத்தோடு எனது ஒருதலைக் காதலும் முடிவுக்கு வந்தது. எல்லோரும் என்னை நெருப்பில் நிறுத்தி சுற்றிநின்று கைகொட்டிச் சிரித்தார்கள். எனது வகுப்பில் கரும்பலகை இருக்கும் கிழக்குச் சுவரின் உச்சத்தில் கூரைக்கு கீழே எழுதப்பட்டிருந்த நீலம், அடுத்த தடவை சுவர்களுக்கு காவிபூசும் வரையில் சுமார் இரண்டு வருடங்கள் அப்படியே தலைக்கு மேலே நிலைத்திருந்தது.

எங்கள் பகுதியில் சூட்டப்படுகிற பட்டங்கள் மரணங்களைத் தாண்டியும் வாழும் வல்லமைகொண்டன. எல்லோருக்கும் பட்டப்பெயர்கள் வைத்து எல்லோரையும் பட்டப்பெயர்கொண்டு அழைக்கின்ற ஒருவருக்கே 'பட்டங்கட்டியார்' என்று பெயரிட்டவர்கள் நாங்கள். இளைஞராகியும் சைக்கிள் ஓட்டத் தெரியாத ஒருவருக்கு ஊரார் கொடுத்த 'நடைவண்டி' என்கிற திருநாமம், நடைவண்டியின் வாப்பா, உம்மா, நடைவண்டி, நடைவண்டியின் பொண்ணாதி, - நடைவண்டியின் மகன், மகள், பேத்தி, பேரன் என்று மூன்று தலைமுறைகள் தாண்டியும் நிலைத்திருக்கிறது. நடைவண்டியைக் குறிப்பிடாது அவர்களின் குடும்பம் குறித்து யாரும் புரிந்து கொள்ளமாட்டார்கள். 'நடைவண்டி' என்ன சங்கதி என்று யாரும் கேட்டால், அதில் பெரிய அவமானம் ஒன்றுமில்லையே... - ஆனால் 'நீலம்'...?

நான் தோற்கத் தொடங்கியிருந்தேன். இந்த அடிகளையெல்லாம் தாங்கிக்கொள்ளும் வலு என் என்புகளுக்கு இல்லை. ஒவ்வொரு போட்டிகளிலிருந்தும் பின்வாங்கத் தொடங்கினேன். ஒவ்வொருநாளும் கூட்டத்தில் இருந்து எவனோ ஒருவன் முதுகின்பின்புறத்தில் 'நீலம்' என்று கூவத்தொடங்கினான். நான் தெருக்கள்

மாறி, சனம் இல்லாத வழிபார்த்து பாடசாலைக்குச் சென்றேன். நாளடைவில் இனித் தெருக்கள் இல்லை என்று ஆனது. நான் நீலநிறத்தையே வெறுக்க ஆரம்பித்தேன். பாடங்களில் கவனத்தைக் குவிக்க இயலவில்லை சுரும்பலகையைப் பார்க்கும் போதெல்லாம் உச்சிச் சுவர் விளிம்பை நோக்கியே பார்வை ஏறிப்போனது. காலை ஆராதனைகளின் போது எனது மனனமிடப்பட்ட பிரசங்கங்களின் இடையில் நீலம் படிந்திற்று. ஓட்டப்போட்டியின் எல்லைக்கோட்டுக்கு அருகே உடைந்து கிடக்கப்போகிற நீலக் கண்ணாடிச் சில்லுகளுக்காக அஞ்சினேன். பாஓதலின் போது இராகத்தில் சேராத அந்தச் சொல்லை யாராவது தெருவில் நின்று சத்தமிடக்கூடும் என்று நடுங்கினேன். காலையில் தாமதித்து வந்த பிள்ளைகளோடு ஆல் மரத்தின் கீழே, நானும் வரிசையில் காத்திருந்து உள்ளங்கையில் பிரம்படிவாங்கத் தொடங்கினேன் — இடாப்பு அடையாளம் முடியும்வரை காத்திருந்து, மைதானத்தின் சுவர் ஏறிக்குதித்து இடைநடுவே வெளியேறினேன். எல்லாவற்றிலும் குறைகூறலுக்கும் முறைப்பாடுகளுக்கும் உள்ளானேன். ஆசிரியர்களை, எனக்காக சிவப்புப் பேனையை கையில் எடுக்கும்படி ஆக்குவதற்கு அதிகநாட்கள் ஆகவில்லை. அதிபரின் அறையில் கைகட்டி நிறுத்தப்பட்டேன். அடுத்த இரண்டு வருடங்களில் வகுப்பில் முதல் வரிசையில் இருந்து கடைசி வரிசைக்குத் தள்ளப்பட்டேன். அங்கு இருப்பவர்களிடம் வினவப்படுவதில்லை — விடைகள்

சரிபார்க்கப்படுவதில்லை — ஆசிரியர்களால், வருங்காலத்தில் 'மாடுகள் மேய்க்க' ஆசீர்வதிக்கப்பட்டிருந்தவர்கள். கடைசிவரிசையில் இருப்பவர்கள் குறித்து யாருக்கும் எந்தக் கவலையும் இல்லை அவர்களுக்கும் யாரைப்பற்றிய கவலைகளும் இருப்பதில்லை.

கடலை, ஆகாயத்தை, நீலமாய்த் தெரிகிற எல்லாவற்றையும் நான் வெறுத்தேன். இந்த நீலச் சம்பவம் என்னை சண்டியன் ஆக்கிற்று. மேல்பொத்தானைத் திறந்து மார்புதெரிய பாடசாலைக்குச் செல்லவும் தெருவில் நடக்கவும் பண்ணிற்று. மேலும், எனது தந்தையின் மீது எனக்கு தீராத ஆத்திரத்தையும். வெறுப்பையும் உண்டுபண்ணிற்று. நான் வீட்டுக்குச் செல்வதை எப்படியெல்லாம் தவிர்த்து தாமதமாக்க இயலுமோ அந்த வழிகளில் எல்லாம் முயன்றேன். மேலதிக மாலை வகுப்புகள் என்று சொல்லி வெளியில் திரிந்தேன், படம்பார்க்கச் சென்றேன் — சினிமாக் கொட்டில்களின் பீடிப்புகை வாசனை என்னைக் காட்டிக்கொடுத்தது. வருடாந்த தேர்வு அறிக்கைகளில் தந்தையின் கையொப்பத்தை நானே இட்டேன் — பிறகு வீட்டிற்குக் கொண்டுவராமல் கிழித்து வீசினேன். வீட்டிலும் குழப்படிக்காரன் என்று பெயர் எடுத்தேன். தந்தையிடம் அடிவாங்கத் தொடங்கினேன். அவரை எதிர்க்கத் தலைப்பட்டேன். என்னைத் தண்டிக்க என்று தூக்கிய பிரம்பைப் பறித்து உடைத்து வீசிய

அன்று, தந்தைக்கு இரத்த அழுத்தம் கூடி தலை கிறுகிறுத்தது. பிறகு எனது கயிற்றை அவர் பிடியிலிருந்தும் தளரவிட்டார். தொழுகைக்குச் சென்றவர் முறைப்பாடுகளைக் கேட்டறிந்து கொண்டு வந்தார். தாயில் எரிந்து விழுந்தார். தொழுகைப்பாயில் தாய் அழுதுகொண்டிருந்தார். தந்தையிடமிருந்து தூரமானேன் — வெகுதூரமானேன். ஒருதடவையேனும் அவரைக் காணாத நாட்கள் நிறையவந்தன. என்னால் எதுவும் பேச முடியவில்லை எப்படிச் சொல்வது — யாருக்குச் சொல்வது.

சாதாரணதர பொதுப் பரீட்சையின் பெறுபெறுகளை அறிந்துகொள்ள நான் பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை. சித்தியடைந்தாலும் அது பிரமாத சித்தியாக இருக்கவில்லை. எல்லோரும் எதிர்பார்த்தது மிகவும் மோசமானதொரு பின்னடைவைத்தான். ஆனாலும் இவர்களிடம் கேவலமாகத் தோற்றுப்போக நான் விரும்பவில்லை. —அதைவிடவும் நல்ல பெறுபெறுகளைக்கூட என்னால் பெற்றிருக்க முடியும் — அதற்கும் எனது இருவாம்பு வீட்டுக்கொடுக்கவில்லை. அத்தோடு படிப்பை நிறுத்திக்கொண்டு மாமா ஒருவரின் பலசரக்குக் கடையில் வேலைக்குச் சேர்ந்தேன். சில்லறைக் கடைகளில் வேலைசெய்தால் அங்கு கண்ணாடிப் போத்தல்களில் அடைத்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் இனிப்புக்களை எல்லாம் தின்னக் கிடைக்குமே என்கிற சின்னவயது ஏக்கங்கள் எல்லாம் கசப்பாகக் கடந்து நாட்களான பின்பு நான் சுருள் சுற்றப் பழகிக் கொண்டிருந்தேன் (அங்கு வேலை செய்தபோது ஒருநாளில் கூட அந்த இனிப்பு மிட்டாய்களை நான் உருசிபார்த்ததில்லை). அடுத்து

வந்த கொஞ்ச வருடங்கள் பருப்பு மூட்டைகளின் புழுதிக்கும், வெங்காயம் பழுதான மணத்திற்கும், பெரிய தகரக் கொள்கலன்களின் எண்ணெய்ச் சிந்தலுக்கும் இடையில் கழிந்துபோனது. அந்த நாட்களில் மாத்தையாவுக்கு கிராமச்சேவகர் உத்தியோகம் கிடைத்திருந்தது. மாத்தையா கறுத்த தோற்பையை சைக்கிள் கரியரில் வைத்தபடி வெள்ளை வெள்ளை அணிந்து திங்களும் புதனும் அலுவலகத்திற்குப் போகும் போது நான் பல் துலக்கியபடி வாசலில் நின்று காண்பேன். ஒருசுற்று தேய்த்தபின் வேலிக்கு அருகு கள்ளிச் செடிகளின் புதருக்குள் வாயைக் கொப்புளித்து கழுவி நிமிரும்போது, அவர் எங்கள் கடவலுக்கு முன்னால் சைக்கிளை மிதித்துப்போவது பலதடவை நிகழ்ந்துள்ளது.

ஒருநாள் தனது திருமணத்திற்காக தந்தையை அழைக்க வீட்டுக்கு வந்திருந்தார். நான் அவரை முதலில் எதிர்கொண்டேன். அன்று அவர் கன்னத்தில் ஒரு அறைவிட்டிருக்கலாம். அப்போது அதற்கான துணியும் உடல் வலுவும் எனக்கிருந்தன. 'கட்டாயம் வரவேண்டும்' என்றார் — அவரைப் புன்னகைத்து வழியனுப்பிவைத்தேன். தந்தை மாத்தையாவின் திருமணப் பதிவிற்குச் சென்று வந்தார் — தாயாரும் சகோதரியும் அன்று மாலையில் சென்றார்கள் — நான் போகவில்லை, யாரும் கேட்கவுமில்லை. தாய் வரும்போது அங்கிருந்து கொண்டு வந்த எண்ணெய்தோய்ந்த சிற்றுண்டிப்பொதியும் வாழைப்பழமும் மேசையில் அப்படியே கிடந்தன. நான் தொட்டும்பார்க்கவில்லை. மூன்றுவருடங்களும் எட்டு மாதங்களும் கடைச்சிப்பந்தி வேலை, ஒரேயொரு அள்ளில் ஒருகிலோ சீனியை எடைபோடும் அளவு தேர்ச்சி. தராகின் முள் அந்தப்பக்கமும் சாயாது — இந்தப்பக்கமும் சரியாது. எப்படி அந்தத் தொழிலோடு ஒன்றிப்போனேன் என்று விளங்கிக்கொள்வதற்குள் சின்ன மாமாவின்மூலம் மத்திய கிழக்கு செல்ல வாய்ப்புக் கிட்டியது. எப்படியாவது அந்த சூழல்கள் மற்றும் மனிதர்களிடமிருந்து தப்பித்து வெளியேறிவிடவேண்டும் என்று நாளுக்குநாள் வேண்டிக்கொண்டிருந்தவன் முன்னே கடவுள் கண்திறந்தார். கடவுளின் கண்களைத் திறக்க சின்ன மாமாவின் உபதேசங்களைக் கேட்பது, கட்டளைக்களுக்கு இயையுகாட்டுவது, இனி நல்லவனாக நடந்துகொள்வேன் என்று மௌனமாயிருப்பது... என்று நிறைய கிரியைகளைச் செய்யவேண்டியிருந்தது. பிறகு வந்த காரியங்கள் எல்லாம் விரைவாக நடந்தேறின. பயணப்படுமுன்னர் தாய் ஓவென்று குரலெடுத்தார் — தந்தை கையைப் பிடித்துக் கண்கலங்கினார் —

2
உலகின் வேறு வேறு பாகங்களில் இருந்து வேறுவேறு சமூகங்களோடு இந்தக் கொதிமணலின் அனலில் வாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். சிலரின் தலையில் ஒரு குடும்பத்தின் பாரம் சிலருக்கு ஒரு ஊரின் பாரம் சிலருக்கு ஒரு நாட்டின் பாரம் எனக்கு நானே பாரம். எந்தெந்த நிறங்கள் எல்லாம் இவர்களைத் துரத்திக்கொண்டிருக்கின்றனவோ என்று இடையில் ஒருநாள் தோன்றிற்று.

மூத்த சகோதரி தாயைத் தாங்கியபடி தேற்றிக்கொண்டிருந்தார். ஊர் எல்லை முடியும்வரை கல்லாயிருந்தவன் பிறகு விமானநிலையம் செல்லும் வழிமுழுக்க என்னுள் விம்மிக்கொண்டிருந்தேன் — இந்த ஊரை, இந்த ஆட்களை இனியொருபோதும் இப்படிக்காணக்கிடைக்காது என்று அப்போது எனக்குத் தோன்றவில்லை. நண்பர்கள் உறவினர்கள் என்று யாரிடமும் பயணம் சொல்லிக்கொள்ளவில்லை. 'அப்படி யாரும் இல்லை' என்று மனதுக்குச் சொல்லிவைத்திருந்தேன். கடைசியாக நான், நீலமாகிப் பரந்து கிடந்த இந்துமகா சமுத்திரத்தை விமானமேறித் தாண்டினேன். முழுசாகத் தெரிந்த வீடுகளும் வீதிகளும் சிறுத்துச் சிறுத்து புள்ளிகளாகி மாபெரும் நீலத்துள் சங்கமித்துக் கரைந்து போயின எனது வாழ்க்கையைப் போலவே..

3.

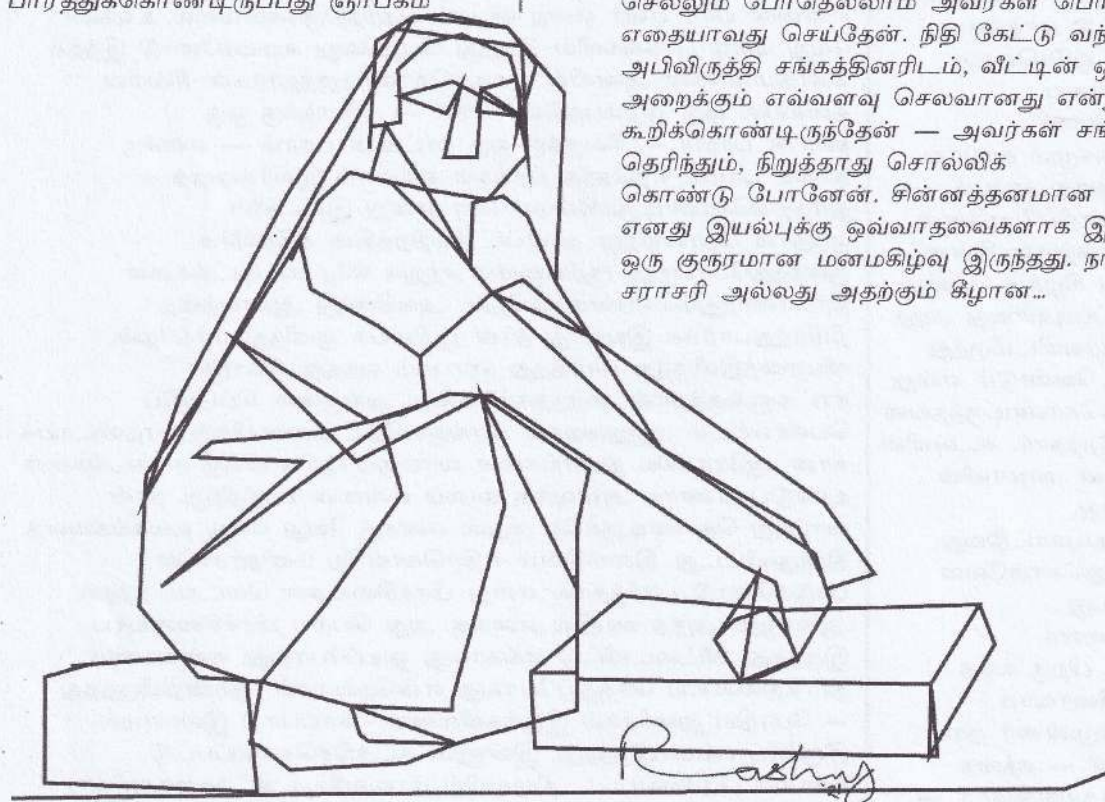
அடுத்து வந்த நீண்ட இருபது வருடங்களாக பாலைவன மணற் பரப்பில் என்னை நட்டுக்கொண்டேன். அங்கிருந்த அனேகருக்கு என்னை யார் எவர் என்ற விபரம் தெரிந்திருக்கவில்லை. உலகின் வேறு வேறு பாகங்களில் இருந்து வேறுவேறு சமூகங்களோடு இந்தக் கொதிமணலின் அனலில் வாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். சிலரின் தலையில் ஒரு குடும்பத்தின் பாரம் — சிலருக்கு ஒரு ஊரின் பாரம் — சிலருக்கு ஒரு நாட்டின் பாரம் — எனக்கு நானே பாரம். எந்தெந்த நிறங்கள் எல்லாம் இவர்களைத் துரத்திக்கொண்டிருக்கின்றனவோ என்று இடையில் ஒருநாள் தோன்றிற்று. நாள்பட நீலநிறத்தின் கதிர்வீச்சு குறைந்துபோயிற்று. சூரியனுக்கு சற்றுக் கீழே கட்டிடங்களை நிர்மாணித்துக்கொண்டிருந்தேன். அங்கிருந்து ஆகாயத்தை நிமிர்ந்துபார்க்க இயலாது நான் பூமியைக் குனிந்துபார்த்தேன், விமானத்திலிருந்து பார்த்தது ஞாபகம் வந்தது, கொஞ்ச நாட்களுக்குத்தான். மருந்தகம்சென்று அங்குள்ள சிப்பந்திப் பெண்ணிடம் ஆணுறைகள் வாங்குவதோ, மனைவிக்கு மாதவிடாய்க் கான ஆரோக்கிய துவாய்களை வாங்குவதோ எனக்கு சங்கடங்களை உண்டுபண்ணாத அளவுக்கு காலம் என்னை மாற்றிற்று. நான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற சூழல் எனக்கு வேறு வேறு உலகங்களைத் திறந்துவிட்டது. தினம்தினம் எதிர்கொள்கிற மனிதர்களின் பாடுகளோடு பார்த்தால் எனது பிரச்சினைகள் வெட்கம் தந்தன. ஆனாலும் அந்த வயதில் எனக்கு அது பெரிய பிரச்சினையாய் இருந்தது. வீட்டைவிட்டு எங்காவது ஓடிப்போவது, கண்காணா தூரத்தில்போய் செத்துப்போவது என்றெல்லாம் தோன்றியிருந்தது — போதிய துணிச்சல் இருக்கவில்லை - சாப்பாடு இல்லாமல் இருக்கப் பயமாயிருந்தது. இன்னும், கடத்திச்செல்லப்பட்டு, கண்கள் பிடுங்கப்பட்ட நிலையில் மாலைதீவுக் கடற்கரைகளில்

மாசிக்கருவாடுகளுக்கு காவல் இருக்கும் சிறார்களின் கதையை பொய்யென்று நிறுவும் தைரியமும் இல்லாதிருந்தது. ஊரில் இருந்து கிளம்பிவந்து பத்து வருடங்கள் கழித்து எனது தந்தையின் மரணச் சடங்குகளுக்காக ஏழுநாட்கள் சென்று திரும்பினேன். அவர் நோய்வாய்ப் பட்டுக்கிடந்த கடைசிக் காலத்திலோ அல்லது அவருடைய கடைசி நொடிகளிலோ அவரோடு இருக்கக் கிடைக்கவில்லை. என்னைத் தேடிக்கொண்டே இருந்திருக்கிறார் — ஒளியிழந்த அவருடைய கண்களும் சீவனற்ற அவருடைய உடலும் கடைசிவரை என்னை எதிர்பார்த்துக்கொண்டே இருந்திருக்கின்றன. எனது ஒரு குரல், ஒரு தழுவுவல், ஒரு தொடுகை, ஒரு துளிக் கண்ணீர் அவரை அமைதியாக மரணிக்கச் செய்திருக்கக்கூடும். 'நல்ல மரணம் அவருடையது, நீயில்லாத குறைதான்' என்று அழுது தீர்ந்த இடைவெளியில் தாய் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார். அவருடைய அடக்கத்தலத்திற்குச் சென்று சாம்பிராணி கொழுத்தினேன். மல்லிகைச் செடிகளுக்கு மண்சாத்தி நீர் தெளித்தேன். 'யாசீன்' ஓதி அவருக்காகப் பிரார்த்தித்தேன். அவரிடம் என்னைச் சொல்லி அழுதேன் — நானொரு நல்ல மகனாக இருக்கவில்லை என்று மன்னிப்புக்கோரி விம்மினேன். இரண்டு ஊதுவத்திகள் எரிந்து அணையும் நேரத்திற்கு மெளனமாக நின்றேன். அவருடைய தோளில் மீது ஏறி அமர்ந்து ஈ.எம்.ஹனிபாவின் இசைக்கச்சேரி பார்த்துக்கொண்டிருப்பது ஞாபகம்

வந்தது - அந்தத் தோள்களில் இருந்து ஒருபோதும் என்னை அவர் இறக்கிவிட விரும்பவில்லை - நானாக அவருடன் பிணங்கி, அங்கிருந்து இறங்கி ஓடினேன். அது எனக்கு முதல் மகன் கிடைத்திருந்தகாலம். அதற்கு ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்னம் எனது திருமணத்திற்காக நாற்பதுநாட்களை ஊரில் கழித்தேன் அவ்வளவுதான்.

ஊர் நிறையவே மாறிப்போயிற்று. நான் வெறுத்துவந்த ஊரிற்கான எந்த அடையாளங்களும் அங்கு இல்லை. முன்பு சொன்ன இலக்குகளை வைத்து யாரும் யாருடைய வீட்டையும் அடையாளம் காண இயலா. நிறைய மரங்கள் இல்லை - பழைய வீடுகள் இல்லை. வேலிகள் இல்லை. ஊரில் சென்று வசிக்கிற எண்ணம் ஒருபோதும் இல்லை என்றாலும், எனது தாய்வீட்டிற்கு அருகில் இருந்த நிலமொன்றை பெறுமதிக்கும் அதிகம் விலைகொடுத்து வாங்கி மூன்று அடுக்குகளில் பெரிய வீடொன்றைக் கட்டிமுடித்துவிட்டேன். எல்லாத் தளவாடங்களும் விலையுயர்ந்த, நவீன தரத்தில் இருந்தன. தேவையில்லாத வளைவுகளும் அலங்காரங்களுமாய் தோணிவடிவில் கூரையுமாக பார்ப்பவர் கண்படும் அல்லது பொறமைப்படும் அளவுக்கு அந்த வீட்டைக் கட்டி முடித்தேன். இவ்வளவிற்கும் இந்த ஆடம்பரம் குறித்துப் பலர் உபதேசம் செய்திருந்தாலும் எனக்கு ஒரு வெறியிருந்தது. 'அற்பனுக்கு வந்த பவுசு' என்று எரிச்சல்பிடித்தவர்கள் புகையக்கூடும். இனி அந்த வீட்டை உடைத்துத் தரைமட்டமாக்கினாலும் எனக்குக் கவலையில்லை என்ற வெறியிருந்தது. இப்போது அது தேவையில்லாதது - யாருக்குக் காட்ட - என்று மனவருத்தம் இருந்தது. ஆனாலும் அங்கு என்னைக் கட்டியெழுப்புவதுபோல நான் உணர்ந்தேன் — நான் தோற்று ஓடவில்லை என்று யாருக்கோ சொல்லவேண்டியிருந்தது.

என்னோடு படித்தவர்களில் நான் பிரசினங்களுக்கு விடைகாணவும், பின்னங்களைத் தீர்க்கவும், ஆவர்த்தன அட்டவணையை மனப்பாடும் செய்யவும், அணு எண்களைத் துணியவும் சொல்லிக்கொடுத்தவர்கள் எல்லாம் பெரிய பதவிகளில் இருந்தார்கள். பரீட்சைவிடைத்தாள்களில் எனது பெரையும் சேர்த்து கொப்பியடித்தவன் பெரிய கல்விமானாக இருந்தான். எதுவும் ஒரு பொருட்டாக எனக்கு இருக்கவில்லை. நாம் ஒவ்வொன்றையும் துண்டித்துக் கொள்ளும்போது மறுபுறத்தில் நாமும் துண்டிக்கப்படுகிறோம் என்ற உணர்வு வந்தது. என்றாலும் ஊருக்குச் செல்லும் போதெல்லாம் அவர்கள் பொறமைப்படும்படியாக எதையாவது செய்தேன். நிதி கேட்டு வந்திருந்த பாடசாலை அபிவிருத்தி சங்கத்தினரிடம், வீட்டின் ஒவ்வொரு அறைக்கும் எவ்வளவு செலவானது என்று அதிகப்படுத்திக் கூறிக்கொண்டிருந்தேன் — அவர்கள் சங்கடத்தில் நெளிவது தெரிந்தும், நிறுத்தாது சொல்லிக் கொண்டு போனேன். சின்னத்தனமான அந்தச் செய்கைகள் எனது இயல்புக்கு ஒவ்வாதவைகளாக இருந்தாலும் எனக்கு ஒரு குரூரமான மனமகிழ்வு இருந்தது. நானும் மனிதன்தானே... சராசரி அல்லது அதற்கும் கீழான...

மற்றப்படி மாத்தையா ஒன்றும் மோசமான பேர்வழி அல்லர். முன்பொருக்கால் எங்கள் அயல்வாசியோடு ஏற்பட்ட 'பொதுவேலி தர்க்கத்தின்' போது, மாத்தையா பக்கத்து வீட்டாருக்கு சார்பாகப் பேசியதற்கு, 'உனக்கு இங்கு என்னவேலை' என்று தந்தை, மாத்தையாவைக் கடிந்துகொண்டார் — தந்தைக்கு கோபம் வருவதில்லை, வந்தால் வாயில் நல்லது வருவதில்லை. அதைத் தவிர அவரோடு எந்த நேரடி வாக்குவாதங்களும் இல்லை. இப்போது அவருடைய மரணச் செய்தி என்னுள் கொஞ்சம் துயரத்தை ஏற்படுத்தும் அளவுக்கு மாத்தையா இருந்திருக்கிறார். தெருப் பிள்ளைகளோடு பந்து விளையாடுவது, கிரிக்கற் விளையாட நடுவராக நிற்பது, எனக்கு சீட்டுக்கட்டுகளில் 'கழுதை' விளையாடக் கற்றுக்கொடுத்தது, மருதோன்றி மரத்தின் கிளைகளை வளைத்துப் பிடித்தபடி, இலைகளைக் கொய்து முடிக்கும் வரை காத்திருப்பது, இயக்கத்திற்குப் போனதாகக் கூறியது, சாலைவிபத்தில் அடிபட்ட காலோடு வீட்டில் முடங்கியது, மாத்தையா காதலித்த அந்த அழகிய சிறிய உருவமுடைய பெண், பிறகு அந்தப் பெண் கர்ப்பமான நிலையில் அவளுடைய கணவனோடு வீதியில் நடந்துசெல்லக் கண்டபோது மாத்தையாவின் முகம் மாறியது, மாத்தையாவின் மூத்த சகோதரி, அந்தப்பெண்ணின் வாசலில் நின்று சத்தமாகச் சண்டையிட்டதை தெருவே பார்த்துக்கொண்டிருந்தது, எல்லாவற்றையும் ஒருகணம் திரும்பக் கடந்துபோகிறேன். எல்லாம் புதினங்கள்போல தோன்றிமறைகின்றன. எல்லாக் கதைகளும் எனது வகுப்பறையை நோக்கியே நகர்கின்றன. பழைய தழும்புகளைத் தடவிக் கொடுக்கும்போது உடம்பு கூசிக்கொள்ளுமே வலியும் இரத்தமும் நினைவுக்குவருமே!. எல்லாவற்றையும் தாண்டி, மாத்தையாவின்மீது கோபமோ முறைப்பாடுகளோ இப்போதைக்கு எனக்கு இல்லை என்று கூறிக்கொள்கிற மனம், மறுபுறத்தில் நான் எப்படி இந்தளவுக்கு பக்குவமானவனானேன் என்றும் கேட்டுக் கொள்கிறது. அந்த 'நீல'ச் சம்பவம் நிகழ்ந்திராவிட்டால் எனது வாழ்க்கை எப்படியெல்லாம் இருந்திருக்கும் என்று எண்ணிப் பார்ப்பதை நீண்ட காலத்திற்கு முன்னரேயே நிறுத்தியிருந்தாலும், ஒரு மின்னலைப்போல 'ஆல்' விசுதிகள் பளிச்சிட்டுப்போயின. இன்று வரையான இந்த ஓட்டங்களுக்கு எல்லாம் மாத்தையாதானே மூல காரணம் — வேறு வேறு முகங்களில் வந்து அச்சுறுத்திக் கொண்டிருப்பது அவர்தானே? அப்படியாயின் என்னை நானே தேற்றிக்கொண்டு இவ்வளவு உயரம்வரை ஏறியிருக்கிறேனே, அதுவெல்லாம் நானே கூறிக்கொண்ட பொய்களா?

இவ்வளவு ஆயிரம் மைல் தொலைவுகள் அவரையும் சேர்த்தா சுமந்துவந்திருக்கிறேன்? எனது மனைவிக்குக்கூடத் தெரியாமல் மறைத்துவைத்திருக்கிற இறந்த காலத்தின் இருளில் என்னை அறியாமலே நான் தடுமாறிக் கொண்டிருந்திருக்கிறேனா? இல்லை, எனக்குக் குறைகள் ஒன்றுமில்லை. இன்றைய வாழ்வு குறித்த எந்த முறைப்பாடுகளும் இல்லை. மாத்தையாவின் ஆத்ம சாந்திக்காகப் பிரார்த்திப்பதில் எந்த மனத்தடங்கல்களும் இல்லை. அந்த முகப்புத்தகப் பதிவுக்கு துயரமான முகக்குறியுடன் 'இன்னாலில்லாஹ்;' என்று இடுகிறேன். மாத்தையாவுக்கு எனது மூத்த சகோதரியின் வயதுதான் இருக்குமல்லவா?

வேலைக்கு விடுப்புச்சொல்லி வீட்டில் இருக்கவேண்டும்போல இருந்தது. குழந்தைகள் பள்ளிக்குப்போன பிறகு அங்கு சூழும் தனிமை மிகுந்த ஆபத்தானது என்று என்னை நானே எச்சரித்துக்கொள்கிறேன் — மனைவிக்குவேறு பொய்யான பதில்கள் சொல்லவேண்டியிருக்கும் — சொல்லவிரும்புகிற உண்மையை எப்படிச் சொல்வது — சொன்னாலும் எப்படி எடுத்துக்கொள்வான் — எனது மெளனத்தால் அவள் துக்கப்படக்கூடும். 'ஊரில் இருந்து மரணச்செய்தி, ஒரு மணிநேரம் தாமதமாக வருகிறேன்' என்று அலுவலகத்திற்கு அழைத்துச் சொல்கிறேன். அலுவலகத்தில் யார்? எவர்? என்ன விடயம் என்று கேட்பார்கள். வேறு ஏதாவது காரணம் சொல்லியிருக்கலாமோ என்று தோன்றிற்று.

வீட்டிலிருந்து நிலக்கீழ் வாகனத் தரிப்பிடம்வரை மனதுள் நிகழ்ந்த 'அலுவலகம் செல்வதா? இல்லையா?' குழப்பத்தை இரண்டு சிகரட்களால் பற்றவைத்து தீர்த்துவைத்தேன். நான் அலுவலகத்திற்கு நேரம் தவறிப்போவதை ஆச்சரியத்தோடு பார்த்து நின்றபடி புன்னகைத்தார் வாயிற்காவலாளி. பதிற் புன்னகையில் ஏதோ ஒரு குறைவு இருப்பதை அவர் புரிந்திருக்கக்கூடும். எனது தந்தையை ஏதோ ஒரு விதத்தில் இவர் ஞாபகப்படுத்திக்கொண்டிருப்பதால், எப்போதும் அவரோடு வாஞ்சையாக நடந்துகொள்வேன். இவரைப்போல எந்தந்தைக்கு வாய்முழுதும் வெற்றிலைக்காவி படிந்த பற்கள் இருந்திருக்கவில்லை. எனினும், முன் வழக்கையும், நெற்றியும், தொழுகைத் தழும்பும் இருவருக்கும் பொது - உயரமும் ஏறத்தாழ ஒன்று. பெருநாள் தினங்களில் அவருக்கு புதுத் துணிகள் வாங்கிக்கொடுத்து வீட்டுக்கு விருந்துக்கு அழைப்பது எனது வழக்கம் — அது எனது தந்தையின் பங்கு.

இப்போது, சுமார் இருபது வருடங்களாக கூடவே எதிர்வந்தும் பின்சென்றும் கொண்டிருக்கின்ற — இருபுறமும் கண்படு தொலைவுகள் விரிந்திருக்கின்ற மணற் திட்டுகளை ஊடறுத்து வேலையிடத்திற்குப் பயணித்துக் கொண்டிருக்கிறேன் நான். புதிதாக எழுந்திருக்கிற இந்தக் கட்டிடங்களை ஒவ்வொரு கற்களாகக் கண்டிருக்கிறேன். இந்தப் பாதை எப்போதுமே எனக்கு புத்துணர்வூட்டும் — ஒன்றுக்கும் உதவாத வெறும் மணல் மேடுகளில், எப்படி வாழ்வு கட்டியெழுப்பப்பட்டு எழுந்து நிற்கிறது என்று நான் எண்ணிக்கொள்வேன். ஆனால் இன்று பயணம் வேறாகியிருந்தது. காலைப்பொழுதில் அந்த எரிபொருள் நிரப்பு நிலையத்தில் நான் வண்டியை நிறுத்தும்போது, வழமையாக இடைநடுவில் நிறுத்த நேரும் எனக்குப் பிடித்த அந்தப் பாடல் இன்று ஒலிக்கவில்லை என்பதை உணர்ந்தபோது நீண்ட தூரம் தாண்டி வந்திருந்தேன்.

அந்தப் பாலைவனம் முழுவதுமே நீலநிறமாக மாறியிருந்தது... நீலநிறத்தில் ஒரு மணற்புயல் வரக்கூடும் என்று தோன்றிற்று...

0

10 நவம்பர் 2020

மொழிபெயர்க் கவிதைகள்

டி.பி. வினோத்

Rashmi

டி. பி. வினோத்

கேரள மாநிலம் கண்ணூர் மாவட்டத்தில் 1979ல் பிறந்தார். வேதியியலில் முதுநிலை பட்டதாரி. தென் கொரியாவின் கோங் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து முனைவர் பட்டம் பெற்றவர். தற்பொழுது பெங்களூரு கிறைஸ்ட் பல்கலைக்கழகத்தின் வேதியியல் பிரிவில் பேராசிரியராகப் பணிபுரிந்துவருகிறார். மூன்று கவிதைத்தொகுப்புகளின் ஆசிரியர். இவரது கவிதைகள் பல பிறமொழிகளில் மொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன.

மின்னஞ்சல்: tpvinod79@gmail.com

கைபேசி : 7022507145

மொழிபெயர்ப்பு :
பத்மகுமார் பரமேஸ்வரன்

ஓவியங்கள் - ரினுஜா
எம்.சசிகுமார்

(iv)

மண் மறைந்தவர்களின்
சொல்லித் தீராத
வார்த்தைகளை வாசனித்துத்தான்
வேர்கள்
வளைந்து நெளிந்து
விசித்திர எழுத்துக்களாகுவது.

(i)

இலை நுனியில்
ததும்பி நடுங்கி
நிற்பதைப் பற்றி
கனம் நிறைந்த ஓர் ஒப்பீடு
யாருக்கோ
தோன்றும் பொழுதுதான்
பனித்துளி
கீழே விழுகின்றது.

(ii)

குளிர்ச்சியின்
சிதைந்த நூல்கள்
இசையாகுவதை கேட்டு
யாரேனும்
அதே சந்தத்தில்
ரீங்காரம் செய்யும் பொழுதுதான்
ஆகாயம் மழையை
மேகங்களிலிருந்து
திரும்பப் பெறுகின்றது.

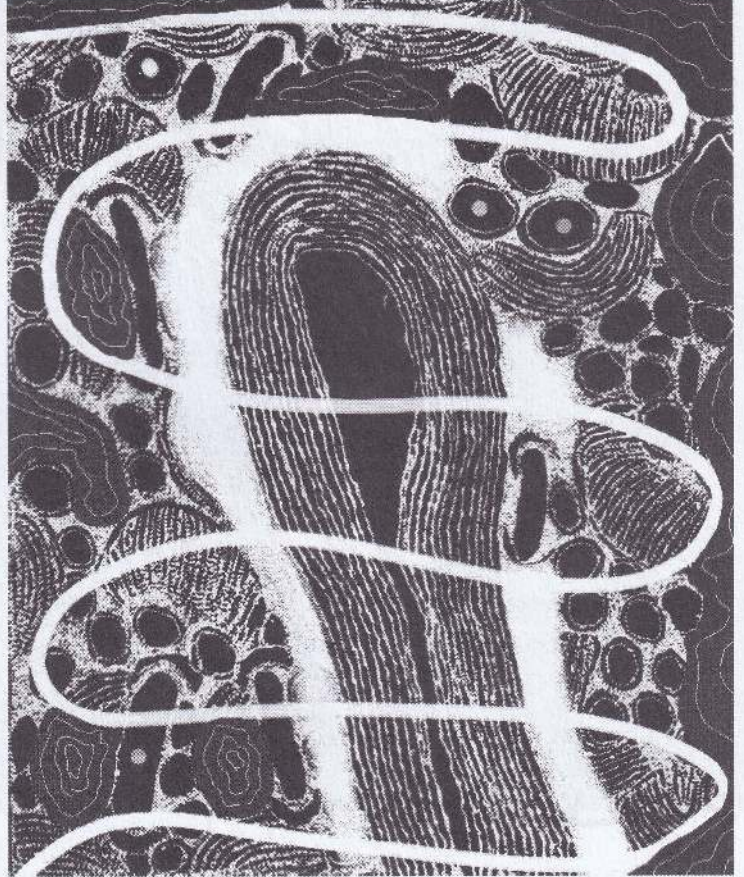
(iii)

தென்றலில் கரைந்த
அழகைகள்
வந்து தொடுகையில்தான்
மூங்கில் காட்டிலிருந்து
மொழியில்லாத
முனகல்கள் எழுவது.

(v)

தூக்கத்தின் வரைபடம்
வட்டமாக இருப்பதனால்தான்
இவ்வளவு ஓடியும்கூட
கனவுகளின் ஓட்டம்
முடிவடையாதது.

o

மூடநம்பிக்கையின்
ஐந்து கருவிகள்

வேறென்ன?

உங்களில்
சலிப்புடையவர்கள் மட்டும்
கனவு காண்டும்
என்று
உடந்தை கொள்வதற்காவது...
(வேறென்ன?)

நீங்கள் கவலைப்படுகிறீர்கள்
கவலையாக இருக்கின்றதே
என்ற கவலை
கவலையைப் பின்தொடர்கிறது.
(வேறென்ன?)

நீங்கள் சந்தோஷப்படுகிறீர்கள்
சந்தோஷமாக இருக்கின்றதே
என்ற சந்தோஷம்
சந்தோஷத்தின் தோள்பட்டையில்
கைபோட்டுவருகிறது.
(வேறென்ன?)

நீங்கள் சோர்வடைந்துள்ளீர்கள்
சோர்வாக இருக்கின்றதே
என்ற சோர்வு
சோர்வுடன் நிழலாக
இணைக்கப்பட்டுள்ளது
(வேறென்ன?)

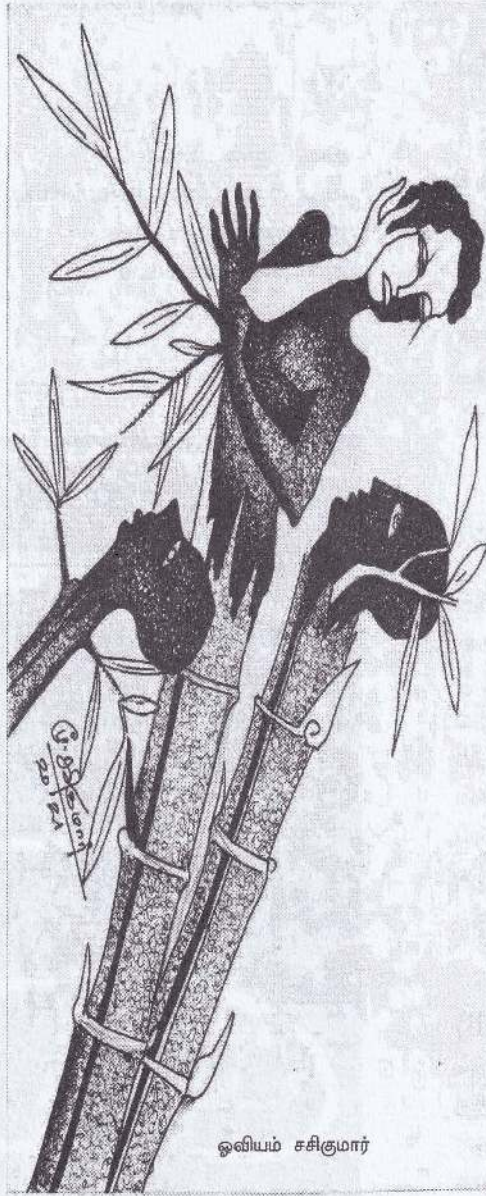
பகை கொள்ளுதே எனும் பகை
நரம்புகளில் சீறிவரும் வழி
எதிரே வந்த
அன்பு வருகுதே எனும் அன்பை
கண் சிமிட்டியதாக
தத்துவ ஞானம் தென்படுதே
என்ற தத்துவஞானத்தின்
அறிக்கை வெளியிடப்படுகின்றது
(வேறென்ன?)

வேறென்ன? வேறென்ன?
வேறென்ன? வேறென்ன?
எனும் உணர்வுகளினூடாய்
உங்களை நீங்கள்
உணர்ந்துகொண்டிருக்கிறீர்கள்.
(வேறென்ன?)

நேரத்தின் மொழியில்
வாசித்துப் பார்த்தால்
வாழ்க்கை
சலிப்பின் காவியமே.
அசைவற்ற புகழ்மிக்க
ஒத்திசைவில்
நினைவு கூரும்பொழுது
கொள்கைகள்
சலிப்பின் சங்கீதமே
சலிப்பின் அதிசயங்கள்
அல்ல எனில்
சிலைகளும் கொடிகளும்
வேறு எதன் அடையாளங்களாம்?

நேரங்களிலும்
அசைவுகளிலும்
இட ராசியிலும்
நிறைந்து தூவியும் கூட
சலிப்பிற்கு ஏன்
ஒரு கடவுள் இல்லாமல் போனது?

0

ஓவியம் சசிகுமார்

சலிப்பின் கடவுள்

0

ஒரு உளுந்துவடை வாங்குகையில்
அதன் நடுவிலுள்ள
சூனியமும் கூடவே கிடைக்கின்றது.

உளுந்துவிலை
ஏறுவதற்கு ஏற்றாற்போல்
சூனியத்தின் விலை ஏறும்பொழுதும்
உளுந்துவடைக்கு விலை ஏறிடுமா?

சூனியத்தின் விலை
இறங்கிடும் வேளையில்
உளுந்துவடைக்கு விலை இறங்கிடுமா?

உளுந்துவடையின் மத்தியில்
சூனியம்
அதன் வெளிப்படைத்தன்மையின்
பங்கினை அளிக்கின்றது.

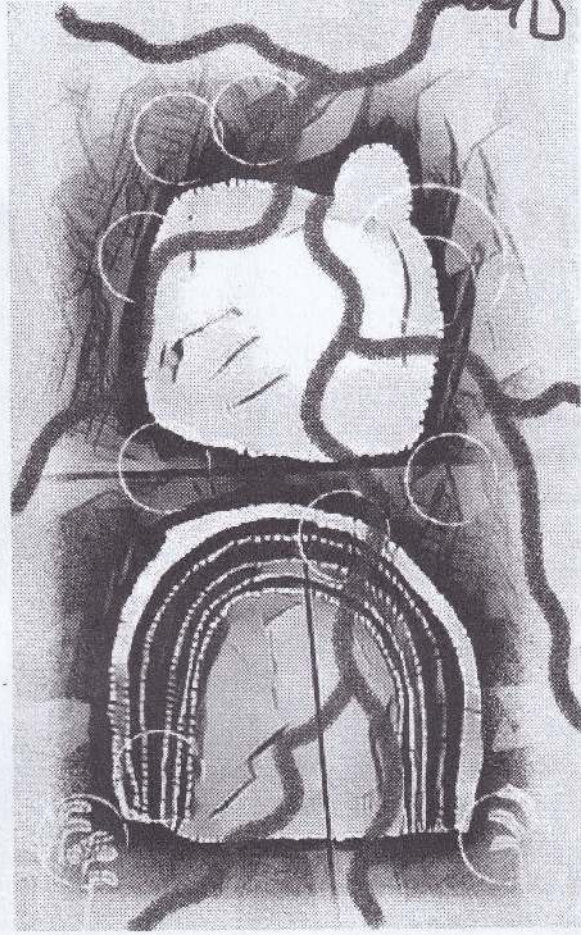
உளுந்துவடையின் மத்தியினூடாக
உலகத்தைக் காண முடியும்;
பார்ப்பது
உலகத்தையெனில்.

உளுந்துவடையில் காரசாரங்கள்
பதுங்கியிருப்பது
உங்களுக்குத் தெரியும்

மிளகாய் கடித்து
ருசி கெட்டுப்போகாமல்
கவனமாகத்தான்
தின்கிறீர்கள் நீங்கள்

இருப்பினும்,
ஒரு மிளகாய் கூட
நாவில் தொடவில்லையென்றால்
உளுந்துவடைக்கு ஏதோ
குறை இருப்பதாக
உங்களுக்குத் தோன்றாமல் இருக்காது.

(இல்லாமைதான்
முக்கிய கலவை என்று
உளுந்துவடை அதன்
உடலினால்
சூசகம் தந்துகொண்டேயிருப்பினும் கூட)

வாய்பாடு
கருத்தை

நம் வாழ்க்கை
உளுந்துவடை போன்றதுதான் என்று
கருதுகிறேன்.

வாழ்க்கையின் மையத்தினூடாகப்
பாருங்கள்,
ஏதாவது தெரிகிறதா?

வாழ்க்கையில் நீங்கள்
எதிர்பார்த்தும்
அனுபவிக்க இயலாத
ருசியின்மை ஏது?

கலவையில் அது
எவ்வொன்றின் இல்லாமையைக்
குறிப்பிடுகின்றது?

0

உளுந்து வடையுள் வாழ்க்கையுள்

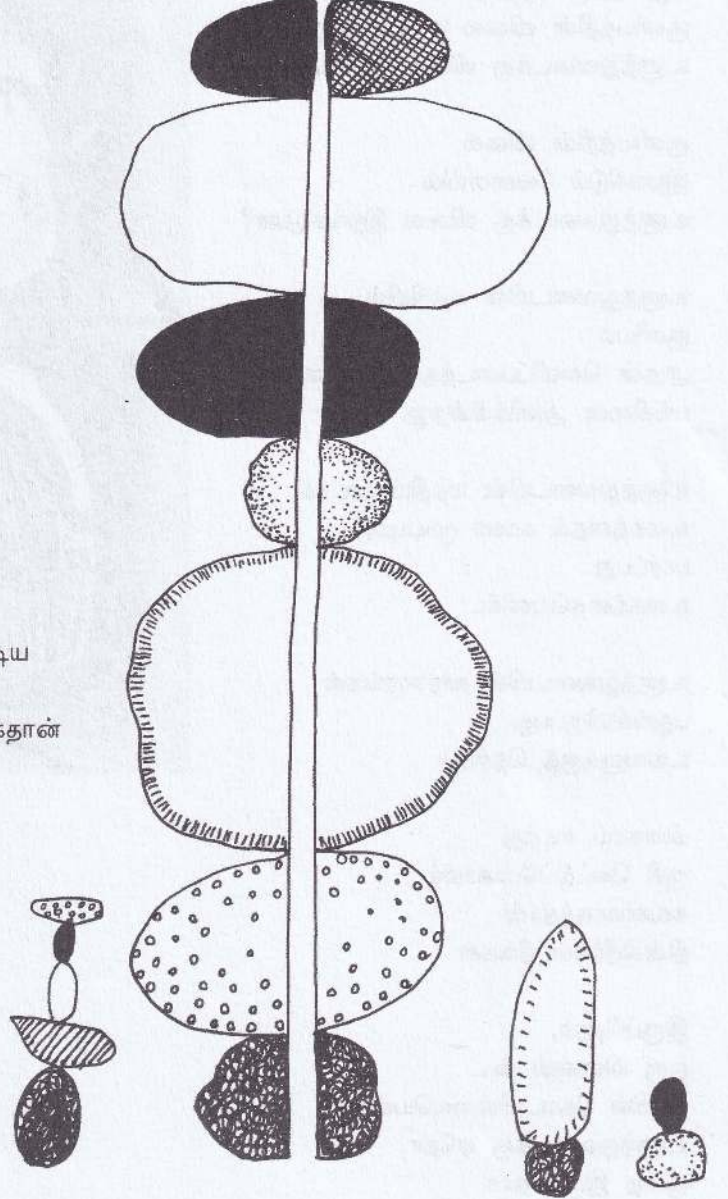
தொலயர் படிக்கம்

அந்த இழப்பு
எனக்கு ஒரு இடம்

இடையிடையே
யாரிடமும் சொல்லாமல்
என்னிடம் கூட
யோசிக்காமல்
அவ்விடம் சென்று
சிறுதூரத்தில் நின்று
மறைந்தும் பதுங்கியும்
பார்த்துவிட்டு
திரும்பியதுண்டு

அவ்விடத்திற்கும்
திரும்பிவருதலுக்குமான வழி
எக்கணமும் நினைவில் நிற்கவேண்டிய
ஒரு பயிற்சிதான்
அது மொத்தமான எனது வாழ்க்கைதான்
என்று
வேறு சில தருணங்களில்
எனக்கு தென்படுகிறது,
மறைந்தும் பதுங்கியும்
சிறிய பிரிவை சந்தித்தும்

எது இழப்பு என்பது
முக்கியமல்ல
உறுதிப்படுத்தவோ
வரையறுக்கவோ இயலாத
தொலைவில் உள்ள
வேறொரு இடம்தான்
பொருத்தமின்மை.

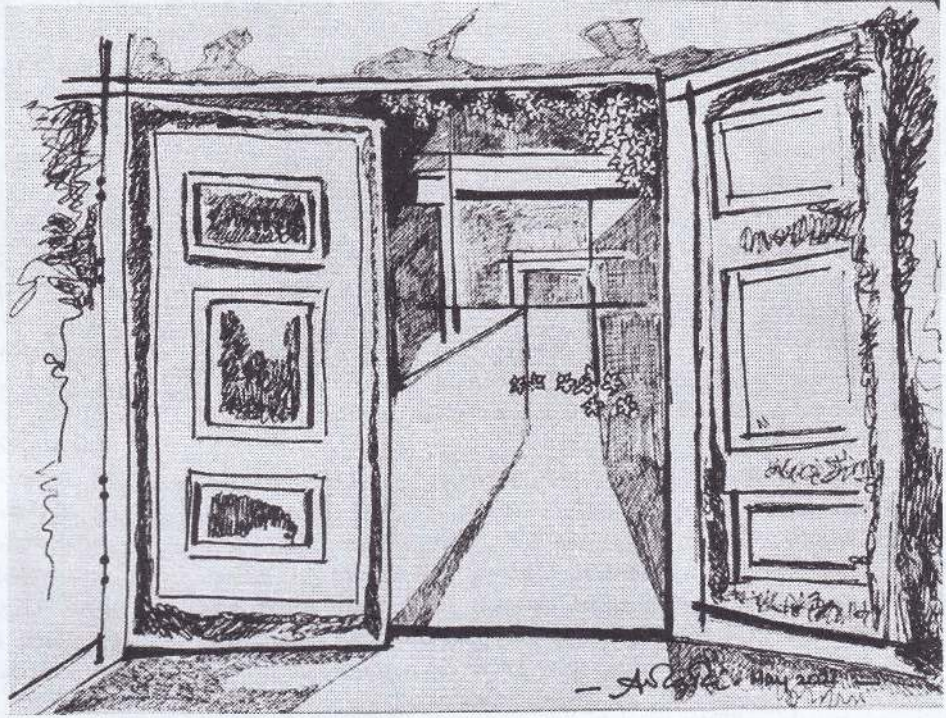
0

பத்மகுமார் பரமேஸ்வரன் -
கன்னியாகுமரி மாவட்டம் பத்மநாபபுரத்தில் பிறந்து திருவனந்தபுரத்தில் வசித்து வருகிறார்.
ஆங்கிலத்தில் பட்டப்படிப்பு மற்றும் தொழில்துறை கூட்டுறவு நிர்வாகம், அலுவலக மேற்பார்வை
ஆகியவற்றில் டிப்ளமோ . இந்திய விமானப்படையின் பொதுநிர்வாகப்பிரிவில் 20 வருடங்கள்
பணியாற்றி ஓய்வுபெற்றார். தமிழ் மற்றும் மலையாள மொழிகளில் எழுதி வருகிறார்.
இவர் மலையாளத்திலிருந்து தமிழுக்கு மொழிபெயர்த்த "மீட்டிகள்" நாவல் 2019
ஷார்ஜா புத்தகத்திருவிழாவில் வெளியிடப்பட்டது. இந்தி கவிதைகளின் தமிழ் மொழியாக்கம்
"காலடிமண்" விரைவில் வெளிவர உள்ளது.
மின்னஞ்சல் : padmakanthi7379@gmail.com கைபேசி : 7742919464

- எஸ். கிரிதரன்

ஓவியங்கள் - அருந்ததி ரட்னராஜா

ஓவியங்கள்

தளர்ந்துபோன மரப்படிகளில் கால் வைத்தபோது அதன் வயதைப் பெருமூச்சுடன் உணர்ந்தேன். குழந்தைப் பருவத்தில் தத்தித் தத்தி ஏறப் பார்த்ததும் பின்னாட்களில் ஓடிவிளையாடியதும், ஏறி சாகசம் செய்ததும் நினைவுக்கு வந்தன. தலை நரைத்த இப்போதைய என் வயதிலும் அவை என்னிலிருந்து நீங்காமல் ஓட்டிக்கொண்டிருக்கும் அந்த நினைவுகளுடன் படி ஏறிக்கொண்டிருக்கின்றேன். மேலே போனதும் பழுப்பேறிய அந்த முதிரை மரக் கதவினைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே சென்று கட்டிலில் அமர்ந்தேன். பழுப்பேறிய காகிதத்தில் வரைந்திருந்த ஆவர்த்தன அட்டவணை கதவின் பின்புறத்தில் ஓட்டியிருந்தது. பல வருடங்கள் கடந்தும் இன்னும் கழற்றி ஏறிய மனமில்லாமல் அதனை விட்டு வைத்திருக்கிறாள் அக்கா. காலம் எவ்வளவு வேகமாக நகர்கிறது. திறந்திருந்த யன்னலினூடாக பரபரப்புடன் இயங்கத்தொடங்கியிருக்கும் வீதியையும் கடைத் தெருவையும் கண்டேன்.

“தம்பி” என்ற அம்மாவின் கனிவான குரல் கீழேயிருந்து கேட்டது.

“என்னால ஏறிவரமுடியாது.. இறங்கிவா. இறங்கிவந்து, முதலில குளித்து சாப்பிடு, அதற்கு முதலில இந்த டீ யை குடி” என்று நிறுத்தல் இல்லாமல் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார்.. எனக்குத் தெரியும். வயது அவரை முன்புபோல்

ஏற விடாது. எலும்புத் தேய்மானம், முழங்காற் சில்லில் வலி என்று அவர் கஷ்டப் பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இல்லையென்றால் அவரே மேலே வந்து மேசையில் தேநீரை வைத்துவிட்டு எனதருகில் அமர்ந்து தலையைத் தடவியபடி சுகம் விசாரித்துக் கொண்டிருப்பார்..

“தங்கம், இதை மேசையில் வை... தம்பி வந்து குடிக்கட்டும், என்னால அங்க ஏறிப் போகேலாது” என்று அம்மா சொல்வது கேட்டது.

படிகளால் இறங்கிக் கொண்டிருக்கும்போது “வாங்க தம்பி” என்றபடி தங்கம் என்றழைக்கப்படும் தங்கநேசம் மேசையில் தேநீர் கோப்பையை வைத்துக் கொண்டிருந்தார். எனக்கு நினைவு தெரிந்த காலத்திலிருந்தே எமது பூர்விக கிராமத்தில் இருந்து வந்துபோகும் எங்கள் உறவுகள் என்றால் தங்கத்தையும் அவளின் அப்பாவையும்தான் சொல்லலாம். கிராமத்திலிருந்த எங்களது நிலபுலம்களைப் பராமரிப்பதில் இருந்து அவற்றின் வருமதிகளைப் பொறுப்பாகக் கொண்டு சேர்ப்பது வரை அவர்கள் நேர்மையாக நடந்தார்கள். இடைக்கிடையே நாங்களும் பாடசாலை விடுமுறை நாட்களில் அங்கு சென்று தங்கி வருவோம். பெரிய காணியில் அமைந்த அம்மாவின் நாற்சார வீடும், அதனைச் சுற்றி வளர்ந்திருந்த தென்னை மரங்களும், மா மரங்களும், வீட்டின் பின்புறமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வாய்க்காலும், பச்சைப் பசேலெனக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரைத் தெரியும் நெல் வயல்களும் இன்றும் மனதை விட்டு அகலாதவை.

அப்பா இறந்ததன் பின் அம்மாவுக்குத்தத் தற்காலிகத் துணையாக வந்தவள், நிரந்தரமாகவே இங்கு தங்கி விட்டாள். தனக்கென வாழ்க்கையொன்றை அமைத்துக் கொள்ள அவள் ஏனோ விரும்பவில்லை. அம்மா எவ்வளவோ வற்புறுத்தியும் திருமண பந்தத்துக்கு அவள் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை.

தனக்கு ஒதுங்கிக்கொள்ள ஓரிடமும் பாதுகாப்பும்தான் தேவை என்று புன்னகைத்த படி சொல்வாள். அம்மா பலதடவை கேட்டும் இதே பதில்தான் கிடைத்தது.

மேசையில் இருந்த தேநீர் கோப்பையை எடுத்துக்கொண்டு அம்மாவின் அருகே சென்று உட்கார்ந்தேன். “நல்லா மெலிஞ்சி போய்விட்டாய் போலிருக்கு, எத்தனை நாள் லீவு போட்டிருக்கு, எப்படி மருமகள், பிள்ளைகள் எல்லாம், ஒருத்தியையாவது கூட்டி வந்திருக்கலாம்தானே, சின்னவளைப் பார்க்க ஆசையாயிருக்கு, நீங்க இங்க எங்கயும் பக்கத்தில் இருந்தா எனக்கு எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கும், அதுகளுக்கும் அப்பம்மாட பாசம் தெரியும், எல்லாம் கொடுப்பினைதான்...ம்ம்ம்”

“அம்மா... உங்களுக்குப் பக்கத்தில் இருக்க எனக்கு மட்டும் ஆசை இல்லையா?, பிள்ளைகள்ர படிப்பு, என்ட வேலை எல்லாமே தூரத்தில.. அங்க அவங்க எல்லாரும் நல்ல சுகம், அடுத்த விடுமுறைக்கு கூட்டிவாறன், கொஞ்ச நாள் அப்பம்மாவோட சந்தோசமா நிக்கட்டும்.எனக்கு இப்போ இரண்டு நாள் ட்யூட்டி லீவுல வந்த நாள் “ என்றேன் தேநீரை அருந்தியபடி.

அம்மா லேசான புன்னகையுடன் “என்னடா நான் சொல்லுறதில என்னவும் பிழையா, எனக்கும் உங்களல் பாசம் இருக்காதா, சொல்லு பார்ப்பம்” என்றார்.

“ஓம், சரிதான், அடுத்தமுறை பார்ப்பம்” என்றபடி எழுந்தேன்.

“பிரயாணம்.. சரியான களைப்பாக இருக்கும், ஒருதரம் நல்லா தலையில் முழுக்கிற்று வா, வந்து சாப்பிடு” என்றபடி எனது தேநீர் கோப்பையை எடுத்துக்கொண்டு சமையலறையை நோக்கி நடந்தார். நடந்து சென்ற அம்மாவை உற்றுப் பார்த்தேன், நன்கு நரைத்த தலைமுடி முதுகுவரை பின்னப்பட்டு இருந்தது.

தோளில் மாற்றுடைகளுடன் வெளியே வந்தேன். சுற்றி வர எவ்வளவோ மாற்றங்கள். ஆனாலும் ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலாகியும் அதே பழமையுடனும் கம்பீரத்துடனும் எங்கள் வீடு இருப்பதாகத் தோன்றியது. அப்பா தன் முயற்சியால் கட்டிய வீடு இது. சிறிய கடைத்தெருவை கொண்ட ஒரு நகரமாக அப்போதே இது இருந்ததால் வீட்டுடன் சேர்த்து இரண்டு கடைகளையும்

கட்டியிருந்தார். முற்கணிப்புடன் அப்பா கட்டிய அந்தக் கடைகள் பிற்காலத்தில் அம்மாவுக்குப் பெரிதும் உதவின. அம்மா யாரிலும் பெரிதாக தங்கியிருக்காமல் தனது செலவுகளை பார்த்துக் கொள்ளக் கூடிய விதத்தில் அந்தக் கடைகளிலிருந்து குத்தகைத் தொகை வந்து கொண்டிருந்தது. அப்பாவின் நினைவாக, எந்த ஒரு மாற்றமும் செய்யாமல், இந்த வீட்டை அம்மா பராமரித்தார்.. இதன் பின்னர் எழுந்த வீடுகள் எல்லாம் சந்தை மதிப்பைப் பார்த்து, பழைய வீடுகளை உடைத்து புதிய கடைகளாவும் வீடுகளாவும் மாறியிருந்தன. வீடு என்பது வெறும் கற்களும் மரங்களும் ஓடுகளுமா? நினைவுகளின் சின்னமும் அல்லவா? இந்த வீட்டின் சுவர்களில் எழுதப் படாத எவ்வளவு வரிகள் உண்டு அப்பாவின் மரண நிகழ்வு, அக்காவின் திருமணம், அக்காவின் மகள் பிருந்தாவின் பிறப்பு, எனது திருமண வரவேற்பு.. இப்படி எவ்வளவோ..

வீட்டின் பின்புறமாகப் படிக்கட்டுகளால் இறங்கி நடந்து கிணற்றடியை அடைந்தேன். சுற்றி வர கழுகு மரங்கள் பச்சையும், மஞ்சளும்பாக பாக்குக் குலைகளுடன் இருந்தன, சிறு வயதில் கழுகு மரத்தில் நெஞ்சில் காயம் வரும்வரை ஏறுவதும் பின்னர் சறுக்கிக்கொண்டு கீழே வந்ததும், பழுத்து விழுந்த கழுகு ஓலையில் அக்காவை இருத்தி இழுத்துச் சென்றதும் ஒன்றன் பின் ஒன்றாக நினைவுக்கு வந்தன. “கவனம்! கல்லில பாசி பிடிச்சிருக்கு, சறுக்கும்” என்ற எச்சரிக்கை தங்கத்திடமிருந்து கேட்டது.

“அதைக் கொஞ்சம் தேய்த்துக் கழுவி விடு என்று சொன்னான் மறந்து போய்விட்டதா தங்கம் ..” என்று கண்டிப்பான குரலுடன் அம்மா வெளியே வந்தார். “எனக்குப் பழக்கம்தானே அம்மா, நீங்க உள்ள போய் இருங்க” என்றபடி சுவரம் செய்துவிட்டுக் குளிக்க ஆரம்பித்தேன். கழுகு மரம் கிணற்றை சுற்றியிருந்தால் கிணற்று நீர் நல்ல குளுமையாக இருக்கும் என்பதை உடம்பில் பட்ட தண்ணீர் உணர்த்தியது.

சாப்பிட அமர்ந்தபோது அம்மாவும் அருகே வந்து அமர்ந்துகொண்டார்,

“சாம்பாரும், உனக்குப்பிடித்த பச்சமிளகாய்ச் சாம்பலும் செய்திருக்கிறேன், இட்லியோட சாப்பிடு, பிருந்தாவிற்கு செய்த கொஞ்சம் தோசையும் இருக்கு, நல்லாயிருக்கும்...அங்க நீங்க இரண்டுபேரும் வேலைக்கு போறதல்லோ, அநேகமா எல்லாம் கடைச் சாப்பாடுதான் என்ன?”

நான் ‘ஆம்’ என்பதற்கு அடையாளமாகத் தலையாட்டி விட்டு சாப்பிட ஆரம்பித்தேன். மல்லிகைப் பூ போன்ற இட்லி, மிக மிருதுவாக இருந்தது, என் முன்னே இருந்த தட்டில் இட்லியை எடுத்து வைத்தபடி “ அம்மாடா கையால சாப்பிடுறதெண்டா ஒரு சந்தோசம்தான் என்ன “ என்றபடி இரண்டு தோசைகளையும் தட்டில் வைத்தார்.

“வயிறார சாப்பிடு” என்றபடி எனது முகத்தினை பார்த்தார்.

அம்மாவின் முகத்தை நிமிர்ந்துபார்த்தேன், “ என்னடா உப்பேதும் கூடிவிட்டதா?”, என்றார். “இல்லம்மா , எப்படி அதே கைப் பக்குவம், கொஞ்சம்கூட மாறாமல் இப்பவும் அப்படியே? “என்றேன். “யாருக்காக செய்றம் என்றதைப் பொறுத்தது அது” என்று அம்மா புன்னகைத்தார். ஒரு பதினைந்து, பதினெட்டு வயது வரைக்கும்தான் எனக்கு ஒழுங்கான வீட்டுச் சாப்பாடு. படிப்பு, கல்லூரி விடுதி,வேலை என்று வெளியே நகரும்போது தொலைந்து போகும் வரங்கள் அதிகம். ஆறுதலாக, வீட்டில் ஒரு வேளை தட்டில் சாப்பிடும் திருப்தி எங்கும் கிடைப்பதில்லை, ஒரு கறியாக இருந்தாலும் அது அமிர்தம்தான்.

தங்கம் கூடையை எடுத்துக்கொண்டு சந்தைக்குப் போக ஆயத்தமானாள், “அம்மா, தம்பிக்கு என்ன சமைக்க “ என்றவள், எனதருகே வந்து, “நாட்டுக் கோழி வாங்கிவரவா?, அம்மா நல்லா அரைச்சி சமைப்பா, தம்பியும் முதல்ல நல்லா விரும்பி சாப்பிடுறதானே, என்ன சரியா?” என்றபடி

எனது பதிவை எதிர்பாத்துக்கொண்டு நின்றாள்.

“ம்” என்றபடி தலையை ஆட்டினேன். “அவனிடம் என்ன கேக்கிறது , நீ வாங்கிவா, என்ற கையால அவனுக்கு சமைக்கணும்” என்றபடி அம்மா உள்ளேயிருந்து எனதருகே வந்தார். தங்கம் கிளம்பினாள்.

“ஏனப்பா.... சரியா மெலிஞ்சி போயிட்டாய் போலிருக்கு... சரியா உடம்ப கவனிக்கிறல்ல போல” என்று ஆதங்கத்துடன் என்னை உற்றுப் பார்த்தார். “அப்படி ஒன்றுமில்லையம்மா, இப்ப வயது என்ன, ஐம்பதை நெருங்குதுதானே, மெலிவா இருக்கிறது, ஆரோக்கியம்தானே அம்மா“, என்றேன்.

“உங்களுக்கேதும்...?” “ என்றபடி அம்மாவின் முகத்தினைப் பார்த்தேன். “எனக்கென்ன, இந்த முழங்கால் வருத்தம்தான் கரைச்சல் படுத்துது. சீனியோ, அந்த பிரஷரோ...ஒன்றுமில்லை...நீ உடம்ப சரியா கவனிச்சிக்கொள்...குடும்பம் ஒன்று இருக்கல்லவா , அதுகளும் உன்ன நம்பித்தானே இருக்குதுகள்” என்றபடி பெரு மூச்சொன்றை விடுத்தார்.

“பிள்ளை வர எப்படியும் மாலையாகிரும், வங்கி வேலை என்றால் இப்படித்தான்...பிருந்தாவும் பள்ளிக்கூடம் விட்டுவர எப்படியும் இரண்டு மணியாகிரும், அவரும் வாறமாதம் வெளிநாட்டில இருந்து வாறார் போல... நீ கொஞ்சம் போய் ஆறுதலாக படுத்து ரெஸ்ட் எடு ...எத்தனை மணிக்கு கூட்டம்?” என்றபடி சமயலறைக்கு செல்ல எழுந்தார்.

“எனக்கு பின்னேரம் 3 மணிக்குத்தான்... சரி “ என்றபடி எனது அறையை நோக்கி படிக்கட்டுகளில் ஏறத்தொடங்கினேன்.

மொத்தம் 27 படிக்கட்டுகள், சிறுவயதில், பள்ளிக்கூடத்தில் கிடைக்கும் சிறிய சோக் துண்டுகளை கொண்டு வந்து படிகளில் ஒன்று முதல் இருபத்தேழு வரை எழுதியதை நினைக்கும் போது சிரிப்புதான் எழுகிறது. இறுதிப் படிக்குக் கால் வைக்கும்போது இப்போது கால்களில் வலுவற்றதன்மையும், நெஞ்சில் எதோ கனப்பதும், ஆழமாக மூச்சவாங்குவதுமாக இருந்தன. எத்தனை தடவை ஏறி இறங்கிய படிகள் இவை? பிரயாணக் களைப்பாகவா அல்லது வயதின் அறைகூவலாகவா இதை எடுத்துக் கொள்வது?

கதவைத் திறந்து கொண்டு கட்டிலில் அமர்ந்தேன். திறந்திருந்த யன்னல்களுடாக நுழைந்த காற்று சூடேறிக்கொண்டிருக்கும் காலை வேளையை உணர்த்தியது. வீட்டு வாசலுக்கும் வீதிக்கும் இடையே நின்ற பெரிய கத்தா மரத்தின் பரந்த நிழல் ஒரு குளுமையான சூழலைத் தந்தது. இந்த கத்தா மரத்தை வைத்துக்கொண்டு அம்மாவும் தங்கமும் ஒருபாடமே நடத்தி முடித்து போடுவார்கள். முதலில் தங்கம்தான் தொடங்குவாள் “ஏன் அம்மா, இந்த கத்தா மரத்த வெட்டிவிட்டால், காகம், கொக்கு எல்லாம் இங்கே கூடு கட்டி, கண்ட படி எச்சம் போடுறதெல்லாம் இல்லாமப் போய்விடுமல்லா ? “, என்று.

அதற்கு அம்மா “ இந்த உலகம் நமக்கு மட்டும் இல்லையே, அதுகளுக்கும் தானே, எந்தச் சூழலில் பாதுகாப்பும், சாப்பாடும் கிடைக்குதோ அங்கதான் அது கூடு கட்டும். அதுக்கு மரத்த வெட்டுறதா வழி? அவற்றோடும் சேர்ந்து வாழப் பழகிக் கொள்ளுறதுதான் சரி” என்பார். “என்னம்மா நீங்க, ஒவ்வொருநாளும் இந்த நிலத்தைக் கழுவித் துப்பரவாக்கிற எனக்குத்தான் தெரியும் கை நோவு” என்பாள்.

“ஓஹோ , நீ கழுவி துப்பரவாக்கிற தண்ணி எல்லாம் அங்க இருக்கிற பூ மரங்களுக்குப் பசளையாகப் போறது உன்ட கண்ணுக்கு தெரியாது, கைவலியாம் கால்வலியாம்” என்று கத்தா மரக் கதையை முடிவுக்குக் கொணர்வார் அம்மா.

கடைத் தெருவின் ஆரவாரங்களும், வாகனங்களின் இரைச்சல்களும் மெல்ல மெல்லக் கூடியிருந்தன. கட்டிலில் மெதுவாக சாய்ந்தாலும் மனம் ஓரிடத்தில் நிலை கொள்ளாமல் ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது. அப்பா பின்னரங்களில் ஓய்வாக இருக்கும் போது இங்கிருந்துதான் புத்தகங்கள் படித்துக்கொண்டிருப்பர், “அப்பா” என்று அழைத்தவாறு படியேறிக் கொண்டு தேநீர் கோப்பையுடன் உள்ளே நுழையும்போது, கனிவாக “வாப்பா” என்றபடி அருகில் இருத்தி முதுகை தடவியபடி எனது படிப்பு மற்றும் தேவைகளைக் கேட்பார். “இந்தா உனக்கு பிடித்த மாதுளம் பழம், அணில் கடிக்காமல் நல்லா சேலையால் சுத்தி கட்டி வைச்சிருந்தனான், நல்ல நிறமாயிருக்கு, நீயும் சாப்பிட்டு அக்காவுக்கும் கொடுத்து சாப்பிடு,” என்பார். தான் வாசித்த நல்ல கதைகளை

எங்களுக்குச் சொல்லுவார். அவர் எங்களைக் கடிந்து பேசியது கிடையாது.

“ ஏன் அப்பா.....இந்தப் பிள்ளைகளோட கொஞ்சம் கவனமாக நடந்து கொள்ளுங்கோ, சொல்லுக் கேட்காமல் இருந்திரப் போகுதுகள், பிறகு எனக்குத்தான் கஷ்டமெல்லாம்” என அம்மா சொல்லும் போது அப்பா சிரிப்பார்.

“ இயற்கை தன்ர நியதிப்படி நடக்கும், நாம அதைப் பற்றி அதிகம் அலட்டிக்கொள்ள தேவையில்லை, நாங்க கூடின அளவு அதில் அக்கறை காட்டத் தொடங்கினால்தான் பிரச்சினை. போகவேண்டிய சரியான பாதையை அது மாத்தினாலும் மாத்திப் போடும், பிறகு எல்லாம் சிக்கலாகிடும், அவங்கட ஒவ்வொரு செயலையும் கவனமாக கரிசினையாக உற்றுப் பார்த்துக்கொள், அதுக்குள்ள அவங்க உனக்கொரு செய்தியை வைத்திருப்பாங்க, அதக் கவனமாக அறிந்துகொள். அது போதும், திருத்த வேண்டிய இடத்தில் மட்டும் திருத்தம் சொன்னால் போதும் “ என்பார். அப்பாவின் பாதுகாப்பு வலயம் (Safe zone) பரந்து பட்டது. அதனால்தான் அவரால் அப்படியெல்லாம் சிந்திக்க முடிந்தது, அம்மா அப்படியில்லை. அவர் கூடு சிறியது. அவர் கவனமெல்லாம் குஞ்சுகளின் பாதுகாப்பான எதிர்காலம்.

தூக்கமும் விழிப்புமற்ற நிலை. அதுவும் சிறிதுநேரத்தில் கலைந்துவிட்டது. எழுந்து சென்று, திறந்திருந்த யன்னலூடாக வீதியைப் பார்வையிட்டேன். பார்த்துப் பழகிய இடமென்றாலும், ஒவ்வொருகணமும் அது தன்னை மாற்றிக் கொண்டு வருவதைப் போல் தோன்றியது. வீதியின் எதிர்ப் பக்கத்தில், என் பார்வையில் எப்போதும் படும் அந்த பஸ் தரிப்பிடத்தின் புறத்தோற்றத்திலும் பல மாற்றங்கள் வந்து விட்டன. அதன் வர்ணம் மாறி விட்டது. அங்கு நிற்பவர்கள் பலரும் புதியவர்கள்.

வீதியின் மறுபக்கம் இன்னும் கடைத்தெருக்கள் முழுமையாக திறக்கப்படாமல், அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் கதவுகள் விரிந்திருக்கின்றன.

பிரமாண்டமான குமரன் சில்க்ஸ் ஆடையகம் இன்னும் திறக்கவில்லை. பத்து மணியாகலாம். மூடுவதற்கு எப்படியும் இரவு ஒன்பதுமணிக்கு மேலாகும். பகல் நேரங்களை விட இரவு நேரங்களில்தான் அந்த ஆடையகத்தின் அழகு ஜொலிக்கும். சிறிய கட்டிடமொன்றில் ஆரம்பித்த அந்தக் கடை இன்று நகரத்தின் பெரிய நிறுவனங்களில் ஒன்று.

அக்காலத்தில் உயர்தர வகுப்புகளில் படிக்க வேண்டுமென்றால் பஸ் ஏறி அடுத்த நகரத்துக்குத்தான் செல்ல வேண்டும். அப்போது போக்குவரத்தில் ஈடுபடும் பஸ்களின் எண்ணிக்கையும் குறைவு. பஸ்கள் ஆட்களினால் பிதுங்கி வழியும். ஃபுட்போர்டில் தொங்கிச் செல்லும் சாகசப் பயணங்களுமுண்டு. ஆனால் ‘பாடசாலை பஸ் சேவை’ திருப்திகரமாக இருந்தது. அப்போது இரண்டு நேரப் பாடசாலை. பாடசாலை கலைய மூன்று மணியாகும். பஸ் நிலையத்துக்கு விரைந்து, ஒருவரை ஒருவர் இடித்துக்கொண்டு ஏறி இருக்கைகளை பிடிப்பது ஒரு கலை. அந்தக் காலத்தில் புத்தகப் பைகள் அதிகமாக பாவனையில் இல்லை, ஒரு சிலரிடம்தான் இருக்கும். மற்றவர்கள் கைகளில்தான் புத்தகக் கட்டை ஏந்தியிருப்பார்கள். நானும் கூட.

ஒருநாள் பாடசாலை முடிந்து, வந்து இப்படி ஒருவரை ஒருவர் இடித்துக்கொண்டு ஏறும் போது எனது கொம்பாஸ் பெட்டி கை தவறி நிலத்தில் விழுந்து விட்டது. கைப்பற்றிய ஸ்ற்றையும் விட முடியாமல், கை நழுவி விழுந்த கொம்பாஸ் பெட்டியையும் எடுக்கமுடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தேன். பஸ்சின் யன்னலூடாக வெளியே எட்டிப் பார்த்து யாரிடமாவது உதவி கேட்கலாம் என்று முனைந்தபோதுதான் அது நிகழ்ந்தது. கொம்பாஸ் பெட்டியின் உள்ளே இருந்த பொருட்களை ஒவ்வொன்றாகப் பொறுக்கி எடுத்து, பெட்டியினுள் அடுக்கியபடி அவள் என்னிடம் நீட்டினாள். அவளுடைய கண்களில் இருந்த காந்தமொன்று என் கண்களுக்கு மாத்திரமே புலப்பட்டது. அவள் என்னுடைய நகர்ப் பகுதியை சேர்ந்தவள்தான். பத்தாவது தரத்தில் படித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும் வழமையாக ஒரே பஸ் நிலையத்தில் இருந்துதான் பாடசாலைக்குப் பயணம் செய்பவர்கள்.

“தேங்க்ஸ்” என்றபடி வாங்கிக்கொண்டேன். பின்னர் அவளை எங்கு காணும் போதும் ஒரு நன்றி உணர்வே மேலோங்கி நிற்கும். நான் எதனையும் பெரிதாகப் பொருட்படுத்தாது எனது படிப்பிலே தீவிரமாக இருந்ததால், காலம் உரிய பாதையில் என்னைக் கொண்டு சென்றது, இருந்தாலும் எனது மேசையில் இருந்த அந்த கொம்பாஸ் பெட்டியை அடிக்கடி உற்றுப் பார்ப்பேன். சிறிது காலங்களின் பின் அவளை எங்கும் என்னால் காணமுடியாது போனது, அவளை பற்றி யாரிடமும் விசாரிக்கவும் அப்போது எனக்குத் தோன்றவுமில்லை. ஆனால் அந்த

கொம்பாஸ் பெட்டியை மாத்திரம் எனது புத்தக அலுவலரியில் பத்திரப் படுத்தி வைத்திருந்தேன்.

கேற் திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. பஸ் தரிப்பிடத்தின் மீதிருந்த பார்வையை விலக்கி வாசலைப் பார்த்தேன். தங்கம் சந்தையிலிருந்து திரும்பியிருந்தான். “என்ன?, நாட்டுக் கோழி வாங்கப்போறன் என்று போனாய், கிடைச்சதா?, என்றபடி அம்மா வாசற்கதவு வரை செல்வது தெரிந்தது.

“தம்பிர அதிஷ்டம், நல்ல பாணிச்சேவல் ஒன்று கிடைச்சது, அங்கேயே வெட்டி எடுத்துக் கொண்டு வந்தன்” என்றபடி சமையலறைப் பக்கம் போவது புரிந்தது. சிறிது நேரத்தில் அம்மா “தம்பி” என்று கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டது. “ஓம் வாறன்” என்றபடி கீழே இறங்கி வந்து, அம்மாவின் அருகில் அமர்ந்தேன். அவரின் மடியில் இருந்த சளகில் நன்றாக தீட்டப்பட்டிருந்த கைக்குத்தரிசி இருந்தது. “தம்பிக்கு கைக்குத்தரிசி இப்பவும் விருப்பமா?, இப்பவும் நாங்கதான் அவிச்சு, காயவைச்சு, குத்தி எடுக்கிறது. எனக்கென்னவோ இந்தத் தவிட்டரிசிதான் விருப்பம், வேணுமெண்டா போகக்குள்ள கொண்டுபோ, நேற்றுதான் பக்கத்தில குத்தியெடுத்த, இந்தக் காகத்துக்கு காவல் பாக்கிறதான் போதும் போதும் என்றாகிரும்”, என்றபடி அரிசியினுள் கற்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்தார்.

நான் சிறுவனாக இருந்த போது எமது வீட்டின் கிணற்றடிக்கு பக்கத்தில்தான் நெல்லினைக் கழுவி, பெரிய தாச்சியினுள்வைத்து, விறகடுப்பில் அவிப்பார்கள், நெல்லினை காயவைக்கும் போது, காகத்திற்கு காவல் பார்ப்பதற்கு, கையில் ஒரு கம்பைத் தந்து, என்னை அம்மா வீட்டு விறாந்தையில் இருத்தி விடுவார். ஓடி விளையாட முடியாது. ஓரிடத்தில் இருந்தபடியே, அம்மாவைத் திட்டிக்கொண்டே இருப்பேன், அப்பாவின் மறைவின் பின், அம்மாவின் தனிமையை அக்காவும் நானும்தான் தீர்த்து வைத்திருப்போம் என நினைக்கிறேன். அம்மாவின் கனவுகளை நிறைவேற்றி வைப்பதே எங்களுக்கு முக்கியமாகப் பட்டது. கால ஓட்டத்தில் சந்தர்ப்பங்களும், அனுபவங்களும், சூழ்நிலைகளும் வாழ்க்கை என்றால் என்னவென்று எங்களுக்குப் புரிய வைத்தன. சளகில் இருந்த அரிசியைக் கிள்ளி வாயிற் போட்டபடி, “நல்லாக் காய்ந்திருக்கு, கொஞ்சம் இடிந்துபோய் இருக்குமே” என்றபடி அம்மாவின் முகத்தினைப் பார்த்தேன். “காகத்துக்கு காவல் பார்த்த அனுபவம் இருக்கத்தானே செய்யும்”, என்றபடி சிரித்தார்.

“ம்... ம்..... ..கொஞ்சங் கூடத்தான் காய்ந்து போய்ற்று”, என்றபடி அவர் சமையலறைப் பக்கம் நகர்ந்தார்.

வாசலைத் தாண்டி வெளியே வந்தேன் கத்தா மரத்தின் நிழல் வாசலை முற்றாகவே நிரப்பி, ஒரு குளுமையைப் பரவச் செய்திருந்தது. வெளவால்கள் கடித்துப் போட்டிருந்த கத்தாப் பழங்கள் சிதறிக் கிடந்தன. இப்போது அதை யாருமே தொடுவதில்லை போலும். அந்த நாட்களில் அவற்றைப் பொறுக்கிக் கல்லில் வைத்து உடைத்து அதன் விதையினை உண்போம். அது பாதாம் பருப்பின் சுவையை ஒத்தது. வீதி வரை நீண்டிருக்கும் சீமெந்துத் தரை மீதிருந்த கத்தாப் பழங்களை கால்களால் எற்றிய படி, கேட் வரைக்கும் நடந்து சென்றபோது வீதியின் எதிரே இருந்த பஸ் தரிப்பு நிலையத்தில் எனது பார்வை மீண்டும் நிலைகுத்தியது.

அந்த நாள் இன்றும் ஞாபகத்திலுள்ளது. வீதியில் அதிக நடமாட்டமில்லாத காலை 8 மணி, இளவெயில் மறைந்து சூடேறும் தருணம். பிராயணப் பையினைக் காலருகில் வைத்தபடி, இதே பஸ் தரிப்பிடத்தில் பல்கலைக்கழக விடுதிக்குச் செல்வதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். பொறியியல் பீடத்தின் இரண்டாம் வருடத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்த காலம். சற்றுத் தொலைவில் கறுப்பு நிற, மடிக்கும் குடையினைப் பிடித்தபடி யாரோ விரைவாக நடந்து வருவது தெரிந்தது. அருகில் வந்தபோதுதான் அது யாரென அடையாளம் கண்டேன். நன்றாக வளர்த்திருந்தான். முளை பயிராகக் கண்டவள் இந்த ஐந்து அல்லது ஆறு வருட இடைவெளியில் எவ்வளவு மாறி விட்டாள். “மதிச்சிற்றிங்களா?”, என்றபடி எனது முகத்தினை ஆவலோடு பார்த்தான்.

“ம்ம்ம்ம்” என்று தலையினை அசைத்தபடி கூறிய நான், “கொம்பாஸ் பொக்ஸ் ...” என்றேன். தலையைக் குனிந்தபடி “ம் ம் ம் இன்னும் அது ஞாபகம் இருக்குது போல” என்றாள். “மிச்சம் காலத்துக்குப் பிறகு இப்பதான் காணுறன், நல்லா வளந்திற்றீர், இவ்வளவு காலமும் எங்க போய் இருந்தீர், என்ன செய்யிறீர்” என்று கேட்டேன்.

அப்பாவிற்கு இடமாற்றம் வந்து, தாங்களும் அவரோடு போனதையும், மீண்டும் இந்த நகரத்துக்கு வந்ததையும் அவள் ஒருகதை போல் விபரித்தாள்.

“நான் இப்போ இரண்டாம் வருடம், பொறியியல் படிக்கிறன், ஹொஸ்டலுக்கு போறதுக்குத்தான் இப்போ நிற்கிறன், பஸ் வரவேண்டிய நேரம், இன்னும் காணல்ல, எப்படியும் போய்ச் சேர மாலையாகிரும்”, என்றபடி அவளைப் பார்த்தேன். “ஓ !வீட்டுக்கு, லீவு விட்டால்தான் வாறது போல?” “ம்...ம் ..”என்றேன்.

எனது தனிப்பட்ட விடயங்களுக்குள் எல்லை கடந்து நுழைந்து விட்டோமா என அவள் சங்கடப்படுவது போலவும் தெரிந்தது. “நீங்களும் மேற்கொண்டு ஏதாவது படிக்கப் பாருங்கள், பின்னுக்கு உதவும்” என்று சொன்ன நான் பஸ் வரும் திசையைப் பார்த்தபடி. “இப்ப எங்க போக வந்தனீங்க” என்றேன். இந்தக் கேள்விக்காகக் காத்திருந்தவள் போல் அவள் பதில் சொன்னாள்.

“கடைக்கு வந்தனான், நீங்க வீட்டில இருந்து ரோட்டை குறுக்கறுத்து போறது தெரிந்தது, அதுதான், கதைக்கவேணும் போல இருந்தது, ஓட்டமும் நடையுமாக வந்தன்”, என்றாள். “ஏன்”, என்று கேட்கவேணும் போல் எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால் கேட்கவில்லை. பஸ் வந்து நின்றுது. ஏறி யன்னலோரம் அமர்ந்து, கீழே நின்று அவளைப் பார்த்தேன். அதே பார்வை, கையில் கொம்பாஸ் பொக்ஸ் மாத்திரம் இல்லை.

பஸ் பிரயாணம் முழுவதிலும் அவள் கூடவே வந்தாள். மலைவளைவுகளில் குறுக்கிட்டாள். நீர்வீழ்ச்சிகளில் சலசலத்தாள். குட்டித் தூக்கங்களிடையே தெளிவற்ற கனவுகளில் அவள் புன்னகைத்த படி நின்றுள். பல்கலைக்கழகத்தின் வாசலில் பஸ் நின்றுது, இறங்கி பனிமுட்டம் நிறைந்த மலைப் பாதை ஊடாக

நடந்து சென்ற போது, இருட் பாதையில் அவள் வழித்துணை போல் வந்தாள்.

அந்தக் காலத்தில் இப்போதிருப்பதைப் போன்ற தொலைத்தொடர்பு வசதிகள் இல்லை. தபாற் கடிதம்தான் இலகுவான தொடர்பு சாதனம்.. எப்போதோவது வரும் அம்மாவின் கடிதங்களில் அவரின் கையெழுத்துகளை மாத்திரம் காணாமல் அவரையே நேரில் காண்பது போலிருக்கும்.

விடுமுறை காலத்தில் வீட்டுக்கு வந்திருந்த ஒரு சமயம், அவளை மீண்டும் தற்செயலாகப் புத்தகக் கடை ஒன்றினுள் சந்தித்தேன். நான் கடைக்குள் நுழைந்த பொழுதிலேயே அவள் என்னை கண்டிருக்கக் கூடும். இருந்தாலும் என்னைக் காணாத பாவனையில் புத்தகங்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்தாள். நான் மெதுவாக நழுவி அவள் பின்புறமாக வந்து நின்று போது அவள் பரபரப்புடன் என்னைத் தேடுவதைக் கண்டேன்.

நான் சிரித்தபடி “ஹலோ, என்ன புத்தகம் வேணும் என்றால் நானும் சேர்ந்து தேடி எடுத்துத் தருவேனே “ என்று சொன்னபோது திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். என்னை அருகில் கண்டதும் வெட்கமடைந்தாள். “என்ன , என்ன புத்தகம் தேடுகிறீர்கள் “ என்றேன். “ ஆனந்தவிகடன், போன வார இஷ்யூ கிடைக்கல, அதுதான் தேடிக்கொண்டு நின்றனான்” என்றாள்.

“அப்படி என்ன விசேடம் அதில? “என்றேன்.

“என்ன? ..விகடன் படிக்கிறது இல்லையா” என்றாள்.

“இல்ல..நேரம் இல்ல என்பதை விட , ஆர்வம் இல்ல.. எல்லாம் படிப்போடு மட்டும்தான் “ என்றேன்.

“ எனக்கு நேரம் போகவேணும், அதுதான்....இதுல சுஜாதா எழுதற பிரிவோம் சந்திப்போம் என்ற தொடர்கதை வருது.. நல்லபடியாப் போகுது, எனக்கு மதுமிதா என்ற பாத்திரம் பிடிச்சிருக்கு, ஒரு குழந்தை தனமான பாத்திரம், அடுத்தவாரம் என்னவரும், எப்படி போகும் என்று யோசிக்க வைக்கிறது” என்றபடி நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

இப்போது பழைய நிலைக்கு திரும்பியிருந்தது அவளுடைய முகம், “கிடைசிற்றுதா?..” என்றேன்.

“ம்..ஓ ... எடுத்திற்றன்....அது சரி எப்ப வந்த நீங்க ?, இப்படி எங்காவது சந்திச்சால்தான் கதைப்பிங்களாகும்” என்றாள்.

“நேற்றுதான், வந்தன்...அம்மா பேப்பர் எடுத்து வரச் சொன்னா...அதுதான் வந்த நான்” என்றேன்.

“எப்ப திரும்பிப் போறிங்க, டெலிபோன் கதைக்க அங்க வசதி ஏதும் இருக்கா”, என்றாள்.

“ம்..ம் ஹு ம் ...அது அவ்வளவு லேசில்லை.... கொஞ்சம் அதுக்காக மினக்கடவேணும்....ஏன்? “ , என்றபடி அவளை பார்த்தேன்.

“இல்ல ..சும்மாதான் கேட்டனான், முடியும் என்றா ..இந்த தொடர் கதையை படிச்சு பாருங்க” என்றாள்.

“பார்ப்பம்” என்றபடி வெளியே வந்தேன்.

“போயிற்றுவுரன்” என்றபடி வீதியில் இறங்கி நடந்தாள். திரும்பி ஒருதடவை பார்த்து சிரித்துவிட்டு “ அடுத்த முறை வந்தால், கதையைக் கேட்பன்” என்றாள். “ ம்.. பார்ப்பம்” என்றபடி வீட்டை நோக்கி நடந்தேன்.

இதுவும் இன்னொரு விடுமுறை காலம். வீட்டுக்கு வந்திருந்தேன். பிரயாணத்தில் சரியாகத் தூங்கவில்லை, சோர்வினால் ஒரே தூக்கமாக இருந்தது, எழும்பும்போது காலை ஒன்பதுக்கும் மேலாகி விட்டது.காலைச் சூரியனின் ஒளி கண்ணாடி யன்னலை சூடாக்கிக்கொண்டிருந்தது. யன்னலைத் திறந்தேன். குளுமையான காற்று உள்ளே நுழைந்தது. கண்களைக் கசக்கி

சோம்பல் முறித்தபடி மீண்டும் கட்டிலில் அமர்ந்தபோது மேசையில் வைக்கப்பட்டிருந்த தேநீர்க் கோப்பை கண்ணிற் பட்டது, அம்மாதான் எனது நித்திரையைக் குழப்பாமல் வைத்துவிட்டுப் போயிருக்க வேண்டும் .அக்காவாக இருந்தால் நிச்சயமாக “ டேய் இன்னும் என்ன நித்திரை வேண்டிக்கிடக்கு “ என்று சத்தம் வைத்து எழுப்பிவிட்டுதான் சென்றிருப்பாள் . தான் எனக்கு முந்திப் பிறந்தவள் என்ற முதன்மை ஸ்தானத்தினை எந்த நிலையிலும் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டாள், அவளுக்கு அப்படி ஒரு குணம், அக்கா இந்தநேரம் அநேகமாக தனது வேலைக்குப் புறப்பட்டிருப்பாள்; உயர்தர கல்வி முடிந்ததும் மேற்கொண்டு படிப்பதை நிறுத்திவிட்டு, தான் வேலைக்கு போகவேண்டும் என்பதிலே குறியாக இருந்தவள், அவள் எதிர்பார்த்ததைப்போல் வங்கியிலும் வேலை கிடைத்திருந்தது. அது அம்மாவிற்கு பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது.

தேநீரை அருந்திவிட்டு அறையில் இருந்து வெளியே வந்து படிக்கட்டுகளால் இறங்கும்போது அம்மாவும் தங்கமும் பேசிக் கொண்டிருப்பது கேட்டது. எனது கால்கள் இறங்குவதைத் தவிர்த்து அப்படியே நின்றன. “இவரும் போய் பதினைந்து வருடம் ஆயிற்றுது, எதோ என்னால முடிந்த வரைக்கும் இருக்கிறதைக் கொண்டு படிப்பிக்கிறன், அவள் பெண்பிள்ளை, இப்ப வேலைக்கும் போறாள், காலாகாலத்துக்கு ஒரு கல்யாணம் காட்சிய அவளுக்கு செய்திட்டா, ஒரு பாரம் இறங்கிரும், இவன்ட படிப்பும் முடிய மூண்டுவருசம் எடுக்கும், பிறகு வேலதேட வேண்டும்” என்று தனது மனப் பாரத்தையும் சலிப்பையும் கூறினார்.

“ஏன் அம்மா அதுகளுக்கென்ன, நல்லா ஒழுங்காத்தானே வளர்த்திருக்கீங்க, உங்கட எண்ணத்தையும் சொல்லையும் மீறி அதுகள் எதுவும் செய்யாதுகள் “ என்று சமாதானப் படுத்தினாள் தங்கம்.

“இல்லடி , இதெல்லாம் சொல்லியா கிடக்குது, நாம ஒன்று நினைக்க இன்னொன்று நடந்திட்டென்டா... பிள்ள வீட்டோட இருக்கிறதால எனக்கு ஒரு பயமும் இல்ல, இவன்தான் தூரத்தில போய் இருக்கிறவன், யார் எவர் எண்டு தெரியாம ஆரையும் பார்த்திறால்தான் எல்லாம் பிழைச்சிப் போயிரும், வளந்திறுங்கள்...என்ற சொல்லுக்குள்ள நிக்ருங்களோ தெரியாது” என்றார். தங்கம் அதற்கென்ன பதில் சொன்னாள் என்று எனக்குத் தெரியாது. திரும்பவும் நான் எனது அறைக்குச் சென்று, கட்டிலில் சாய்ந்தேன். அம்மாவை நினைக்கும் போது மிகவும் நெகிழ்ச்சியாக இருந்தது. அவரின் பாசத்தின் முன், நான் மண்டியிடுவதைத் தவிர வேறென்ன செய்ய முடியும்?

இருந்தாலும், எங்கோ ஒரு மூலையில் அவளின் முகம் ஒளிந்திருந்து கொண்டு ‘என்னைக் கண்டுபிடி ..கண்டு பிடி’ என அலைக்கழித்துக் கொண்டிருக்கிறது. அழகிய அந்த கண்கள் சொல்ல விரும்பும் மொழி எனக்குப் புரியாமலில்லை. புரியாதுது போல் என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொள்கிறேனா? யன்னலுக்கடாக வானத்தை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். பறவைகள் கூட்டமொன்று கலைந்து, இரட்டையாகப் பறந்து, இறுதியில் ஒற்றையாகி தனியே புள்ளியாய் ஆகிக் கண்களிலிருந்து மறைந்தது. இருப்புக் கொள்ளாமல் எழுந்து கேற் பக்கமாக நடந்தேன். வீட்டுக் கேற்றினை ஒட்டியதாய் ஒரு பொது நடைபாதை. அதற்கடுத்து பிரதான பாதை. பரபரப்பான இடமாக இருந்தாலும் அந்த நடைபாதை நெடுகிலும் இருந்த சிறிய நிழல் மரங்கள் அமைதியான ஓர் அழகினை அவ்விடத்துக்கு தந்திருந்தது. என் மனதுக்கு மிகவும் நெருக்கமான ஓர் இடமிது. வருடத்தின், சில மாதங்களைத் தவிர்த்து அந்த மரங்கள் இலைகள் தெரியாத அளவுக்கு ஊதாநிறப் பூக்களுடன் பூரித்து நிற்கும். இன்னொரு நிழல் மரம், அந்த நடை பாதைக்கு அருகே நின்றது . நான் முழுவதும் பூக்களாகச் சொரிந்து கொண்டேயிருக்கும் மரம் அது. தரை முழுவதும் பூக்கள் நிறைந்து கிடப்பது மிகுந்த அழகு. பாடசாலை செல்லும் நாட்களில் பஸ் ஏறுவதற்குள் மரத்திலிருந்து விழுந்துகொண்டிருக்கும் பூக்களை ஓடி ஓடிக் கைகளால் பிடிப்பது அப்போது அளவற்ற சந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும். சில வருடங்களின் முன்னர்தான் பிரதான வீதியின் விஸ்தரிப்பின் போது

அதனை வெட்டி அகற்றினார்கள்.

அந்த மரமிருந்த இடத்தினை ஒருதரம் பார்க்கவேண்டும் போல் எனக்குத் தோன்றியது. அவ்விடத்தில்தான் அவளை, இறுதியாக சந்தித்தேன். அது ஒரு காலை நேரம். வீதிப் புதினங்களைப் பார்த்துக் கொண்டு கேற்றடியில் நின்றேன். அம் மரத்தின் அருகில் அவள் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தாள்.

அவள் என்னைக் கடந்து செல்லும் போது நின்று என்னோடு எதாவது பேசாமல் விடமாட்டாள்” என்று மனதுக்குள் எண்ணியபடி காத்திருந்தேன். ஆனால் அவள் வரவில்லை அந்த மரத்தடியில் நின்றவண்ணம் என்னை பார்த்து அங்கே வருமாறு தலையை அசைத்து, சைகை செய்தாள். மனக்குழப்பம் மேலோங்க அவளருகில் சென்று “என்ன?” என்றேன்.

வழமையான அந்த நிர்மலமான முகபாவம் அவளிடம் காணாமற் போயிருந்தது .பலநாட்களாகத் தூக்கம் தொலைத்தவள் போலிருந்தாள்.

“எப்ப வந்தனீங்க?” என்றாள். அது கூட மனதுக்கும் உதடுகளுக்கும் தொடர்பில்லாமல் எழும் கேள்வி போலிருந்தது .

“ நேற்றுத்தான்...ஏன்?” என்றேன். “

“இல்ல ...ஒரு மூணுநாளா ...உங்களோட கதைக்க வேணும் போல இருந்தது ...நேற்றும் வந்தனான்..... காணல்ல”

“ம்...” என்றபடி , மதிலில் ஒரு காலினை ஊன்றி சாய்ந்தபடி “ என்ன ஏதும் அவசரமோ?” என்றேன். கை விரல்களைப் பிணைத்தபடி ,பெருவிரலால் உள்ளங்கையை அழுத்தியபடி அவள் தடுமாறிக் கொண்டிருந்தாள்.

“ எனக்கு என்னென்று சொல்ல தெரியல்ல.... சொல்லவும் வருகுதில்ல... உங்களுக்கு என்னப் பிடிக்குமா?” என்று கேட்டு விட்டுத் தலையைத் தாழ்த்திக்கொண்டாள்.

“ பிடிக்கும்...ஒரு நட்பு என்ற நிலையில்...ஏன் ...இப்ப இந்த கேள்வி?” என்றேன்.

“ இல்ல ...ஒன்றுமில்லை ...” என்றபடி கலங்கிய கண்களுடன் அவள் நகர முற்பட்டாள்.

“பொறும்...இப்படி ஒன்றுமில்லை என்று போனா, நான் , எதை யோசிக்கிறது “ என்றேன்.

“ வீட்டில கல்யாணம் பேசுறாங்க.. வெளியில அனுப்பவாம்...எனக்குப் போகப் பிடிக்கல்ல..” என்றபடி என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

அவளுடைய பார்வையை எதிர் கொள்ள முடியாமல் தவிர்த்தேன். அவளுக்கு என்ன பதிலைச் சொல்வதென்று தெரியவில்லை. எந்தவொரு வகையிலும் அவளுக்காதரவான நம்பிக்கையூட்டும் பதில் என்னிடமிருக்கவில்லை. வாய் விட்டுக் கேட்குமளவுக்கு சூழலின் இறுக்கம் அவளை நெறித்துக் கொண்டிருக்கிறது, மீண்டும் அவள், “ உங்களுக்கு என்னைப் பிடிக்குமா ?” என்று கேட்டாள்..

“இல்ல எண்டு சொல்லமாட்டன்...பிடிக்கும்...ஆனா என்னால, உனக்கு என்ன சொல்லுறதென்றுதான் தெரியல்ல” என்றேன்.

“மன்னிக்க வேணும், நான் சொல்லுற சரியாய் புரிந்து கொள்ளுங்க, நான் எந்த நிர்ப்பந்தத்தையும் உங்களுக்கு தரல்ல, மிக நீண்ட காலமாக ஒருவருக்கொருவரைத் தெரியும், சந்திச்சிருக்கிறம்,

கதைச்சிருக்கிறம்..... உங்களை எனக்கு பிடிக்கும்,
உங்களுக்கு சிலசமயம் என்னில் விருப்பம்
இருந்திருந்தா, அத என்னட்ட சொல்ல சந்தர்ப்பம்
தராமல் போய் இருந்தா அதுதான்கேட்டனான்...
நான் கேட்டது பிழை என்றா மன்னிச்சுக்
கொள்ளுங்க." எனக் கூறி விட்டு என்னைக் கூர்ந்து
பார்த்தாள்.

என்னிடமிருந்து வெளிப்படும் ஏதோவொரு
பிரதிபலிப்புக்காக அவள் காத்திருப்பதைப்
போலிருந்தது. என் மௌனம், சலனமின்மை
அவளுக்கு ஏமாற்றத்தைத் தந்திருக்க வேண்டும்.
"யோசித்து சொல்லுறன் என்றா, அது எனக்குத்
தேவையான பதில் இல்லை, அதுல நான்
எதிர்பார்த்த உண்மையான உங்களுடைய விருப்பம்
இருக்காது. உங்களுடைய வாழ்க்கைல எனக்கொரு
சந்தர்ப்பம் இருக்குமா, இருக்காதா என்ற ஒரு ஆசை,
அவ்வளவுதான். அதைக் கேட்கத்தான் இங்கே
வந்தேன்" என்றாள்.

எனது கண்களில் நீர் முட்டிக்கொண்டிருந்தது. எதுவும்
பேச முடியாதவனாக நின்றேன்.

"சரி நான் போறன்... நான் இப்படி வந்து கேட்டதுக்கு
மன்னிக்க வேணும், எனக்கு வேறுவழி தெரியல்ல.
உங்கட நிலைமை என்னென்று எனக்குத் தெரியாது..
எங்கட வீட்டில என்னென்னவோ எல்லாம் சொல்லிப்
பாத்திட்டன், அவங்க யாரும் கேக்கிறதா இல்லை...."
என்றபடி கண்களைத் துடைத்துவிட்டு, என்னைப்
பார்த்தாள். அந்த அழகிய கண்களை உற்றுப்
பார்த்தபடி கண்களை மூடிகொண்டேன். தலையை
மெதுவாக அசைத்து

"சரி" என்றேன்.

"ம்" என்றபடி என்னைத் திரும்பி பார்க்காமலே
அவ்விடத்தை விட்டு தளர்ந்த நடையுடன் சென்றாள்.
அவள் மறையும் வரை பார்த்தபடியிருந்தேன்.
கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டேன். துயரத்தின்
நீர்நூறு துடைத்தாலும் அடங்கி விடுமா ? நான்
இவ்வளவு இறுக்கமானவனா? என்னாலேயே என்னை
நம்பமுடியவில்லை. கேற்றைத் திறந்துகொண்டு
உள்ளே வந்தேன். மாடிப் படிகள் கால்களிலிருந்து
நழுவிச் செல்வது போலிருந்ததன, அறைக்குள் வந்து
கட்டிலில் சாய்ந்து அழுதேன்.

"உன்னை எனக்கு நன்றாகப் பிடிக்கும், ஆனா நான்
கொடுத்து வைக்கவில்லை" என்று வாய்விட்டுச்
சொல்லிக் கொண்டேன். ரகசியமாக ஒரு
கொலையைச் செய்த குற்றவுணர்வின் நிழலுடன்
போராடிக் கொண்டிருந்தேன்.
மீண்டும் ஒரு விடுமுறை காலத்தில் வீட்டிற்கு
வந்தபோது அக்காதான் சொன்னாள் "அந்தப்
போஸ்ட்மாஸ்டர்ட் மகளுக்கு இந்தியாவில பதிவு
நடந்து, போனகிழமைதான் டென்மார்க் போனவளாம்,
உனக்கும் தெரியும்தா அந்த பிள்ளையை,
இதாலதான் அடிக்கடி போய் வருவாள், நல்ல
பிள்ளை. அம்மாவுக்கும் அந்த பிள்ளையில ஒருகண்
இருந்தது, உனக்கு குடுத்து வைக்கலையோ இல்ல
அவளுக்குக் குடுத்துவைக்கலையோ தெரியாது. நல்ல
சோடிப்பொருத்தமாக இருந்திருக்கும்.."

நான் எதுவும் பேசவில்லை. காலம் கசக்கி எறிந்த
காகிதம் அது. அதில் உள்ள எழுத்துகளை இனி மீளத்
திருத்தி எழுத முடியாது.

சிவ வரதராஜன் கவிதைகள்

மௌனங்களை உடைய விடு

போதையை தலைக்கேற்றிக் கொள்ள
மட்டுமேயான இடமல்ல இது நண்பனே!
எம்மை கவனமாக மூடி வைத்துக்கொண்டு
அமரும் இடமுமல்ல.

வைரங்கள் ஜொலிக்கும் உனது கிரீடத்தையும்
தினமும் கூர்பார்த்து உறையிடும்
உடைவாளையும் களைந்து விட்டு
ஒரு சக நண்பனாய்
இந்த மேசையில் அமர்.
காற்றுப் புகட்டும்- மனதை அகலத் திறந்து வை.
மெல்லிய இசையைப் போல
அன்பைக் கசிய விடு.

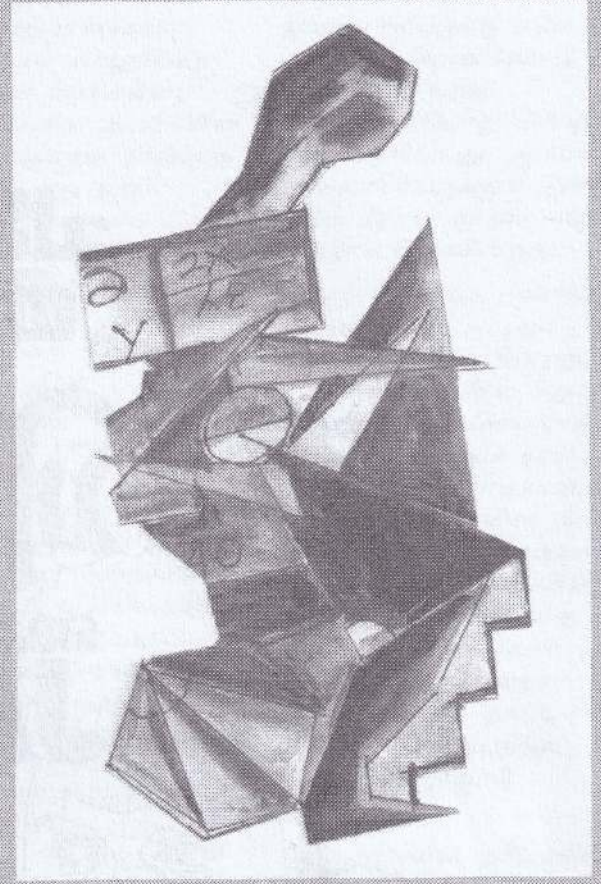
கிளாசில் நிறைந்துள்ள பொன்னிற பியரில்
குமிழிகளுடன்
கீழிருந்து மேலேறி வந்து
உடையுமே வெண்ணுரைகள் அது போல
மனதின் அடியில் தத்தளிக்கும்
வாழ்வின் அத்தனை மௌனங்களையும்
வெளித்தள்ளு.

உனக்காக
இந்தக் கண்ணாடிக் குவளை முழுதும்
என்னை ஊற்றி வைத்துள்ளேன்.
முழுமையாய்ப் பருகு.

மங்கல் ஒளியில்
மதுவின் சங்கீத மயக்கத்தில்
மனங்களை மாற்றிக்கொள்ளும் உரையாடல்
எத்தனை மகத்தானது நண்பனே.

0

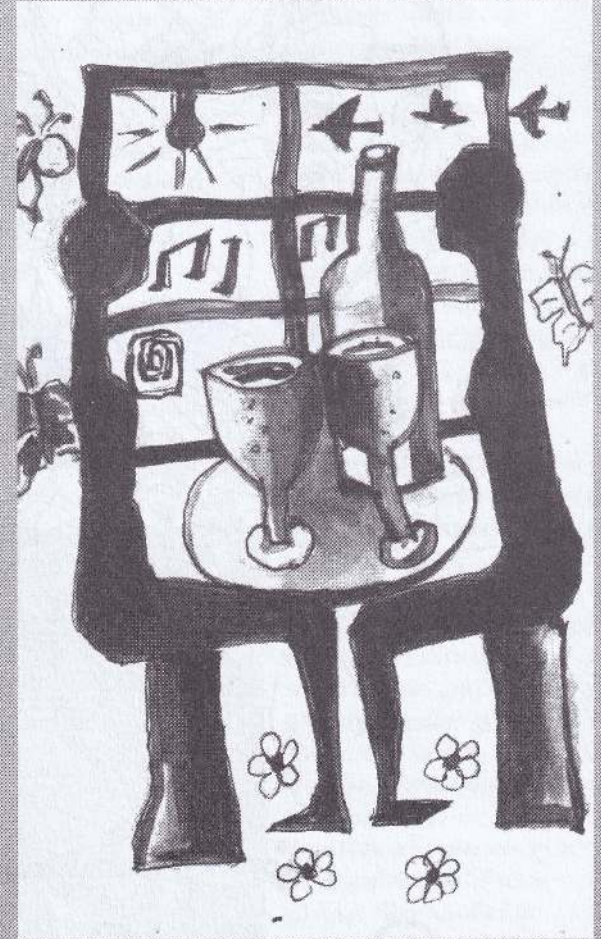
0

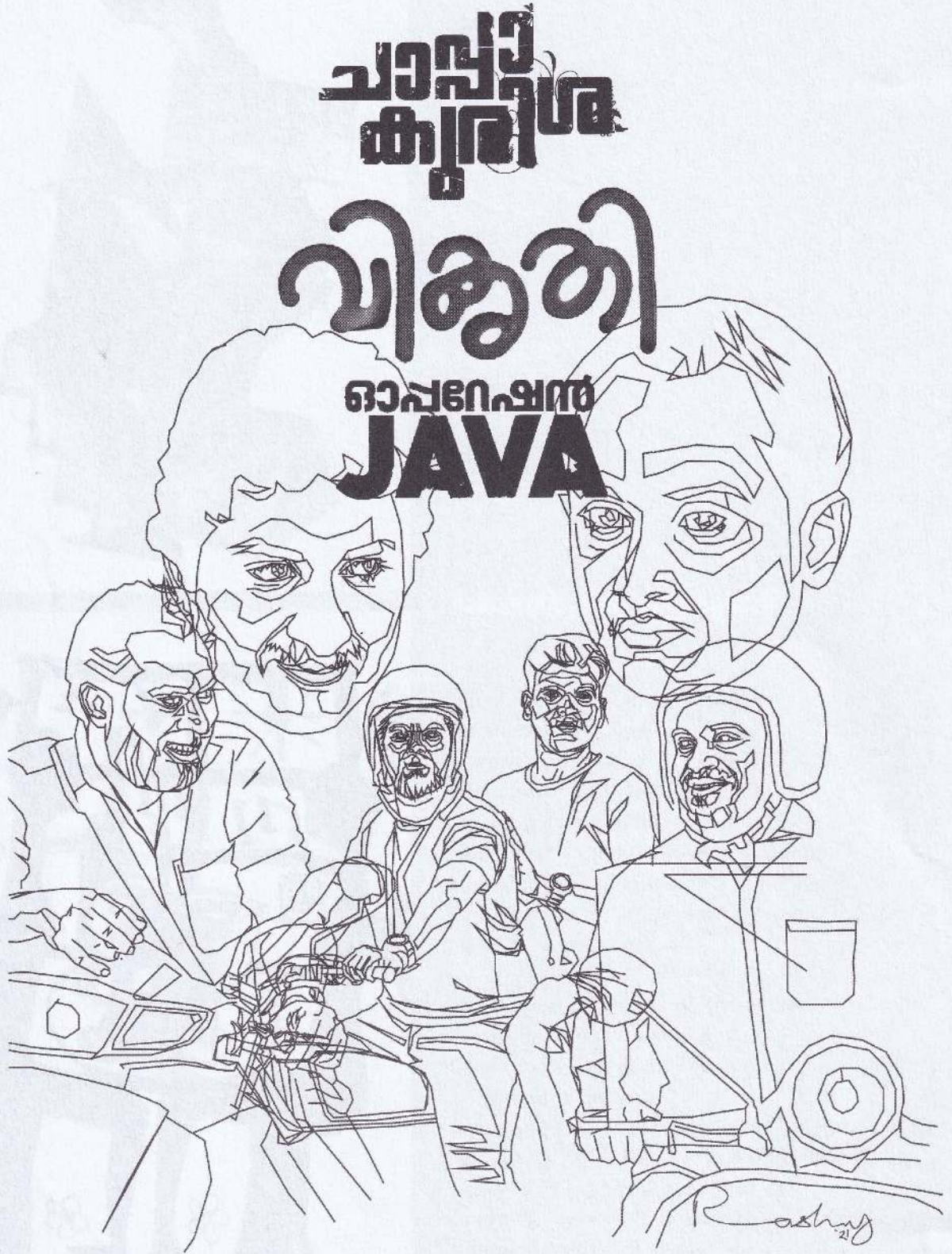

பிழைக்கும் சூத்திரங்கள்

காலம் தலையில் குட்டிக் குட்டி
கற்றுத்தந்த கணக்குகள்
மீண்டும் மீண்டும் பிழைக்கின்றன எனக்கு.
தீர்க்க முடியாச் சூத்திரங்களாகவே
மாறியிருக்கின்றது வாழ்வு
அவர்களது பார்வைகளின் கோணங்களும்
உதிர்க்கும் சொற்களின் பெறுமானங்களும்
என்றும் தெரியாக் கணியமாகவே
இருக்கின்றன எனக்கு.

மாபெரிய கணித மூளைகளால் எழுதப்பட்ட
ஏறுவரிசை ஒழுங்கு விதிகளும்
தலைகீழ்ப்படுத்திய பின்னங்களும்
விளங்க மறுக்கின்றன.
எழுவாய் மாற்றம் செய்து எத்தனை முறை தீர்த்தாலும்
தீர்வின்றித் தீர்வின்றித் தொக்கி நிற்கிறது மகிழ்ச்சி
ஒருங்கிசையா முக்கோணியொன்றை
மனதில் சுமந்தபடியே மலையேறிக் கொண்டிருக்கின்றேன்
அதன் மீதே ஆணியறைந்து
ஒருநாள் கொல்லப்படும் வரை.

முன்னு மலையாளத் தார்ப்படங்கள்
இணைய வெளியின் நிழல்முகம்

இணையம் நம்மை உயிரென வலுவாகப் பிணைந்திருக்கும் காலத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். ஒருபுறம் அதன் தேவை நமது சிந்தனையை எழுத்தை எவ்வொருவரின் அனுமதியும் கனிவும் தேவையின்றி எளிதாகவும் தடையற்றும் கொண்டு செல்வதற்கான பரந்துபட்ட ஊடகமாக வளர்ந்திருக்கிறது. மறுபுறம், இருந்த இடத்திலிருந்தே புதுவிதமான குற்றச் செயல்களை புரிவதற்கான கொடுங்குமையாகவும் மறைநீட்சி கண்டிருக்கிறது. இந்த இருபத்தியோராவது நூற்றாண்டில் நமது உறுப்புகளைப் போல உடலோடு ஒட்டிக் கொண்டுவிட்டன செல்பேசி, இணையம் மற்றும் சமூக வலைத்தளங்கள் உள்ளிட்ட நவீன தொழில்நுட்பக் கட்டுமானங்கள். இவற்றின் அற்புதமான தொழில்நுட்ப விரிவில் உள்ளே தலைமறைவாய் திரியும் மனிதருண்ட நிழல்முகங்களின் கோரத்தை, குரூரத்தைப் பற்றி, இன்றைய இந்தியத் திரைப்படங்கள் உரையாடும் நெருக்கத்திற்கு வந்துவிட்டிருக்கின்றன. கலையிருப்பு என்பது சமூகத்தின் முகம் பார்க்கும் கண்ணாடியெனில் இது நிகழ்வது இயல்பானதுதானே.

நல்ல சினிமா என்பது தனிமனித உணர்வியல் யதார்த்தத்தை மட்டுமே அடிக்கொலிடுவதில்லை. அதோடு, அந்தந்தக் கால அரசியல் / சமூக நிலவுதல்களையும் சுட்டிக்காட்டியபடியே அதன் நடமாட்டத்தை உயிர்ப்பில் வைத்திருக்கும். கலைசினிமாவின் (Art Cinema) இத்தகைய தனித்த பண்பிலான போக்கு இன்றைக்கு மையநீரோட்ட சினிமாவிலும் (Off-beat Cinema) குடிகொள்ளத் தொடங்கியிருப்பது நலப்போக்கு. இயல்பாகவே இத்தகைய குற்றம் சார்ந்த கதையாடல்கள் காவல்துறையினர் சார்ந்த பணிக்களத்தை மையமாகக் கொண்டிருப்பவை. இந்திய சினிமாவில் வேறெங்கிலும் இல்லாத அளவிற்கு காவல்துறையின் நடவடிக்கைகளை உரிய மதிப்பீட்டில் விமர்சித்து அதிகமாக வெளிவருவன மலையாளப் படங்கள். அவற்றின் பெயர்களை சில பக்கங்களுக்கு பட்டியலிட்டு உரையாடலாம். எந்தக் கதையையும் சமரசமற்று அதன் தெளிந்த நோக்கில் சொல்வதற்கான சூழல் நிலவுவது கேரள சினிமாவின் தொன்றுதொட்ட பெருமை.

நவீன தொழில்நுட்பத்தின் அபாயம் குறித்த கதை விவரிப்பை கேரள வெகுமக்கட் பரப்பிற்கு முதலில் கொண்டுசென்ற படம் 2011இல் வெளியான 'சாப்பா குரிஷா' (Heads or Tails). அர்ஜுன் என்ற பணக்கார வர்க்கத்தினனையும் அன்சாரி என்ற ஏழை வர்க்கத்தினனையும் ஒரு செல்பேசி ஒன்றிணைக்கும் கரு மையம்.

அர்ஜுன் எதிர்மறை குணங்கள் கொண்டவன். பெண் மோகி. படத்தின் தொடக்கத்தில் 'கஸ்டமர் கேரி'லிருந்து பேசும் கேரளப் பெண்ணும் சரி, மதுவிடுதியில் கவரும் வெள்ளைக்காரப் பெண்ணும் சரி, அவனைப் பொறுத்தவரை காமம் தீர்க்கும் வெற்றுடல்கள் மட்டுமே. தான் மணம்

செய்ய, பணக்காரியான ஆன்-ஐத் தேர்ந்தெடுக்கும் அதேவேளை தனது உதவியாளரான சோனியாவை உடல்தேவைக்குப் பயன்படுத்தும் நோக்கில் குற்றவுணர்வு கொள்வதில்லை. சோனியா அவளது நெருக்கத்தை உண்மைக் காதலென மதித்து அவளது தொடுதல்களுக்கு இடங்கொடுக்கிறாள். ஆன்னுடன் திருமணம் உறுதியாகிவிட்ட நிலையில் சோனியாவுடன் உறவுகொள்ளவும் அதனை தனது செல்போனில் படம் பிடித்து வைக்கவும் திட்டமிட்டு அவளைத் தனது குடியிருப்பிற்கு அழைக்க அவளும் வருகிறாள். அவளது உறவை காதலென நம்பி அவளது இச்சையைப் பகிர்ந்துகொள்கிறாள். அவர்களது உறவுகொள்ளல் அவள் அறியாவண்ணம் அர்ஜுனின் செல்பேசியில் படமாகிவிடுகிறது.

படம் மேலும் நிற்கும் ஒளிப்பதிவிலும் தொகுப்பிலும் நவீன ஆசியத் திரைப்படங்களுக்கான உத்தி கையாளப்படுகிறது. அர்ஜுன் வாழ்வுப்புலமாகட்டும், அன்சாரியின் வாழ்வுப்புலமாகட்டும், சிற்சில வினாடிகளின் காட்சிகரவுகளிலேயே அவர்கள் சார்ந்த சூழலின் புறத்தோற்றங்கள் திரைக்குள் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. இக்காட்சியாக்கல் அணுகுமுறை வெகுமக்களை துரிதமாகக் கவர்ந்துவிடும் ஒன்று. படங்களின் வெற்றியை பலநேரங்களில் இவ்வத்தியும் தீர்மானிப்பதுண்டு.

அர்ஜுன் மற்றொரு பெண்ணான ஆன்-ஐ மணம் முடிக்க இருப்பதை அறிந்துகொள்ளும் சோனியா அவளை ஒரு தேநீர் விடுதிக்கு வரவழைத்து அது குறித்துக் கோபத்துடன் வினவுகிறாள். அர்ஜுன் ஓர் இழிமணம் உடைய ஆணுக்கே உரிய குணத்தோடு அவளோடு உறவு கொண்ட காணொளியைக் காட்டி அவளை அச்சுறுத்துகிறாள். அவளது வஞ்சக முகம் கண்டு அவள் கோபத்தோடு அங்கிருந்து வெளியேறுகிறாள். அவளை சமாதானப்படுத்தும் பொருட்டு அர்ஜுன் அவளின் பின்னே ஓடும் பதட்டத்தில் மேசையில் வைத்திருந்த செல்பேசி கைதவறி தரையில் நழுவி, அந்த தேநீர் விடுதிக்கு தான் வேலை செய்யும் பல்பொருள் அங்காடியிலிருந்து பொருட்களைத் தர வந்து நிற்கும் அன்சாரியின் காலடியில் விழுகிறது.

அது ஒரு விலையுயர்ந்த ஐ போன். அன்சாரி சுற்றிப் பார்க்கிறாள். யாரும் அதனைக் கவனிக்கவில்லை என உணர்ந்து அதை எடுத்துக்கொண்டு அங்கிருந்து வேகமாக நகர்கிறாள். திரும்பவும் தானமர்ந்திருந்த இடத்திற்கு வரும் அர்ஜுன் தன்னுடைய மற்றொரு செல்லிலிருந்து தொடர்ந்து அழைப்பு விடுக்கிறாள். அன்சாரி அவ்வழைப்புகளை ஏற்காமல் தன் கைக்கு வந்த செல்பேசியை அணைத்துவிடுகிறாள். அதுவரை அப்பாவித்தனமான மனம் படைத்த அவளது மனதில் ஏழ்மை கள்ளத்தனத்தைப் புகுத்திவிடுகிறது. சோனியாவுடனிருந்த காணொளி உள்ள அந்த செல்பேசி காணாமல் போனது அர்ஜுனின் மனதில் பிரளயத்தை உண்டு பண்ணி விடுகிறது. அந்தப் பிரளயம் அதற்குப் பின்னான படம் முழுக்கவே ஆட்கொள்கிறது. அவளது தேடும் படலத்தில் பார்வையாளரான நாமும் உடனலையும் அங்கமாகிவிடுகிறோம்.

அர்ஜுன் தனது செல்பேசியை கைப்பற்ற அலையும் போராட்டத்தின் துல்லிய நீரோட்டத்தை செல்பேசியைத் திருடிவிடும் அன்சாரியின் கதாபாத்திரம் நமக்களிப்பதில்லை. செல்பேசியை ஒப்படைத்துவிடுவதாகக் கூறி அர்ஜுனை பல இடங்களில் அலையவைத்து ஏமாற்றும் அன்சாரியின் திரைபிம்பம் தெளிவாக கட்டமைக்கப்படவில்லை. அவளது ஊசலாட்ட மனது திரைக்கதையில் வேரில்லாமல் நிற்கிறது. அவன் தரமுடியாமல் போவதற்கான

காரணப்புகைகள் படத்தில் முன்வைக்கப் பட்டாலும், அவன் நேசிக்கும் நயீலா சொன்னபிறகும் கூட பழைய உளத்தேக்கத்திலிருந்து விடுபடுவதில்லை. அந்த செல்பேசியை இயக்கும் அறிவில்லாதவனாகவும் ஆர்வமில்லாதவனாகவும் அதைத் தன்னோடு வைத்துக் கொண்டு அலைகிறான். நயீலாவிடம் அந்த செல்பேசி தன்னிடம் இருக்கும்போது தைரியமாக உணர்வதாகச் சொல்வது உளவியல்ரீதியாகப் பொருத்தப்படவில்லை. பிறர் பொருளுக்கு ஆசைப்படாதவனாகவும் அவனைக் காட்டவேண்டும், அதே சமயத்தில் அப்பொருளை உரியவனிடம் தரத் தயங்குபவனாகவும் இருக்கவேண்டும் எனப் படத்தின் திரைக்கதையாளர் வெவ்வேறு உயரமுள்ள இரட்டைக் குதிரைகளில் சவாரி செய்து மிகவும் போராடியிருக்கிறார்.

செல்பேசியைத் தந்தவிடுவதாக மீண்டும் ஒரு தருணம் அன்சாரி கூறும்போது, செல்பேசி அணைந்துவிடுகிறது. அதற்கு விழிப்பேற்றம் (Charge) தர தனக்குத் தெரிந்த செல் விற்பனையாளனிடம் கொடுக்க, அவன் பொக்கிஷம் கிடைத்ததுபோல அவ்விரவே அர்ஜுன் - சோனியாவின் காணொளியை இணையத்தில் ஏற்றிவிடுகிறான். மறுநாள் காலைக்குள்ளேயே அனைவராலும் ரசிப்புமுகத்துடன் இது பார்க்கப்படுகிறது.

முதலில் சோனியாவை ஏமாற்றிப் படமெடுக்கும் அர்ஜுன் குற்றவாளியாகிறான். அடுத்து அந்த செல்பேசியைத் திருடிவிடும் அன்சாரி குற்றவாளியாகிறான். அவனைத் தொடர்ந்து அக்காணொளியை இணையத்தில் ஏற்றும் கடைக்காரன் குற்றவாளியாகிறான். அதற்குப் பின்னால் அதை ரசிக்கும் அந்நிய மனிதர்கள் குற்றவாளியாகிறார்கள். ஒட்டுமொத்த சமூகமே அக்குற்றத்தில் ஆர்வமாகப் பங்கெடுத்துக் கொள்கிறது. ஆனால் அவமானமும் அவலமும் அடைவது சோனியா போன்ற பெண்கள் மாத்திரமே.

இப்படத்தில், முற்போக்கு மனம் படைத்த பெண்ணாக சோனியாவை சித்திரித்த விதம் மெச்சத்தக்கது. அவளும் மற்றப் பெண்களைப் போலவே தற்கொலை முடிவைத் தேர்ந்தெடுக்கிறாள். எனினும் அந்த எண்ணத்திலிருந்து பிறரது உதவியை நாடாமல் தானாவே விடுபடுகிறாள். இன்றைய இந்திய சமூகத்தில் பெண் என்பவள் உடலாக மாத்திரமே ஆண்மையச் சிந்தனையால் கணிக்கப்பட்டவள். அந்தக் கணிப்பை, பெண்ணும்

கண்களை மூடிக் கடைப்பிடிப்பவளாக இருக்கிறாள். இந்த மடமையினாலேயே 'காதல்' என்ற பெயரில் பல ஆண்களால் உடல்ரீதியான அச்சுறுத்தல்களுக்குள்ளாகி எதிர்க்கும் துணிவற்று அஞ்சியோடுபவர்களாக இருக்கிறார்கள். அந்த அச்சத்தை ஆண் சுலபமாகப் பயன்படுத்திக் கொள்கிறான். சமூக வலைதளங்களில் தனது அந்தரங்கத் தோற்றம் பரவுவதால் தனது இருப்பே அர்த்தமற்றது என எண்ணுவது மாபெரும் பிழை. தான் விரும்பியவன் தனது நிர்வாணத்தை அந்நியர்களுக்குப் பகிரும் அளவிற்கு இழிமனம் படைத்தவன் என்று சமூகவெளியில் உரத்துக் கூறும் மனவலிமையைப் பெறவேண்டும். அவ்வலிமையை இந்த ஆண்மையச் சமூகம் தராது. தன்னிருப்பின் வழியே இனம் கண்டடையவேண்டும். நற்கலைகளும் அதற்கு உதவிசெய்யும் தோள்தழுவுதலே. எப்போது ஒரு பெண் தான் உடல் மாத்திரமல்ல என்று உணர்கிறாளோ அப்போதுதான் அவளது வாழ்வின் சுதந்திரத்திற்கு விடிவு. அந்த எண்ணத்தை சோனியா இந்த படத்தின் வாயிலாக விதைக்கிறாள்.

இறுதிக் காட்சிவரை, மற்றவர் பொருளைத் திருடி அவருக்கு இன்னவை விளைவித்திருக்கிறோம் என்கிற வருத்தம் அன்சாரியிடம் உருவாவதில்லை. இது அக்கதாபாத்திரத்தின் போதாமை. அதேபோல், கடைக்காரன் அந்தக் காணொளியை

பதிவேற்றம் செய்தது குறித்த அறிதலே அன்சாரியிடம் இல்லாமல் போவது அதைவிடப் பிரச்சினைக்குட்பட்டது. படம் முடிவடையும்போது, உணவு விடுதியில் தன்னை ஏனாம் செய்பவரிடம் வீராப்பு காட்டுவதற்குப் பதில் பிறரது அந்தரங்கத்திற்குள் தலைநுழைத்துப் பார்க்கும் கடைக்காரனுக்கு ஒரு அறையாவது விட்டிருந்தால் படத்தின் தேவை நிறைவடைந்திருக்கும். அன்சாரியின் கதாபாத்திரத்தை செறிவிற்குள்ளாக்கும் இந்த மனோநிலைகளை அழகாக திரைப்படத்தில் கோர்க்க முடியும்தான். அதற்கு திரைக்கதையாளரிடம் நுட்பத்திலான திறன் இன்னும் முழுமைப்பட்டிருக்க வேண்டும்.

அர்ஜுனாக சமகால மலையாள சினிமாவின் மேன்மை நாயகன் ஃபகத் ஃபாசில். அவரது நடிப்பைப் பற்றி சொல்லவும் வேண்டுமா? சரிகளும் தவறுகளும் படைத்த ஒரு பணம் படைத்த ஆணவப் பேர்வழியின் அனைத்து இயல்புகளையும் அச்ச அசுவாக திரையில் பதித்துவிட்டார். இந்தப் படம் வந்து பத்தாண்டுகள்

ஆகிவிட்டன. இருப்பினும் இவ்வருடத்தில் வெளியான படங்களில் ஃபகத் ஃபாசில் தந்திருக்கும் ஈடுபாடு மிக்க நடப்பையே இந்தப் படத்திற்கும் வழங்கியிருக்கிறார். பிறவி நடிகன் என்பார்களே, அப்படியொரு நடிகனுக்குத்தான் இத்தகைய பண்பு வாங்கக்கப் பெறும். சமகால மலையாள சினிமாவின் உயரிய பெருமை ஃபகத் ஃபாசில் என்பதில் எள்ளளவும் சந்தேகமில்லை.

அன்சாரியாக வினித் சீனிவாசன். காதலில் தயக்கத்தையும் இருப்பில் வெள்ளந்தியான சபாவத்தையும் பிரதிபலிக்கும் கதாபாத்திரத்தின் தோற்றத்திற்குப் பொருந்தும்படியான தேர்ந்த நடிக்பு. படத்தின் இயக்குநர் சமீர் தாஹிர் ஒளிப்பதிவாளராக பணிசெய்து அனுபவம் பெற்றவர் என்பதை காட்சிகளின் ஆற்றொழுக்கு நமக்கு காட்டுகிறது. பிற தொழில்நுட்ப அம்சங்களும் இணைபலம்.

சமகால இளைஞர்களின் மற்றொரு கைவிரலாக மாறிவிட்ட அலைபேசி தொலைந்தால் என்னாகும் என்கிற அச்சத்தை ஊட்டியதன் உளவியல் விளைவு, மலையாள மையநீரோட்ட சினிமாவின் குறிப்பிடத்தக்க படப்பாக இந்தப்படத்தை இடம்பெறச் செய்கிறது. ஒவ்வொரு மனிதரின் அந்நரங்கமும் கைக்குக் கட்டுப்படும் தொழில்நுட்ப வலைக்குள் அடைக்கலம் கண்டுவிட்ட சூழலில், அது கையை விட்டுச் செல்லும்போது எவ்வித இன்னல்களை ஏற்படுத்தும் என்ற பாடுபொருள் இந்தப் படத்தின் செம்மைப் பங்காற்றல்.

விடாமல் தனது சட்டைப்பையிலிருக்கும் சிறிய குறிப்பேட்டை எடுத்து அதில் அவன் செல்ல வேண்டிய முகவரி குறித்து எழுதிக் காட்டுவார். அத்துடன் தேவையற்ற போதும் அவனது பெயரைக் கேட்டு மனதில் ஏற்றிக் கொள்வதாக மரியாதை செய்து ஒரு மறைமுக நட்பைக் காட்டிப் புன்னகைப்பார். இந்தக் காட்சியின் உள்ளீடு, எல்டோ எத்தனை வெள்ளந்தி மனம்படைத்தவன் என்பதையும், பிறருக்கு உதவுவதில் வலிந்து முன்நிற்பவன் என்பதையும் சுட்டுகிறது. படத்தின் பிற்பாடு இந்தப் பெருந்தன்மையின் விரிதல் எங்ஙனம் நிகழ்கிறது என்பதற்கான முன்னொட்டாக கையாளப்படுகிறது இக்காட்சி.

விளைவை அறியாது செய்யும் தவறுகளை, குற்றங்களை மன்னித்துவிடும் மனப்பாங்குடைய மனிதவுலகம் மிகவும் அழகானது.

அதேபோல, எல்டோவின் இருப்பில் துயரத்தை உண்டு பண்ணிவிடும் கதாபாத்திரமான சமீரின் அறிமுகக் காட்சி. அவன் வளைகுடாவிலிருந்து தன்னோடு விமானத்தில் தாயகத்திற்கு உடன் பயணித்த நண்பர்களுடன் தன்தோற்றப் புகைப்படம் (Selfie) எடுத்துக் கொள்கிறான். அந்தப் புகைப்படத்தை உடனே இணையத்தில் ஏற்றி, தன் உள்ளூர் நண்பர்களுக்கு வாட்ஸப் குழுமத்தின் வழியாக அறியப்படுத்த வேண்டுமென்று பெருமையாகக் கூறுகிறான். அவன் இணையத் தொழில்நுட்பத்தின் தீவிர நுகர்வாளன் என்கிற சித்திரம் நம்முள் பிம்பமாகிறது. அடுத்து அவனது இல்லத்திற்குச் செல்லும்போது, வாசலிலிருந்தே செல்பேசி மூலமாக முகப்புத்தகத்தில் நேரடி ஒளிபரப்பு செய்தபடியே உந்துழைந்து ஒவ்வொரு அறையாகக் கடந்து சமையலறையில் வேலைசெய்து கொண்டிருக்கும் தன் அம்மாவையும், நீண்ட நாள் கழித்து மகனை நேரில் காணும் அவனது உணர்வெழுச்சியையும் படமாக்கிக் பகிர்கிறான். அவன் பிறரது உணர்வுகளை எவ்வித அனுமதியும் இல்லாமல் அத்துமீறுபவன் என்ற தட்டையான பிம்பமும் உடனணிகிறது.

இனி, படம் முழுக்க எல்டோ கதாபாத்திரமும் சமீர் கதாபாத்திரமும் எவ்விதம் தமது பிரதிகளை எதிர்கொள்ளப் போகிறார்கள் என்கிற ஆவலை இருவரையும் அழுத்தமாக அறிமுகப்படுத்திய விதத்தில் நம்மை ஆர்வத்துடன் நிமிர்ந்து உட்கார வைத்துவிடுகிறார் படத்தின் இயக்குநர். சீராகப் பேணப்படும் திரைக்கதையில் பதித்து வைக்கப்பட்டிருக்கும் மெருகேற்றப்பட்ட இந்த உத்தி, பல நேரங்களில் படைப்பிற்குள் வைரமாகவும் மின்னலடிக்கத் தொடங்கிவிடும்.

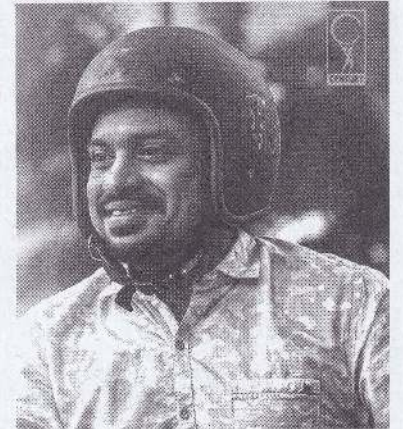
இருவரின் குணப்பண்புகளும் வலுவாகக் கட்டப்பட்ட பின்பு படத்தின் நாற்பத்தைந்தாவது நிமிடத்தில் நாம் எதிர்பார்க்கும் அவர்களது சந்திப்பு நிகழ்கிறது. எல்டோ மின்னூர்தியில் பயணப்படும்போது கட்டுப்படுத்தவியலாத அயர்வில் அவன் உறங்கும் கோலத்தைக் கண்டு குடிகாரனது போதைக் கிடப்பாக கணித்து சுற்றியிருப்பவர்கள் ஏளனச் சிரிப்பைக் காட்டுகிறார்கள். அவர்களுடன் சேர்ந்துகொள்ளும் சமீர், அதற்கும் மேலதிகமாக எல்டோ படுத்துக் கிடப்பதை தனது செல்பேசியில் புகைப்படமாக எடுக்கிறான். உடனடியாக முகப்புத்தகத்திலும் வாட்ஸப்பிலும் பதிவுதான் அவனது பிறவி குணமாயிற்றே, சும்மா விடுமா பிரச்சினை?

எல்டோவை குடிகாரனாக உருவகப்படுத்தி சில வாசகங்கள் சேர்க்கப்பட்டு அந்தப் புகைப்படம் சமூக வலைதளங்களில் காட்டுத்தீ போல பரவுகிறது. ஓரிரு நாட்களிலேயே நகரம் முழுவதும் எல்டோவை அடையாளம் கண்டு மக்கள் அனைவரும் களிச்சிரிப்பை வெளிப்படுத்தும் வண்ணம் அதன் கோரம் பெரும் புயலாகத் தலைவிரிக்கிறது. பள்ளியில் பணிசெய்யும் எல்டோவின் பணிக்குப் பிரச்சினை வருகிறது. தான் குடிக்கவில்லை என்பதை தன்

2

இதன் அடுத்தகட்டப் பாய்ச்சலாக வந்த படம் 2019-இல் வெளிவந்த 'விக்குதி' (Mischief). எம்சி ஜோசப் இயக்கியது. ஒரு சிறு விஷயமாக நினைத்து நாம் கடப்பது எப்படி பூதாகரமாகப் பெருத்துவிடுகிறது என்பதை தேர்ந்த கதையோட்டத்துடன் பேசும் படம். ஒரு கதாபாத்திரத்தைப் பற்றி பார்வையாளர்களுக்கு உணர்த்தும் முதல்காட்சி எப்படியிருக்க வேண்டும் என்பதற்கு இப்படமும் ஒரு சான்று. பேருந்தில் முதன்மைக் கதாபாத்திரம் எல்டோவின் பயணத்தில் தொடங்கும். அருகிலிருப்பவன் தான் செல்லவேண்டிய விலாசம் குறித்து வினவ, எல்டோ சைகை மொழியில் அவ் விலாசம் குறித்து விளக்கமளிப்பான். அதைப் புரிந்துகொள்ள இயலாமல், 'பரவாயில்லை நான் வேறு யாரிடமாவது கேட்டுக் கொள்கிறேன்' என்று அவன் கூற முயல, எல்டோ அவனை

குடும்பத்திற்கு தெளிவுபடுத்த முடிகிற எல்டோவிற்கு சமூக வலைதளங்களின் ஏனெனப் பார்வையிலிருந்து தப்பமுடிவதில்லை. ஓட்டுமொத்த நிம்மதியும் பறிபோக, உள்ளக் கொதிப்புடன் காவல்துறையை நாடுகிறான். இந்தக் குற்றத்திற்கு இரண்டு வருட சிறைத்தண்டனையும் இரண்டு லட்ச ரூபாய் அபராதமும் விதிக்க சட்டத்தில் இடமிருப்பதாக அறிந்து, தான் ஆர்வக்கோளாறில் செய்த தவறு இத்தனை அபாயச்சூழலை விதைக்கும் என்று எதிர்பாராத சமீர் கலங்கிப் போகிறான். தான் விரும்பும் பெண்ணான ஜீனத்தை திருமணம் செய்துகொள்ளும் நிகழ்வுகளின் மகிழ்ச்சியைத் தொலைத்துவிடுகிறான்.

இந்தக் கதைச்சம்பவங்களை நான் வேறுவழியில்லாமல் விவரிப்பதற்குக் காரணம், ஒருவரது விளையாட்டு மற்றவருக்கு எத்தகைய பாதிப்பை உருவாக்குகிறது என்பதை ஒரு வரைபடமாகச் சுட்டிக் காட்டத்தான். இருவரும் இணையும் புள்ளியிலிருந்து படத்தின் இறுதியில் நடந்தேறும் எல்டோ - சமீரின் சந்திப்பு வரையிலான விரிதலை வாசகர் படம் பார்த்து உணர்ந்து கொள்வதே சாலச்சிறந்தது. திரையில் மட்டுமே அதன் உணர்வோட்டத்தை நாம் உட்கிரகித்துக் கொள்ள முடியும். விமர்சனம் என்பது முகவரி தெரியாமல் அலைபவருக்கு தெருவோரம் நின்று வழிகாட்டுதலுக்கு நிகரானது மட்டுமே. வீட்டை அடையாளம் கண்டு சென்றடைவது அவரவர் முயற்சியாக செயலாவதே நன்மையுக்கும்.

இந்தப் படத்தைப் பற்றி ஒற்றை வரியில் சொல்லவேண்டுமானால், இரண்டாயிரத்திற்குப் பின்னான இந்திய மையநீரோட்ட சினிமாவில் மனிதநேயம் மிக்க திரைப்படங்களில் முதல் வரிசையில் அமரக்கூடிய தகுதியைப் பெற்றது. விளைவை அறியாது செய்யும் தவறுகளை, குற்றங்களை மன்னித்துவிடும் மனப்பாங்குடைய மனிதவுலகம் மிகவும் அழகானது. அவ்வழகு இன்னும் மங்காதிருக்கிறது என்பதை நிஜ மனிதரான எல்டோவை அவரது குடும்பத்தாருடன் புகைப்படமாக படத்தின் இறுதிக்கணம் காண்பிக்கிறது. வேதனைப்படுத்திய நபரிடம் மன்னிப்பைக்கூடக் கோராத அவரது பெருந்தன்மை அரங்கின் இருப்பொதிவிற்குள் கண்ணூற்று நெகிழ்ந்திருக்கும் பார்வையாளரான நம்மீதும் வெளிச்சமாக பரவுகிறது. ஒரு கலைக்கு இதைவிட மேலான பண்பென வேறு எதுவும் இருக்கவியலாது.

எல்டோவாக சூரஜ் வெஞ்சராமுடும், சமீராக செனபின் சாஹிரும் ஒருவருக்கொருவர் போட்டிபோட்டு வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். இந்தச் சொற்களைவிட அவர்களது நடப்பைப் பெருமைப்படுத்த என் உணர்வுவயத்தில் வேறொரு மதிப்புக்கலன் இல்லை. திரைக்கதையும் இயக்கமும் படத்தின் ஆகச்சிறப்பு.

3

இணையும் குறித்த மற்றொரு அச்சச் சொல்லாடலாக 2021-இல் வந்திருக்கிறது 'ஆப்ரேஷன் ஜாவா' (Operation Java). இன்றைய மலையாள சினிமாவில் கடைப்பிடிக்கப்படும் அனைத்துத் தொழில்நுட்பச் சிறப்புகளுடனும் வந்திருக்கும் இப்படமும், இணையத் தொழில்நுட்பத்தின் அபாயநிழல் கூடிய இருண்டமுகத்தை அழுத்தமாக முன்வைக்கிறது.

2015-ஆம் வருடம், அல்போன்ஸ் புத்ரன் இயக்கி நிவின் பாலி நடத்து வெளியாகி வெகுமக்களால் கொண்டாடப்பட்ட படமான 'பிரேமம்' திரையரங்கங்களில் வெளியாவதற்கு முன்பே இணையத்தில் வெளியானது. அதுவும் தணிக்கைத் துறையினரின் ஒப்புதலுக்காக சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருந்த பிரதி. தணிக்கைத் துறையிடமுள்ள ஒரு படப்பிரதி வெளியாகும் வாய்ப்பே இல்லை என்கிற நிலையில், இணையத்தில் வெளியானது பெரும் சர்ச்சைக்குள்ளானது. படத்தின் தயாரிப்பாளர் அன்வர் ரஷீத் காவல்துறையிடம் புகார் கொடுத்தார். திரைப்பட வெளியீட்டின் பாதுகாப்பற்ற நிலை குறித்த கோபம் நடிகர்களிடமும் இயக்குநர்களிடமும் வெளிப்பட்டது. இந்தக் கொந்தளிப்பை சமனம் செய்யும்பொருட்டு, கேரளக் காவல்துறையின் உட்பிரிவான ஆன்டி ரைசி பிரிவு தீவிரமான தேடுதலை மேற்கொண்டது. முதலில் வெளிநாட்டிலிருந்துதான் அப்படத்தின் பிரதி வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது என்று பிழையாக ஊகித்திருந்த காவல்துறைக்கு கேரளாவிற்குள்ளேயே இந்தக் குற்றச்செயல் நடந்திருப்பதை கண்டுபிடித்துக் கொடுத்தது தேடுதலின் தீவிரம். சில பள்ளி மாணவர்களும் அவர்களைத் தொடர்ந்து தணிக்கைத் துறையில் தற்காலிகப் பணியிலிருந்த சில நபர்களும் சிக்கினார்கள். கேரள சினிமாப் பரப்பில் பெரும் அதிர்வை ஏற்படுத்தியது சம்பவம் இது.

நான்கு வெவ்வேறு விதமான குற்றச்சம்பவங்களை மையப்படுத்தும் 'ஆப்ரேஷன் ஜாவா' படத்தில் முதல் பகுதியாக இந்த 'பிரேமம்' திரைப்பட ரைசி இடம்பெறுகிறது. ஆரம்பநிலையில், நியூசிலாந்திலிருந்து இந்தப் படம் இணையத்தில் வெளியானதால் ஒன்றும் செய்யமுடியாது என்று எண்ணிடுகிற கொச்சியிலுள்ள சைபர் செல் காவலதிகாரி பிரதாப் சந்திரனை அந்தோனி ஜார்ஜ் மற்றும் வினய் தாசன் என இரண்டு இளைஞர்கள் சந்திக்கிறார்கள். இருவருமே இணையத் தொழில்நுட்பத்தில் திறமையானவர்கள். அதேசமயம் வினய் ஒரு தனியார் நிறுவனத்தில் கொரியர்

ஆவணம்
JAVA

தபால்காரனாகவும், ஆண்டனி பகுதிநேரப் பணியாளனாகவும் தமது திறமைக்கு அங்கீகாரம் பெறவியலாத வேலைகளில் இருக்கிறார்கள்.

இவர்களிருவரும் சொந்த மூளையைப் பயன்படுத்தி முடுக்கிவிடும் தேடல் நடவடிக்கை ஒவ்வொரு நபராய் கடந்து இறுதியில் உண்மையான குற்றவாளியை அடையாளம் காண உதவுகிறது. ஒவ்வொரு காட்சியின் நகர்வும் விறுவிறுப்பும், அதோடு அச்ச அசலான யதார்த்தத்துடனும் நெய்யப்பட்டிருக்கின்றன. மலையாளத்தில் கொஞ்ச நஞ்சமிருந்த மிகை நடிப்பிற்கும் மிகு கதாநாயகத்துவத்துக்கும் முற்றுப் புள்ளி வைக்கத் தொடங்கிவிட்டது தற்கால புதிய தலைமுறை மலையாள சினிமா என்பதற்கும் சமீப வரவுகளான மார்கின் பரக்கத் இயக்கிய 'நாயாட்டு', திலீஷ் போத்தன் இயக்கிய 'ஜோஜி', சானு ஜான் வர்க்கீஸ் இயக்கிய 'ஆர்க்கரியாம்' போன்ற படங்களுடன் இந்தப் படமும் ஒரு நல்லுதாரணம்.

இரண்டாம் பகுதி, ஆண்டனி ஜார்ஜ் விரும்பும் பெண்ணான அல்ஃபோன்சா அயர்லாந்தில் செவிலியர் பணி கிடைக்குமெனக் கருதி இணையத்தின் வாயிலாக பணத்தை இழப்பதும் அது குறித்த விசாரணைப்படலமும், தேடுதல் படலம் முடிவடைவது தமிழ்நாட்டில் என்பதாலோ என்னவோ படத்தின் அடிப்படையில்தான் கொஞ்சம் ஜனரஞ்சகத் தன்மையும் தென்படுகிறது. ஏறக்குறைய நம் தற்காலத் தமிழ்ப்படங்களின் வீரகூர பாவனை. எனினும் காட்சியமைப்புகள் ரசிக்கும்படியே அமைந்திருப்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை.

மூன்றாம் பகுதி, 2016-இல் அடுக்கக்கக் குடியிருப்பில் ஒரு பெண் கொலையுண்ட சம்பவத்தை அடியொற்றியது. உணவகத்திலிருந்து இரவுணவைக் கொண்டுவந்து தருவது போல பாசாங்கு செய்து கொலைகாரன் வீட்டிற்குள் நுழைந்து திருடும் நோக்கில் அப்பெண்ணைக் கொல்லும் காட்சியமைப்புகள். அக்காட்சிகளுக்குத் தேவையான திகிலுணர்வை நம்முள் தன்னியல்பாகக் கடத்திவிடுகிறது இயக்குநரின் இயக்கத் திறன். அதற்கிணையாக நடிகர்களின் அணிவகுப்பும். இப்பகுதியில் காவல்துறை அதிகாரி ஜேக்கப் மணியாக வருபவர் ஷைன் டாம் சாக்கோ. கதாபாத்திரத்தின் நுண்நடிப்பு அவருக்கு மனங்கூடியிருக்கிறது. எனினும், பல காட்சிகளில் ஃபகத் ஃபாசிலின் உணர்வுச் சாயல்.

அந்த அடுக்கக்கக் கொலையில் துப்பு காணவும் இளைஞர்கள் ஆண்டனி ஜார்ஜும் வினய் தாசனும் தேவைப்படுகிறார்கள். முதல்பகுதியில் வரும் காவல்துறையின் தேடுதல் போலவே இப்பகுதியிலும் தேடுதல் நடவடிக்கை நடைபிழறாத கதையோட்டத்துடன் பேணப்பட்டிருக்கிறது. கேரள இரவுகளை ரத்தமும் சதையுமாக படம்பிடிப்பதில்

கைதேற்றவர்களாக இருக்கும் இன்றைய மலையாள ஒளிப்பதிவாளர்களில் இப்படத்தின் ஒளிப்பதிவாளர் ஃபைஸ் சித்திக்கையும் அணைப்புடன் சேர்த்துக் கொள்ளலாம்.

நான்காம் பகுதியாக நாமே வகுத்துக் கொள்ளும் ஒரு கதை படம் தொடங்கி இறுதி வரை இடையிடையே வந்து போகிறது. 2015-ஆம் வருடம், இராமநாதன் என்பவரின் துணைவி ஜானகியைத் தோற்றப்படுத்தி ஒரு நிர்வாணக் காணொளி இணையத்தில் வெளிவருகிறது. அதன் உண்மைத் தன்மையை வெளிக்கொணர இராமநாதன் சைபர் செல் அலுவலகத்திற்கு வந்து செல்லும் காட்சிகள். முதல் சந்திப்பில் அந்த காணொளியிலிருப்பது ஜானகியில்லை என்று காவலதிகாரி பிரதாப் சந்திரன் சொல்கிறார். அடுத்த சந்திப்பில் அது ஜானகிதான் என்று டெல்லி அதிகாரிகள் தந்த ஆய்வில் உறுதிப்படுத்தப் பட்டுள்ளதாக சொல்கிறார். உண்மையில் ஜானகி ஒரு அப்பாவிப் பெண் என்பதை அவளது கணவன் மட்டுமல்ல, தள்ளியமர்ந்து கண்ணுறும் நாமும் கூட உணர்கிறோம். எனினும், தெளிவற்ற ஆய்வுகள் ஒரு தனிமனிதருக்கு எந்தளவிற்கு பாதிப்பைத்தரும் என்பதைச் சுட்டுகிறது இக்காட்சிகளின் உட்பொருள்.

என் பார்வையில், நான்கு பகுதிகளையும் தனித்தனிக் களங்களாக பிரித்து படத்தில் வரிசைப்படுத்திக் கோர்த்திருக்கலாம். அதுவே நேரிய அணுகல். இடைவிட்டு இடை இராமநாதனின் துயரத்திலான மனப்போராட்டம் காட்சியாவதால் அதன் உள்ளீட்டோடு நம்மால் இழையோட முடிவதில்லை. அத்துடன், இணையக் குற்றங்களை பாடுபொருளாகத் தேர்ந்தெடுத்திருக்கும் இப்படத்தில், அடுக்கக்கக் கொலை அவசியமற்ற நீட்சியாகவே நான் கருதுகிறேன். அப்பகுதியில் வரும் ஆண்டனி ஜார்ஜின், வினய் தாசின் பங்களிப்பு என்பது மிகவும் குறைவானதே. அதற்குப் பதிலாக, இராமநாதனின் துணைவி ஜானகிக்கு இழைக்கப்பட்ட காணொளியை சமூக தளங்களிலிட்ட குற்றவாளி குறித்த தேடலாக படம் திசைதிரும்பியிருந்தால் அர்த்தம் செறிந்த விரிவைப் பெற்றிருக்கும்.

அதேபோல், படத்தின் தொடக்கக் காட்சியில் இரண்டு காவலர்கள் மழைக்கு ஒதுங்கி நின்று உரையாடும் காட்சிகள் இப்படத்திற்கு அவசியமற்றது. அதிலொரு காவலர் சக காவலரிடமிருந்து தன் அலைபேசிக் சன்னி லியோனின் நீலப்படக் காட்சித்துண்டுகளை தரவிறக்கம் செய்யும் குற்றமனைத பிரதிப்படுத்துவதற்கு மட்டுமே உதவுகிறது. 'பிரேமம்' படத்தை தணிக்கைத் துறை அலுவலகத்திலிருந்து கனவாடின நபரை கைது செய்து வாகனம் நோக்கி நடக்கும்போது காவலதிகாரியான அகமத் பஷீர் லக்மேன் லுக்குவிடும்,

படத்தில் பேசப்படும் உள்ளரசியல்கள் கவனத்திற்குரியவை. முதற்பகுதியில் மூலக்குற்றவாளியை கண்டுபிடிக்க அத்தனை பாடுபட்டு உதவும் ஆண்டனி ஜார்ஜும் வினய் தாசனும் குற்றவாளி கைதானவுடன் காவல்துறை நற்பெயரை தன்னகப்படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு அவர்களை நாசூக்காக தெருமுனையிலேயே கைவிட்டுச் செல்கிறது. அதேபோல், இறுதிப்பகுதியில் வரும் இளம்பெண் கொலையிலும் அவர்களுக்கு அதே கதி.

'கைப்பற்றப்பட்ட நீலப்படங்களை கணினியில் தனி கோப்பில் யார் கண்ணிலும் படாமல் சேகரித்து வைக்கமுடியுமா?' என்று கேட்பார். அவரின் உள்ளிருக்கும் குற்றமனைதைப் பற்றிய சித்திரமாக விரியும் இக்காட்சியைப் போலவே, பிறிதொரு காட்சியாக படத்தின் முதல் காட்சியில் வரும் காவலர் உரையாடலை இணைத்திருக்கலாம். அதையும் தாண்டி அக்காட்சிக்கான தேவைகூட இல்லை என்பதுதான் உண்மை. முதல் காட்சிக்கு அடுத்துவரும் இராமநாதன் கண்களைத் திறந்து பார்வையாளரைப் பார்ப்பது போன்றதான காட்சி படத்தின் தொடக்கமாக வைத்திருந்தால் உரியதோர் ஆரம்பமாய் இருந்திருக்கும்.

மூன்றாம் பகுதியில் இளம்பெண் கொலைக்குள்ளாகும் காட்சியாக்கத்திலுள்ள முரணையும் இத்தோடு சேர்த்து உரையாடலாம். கொலைகாரனைத் தேடி தன் இல்ல அறைகளில் அவள் அலையும் காட்சிகளும் அவள் கொலைபட்ட பின்னாக காவல்துறை அதிகாரி அவளது இல்லத்தை நோட்டமிடும் காட்சிகளும் இடைநிறுத்தத்துடன் மாறி மாறி வருகின்றன. அதாவது நிகழ்காலம், இறந்தகாலம் எனும்படியான ஒரு வலைபின்னல். இந்தப் படத்தில் ஒட்டுமொத்த நகர்வின் இசைதலுக்கு உறுத்தலாய் இந்த தொகுப்புத் துண்டாட்டம் துருத்தி நிற்கிறது. திரைக்கதையில் தவறு செய்தாலும் படத்தொகுப்பில் திருத்திக் கொள்ளலாம். படத்தொகுப்பென்பது ஓர் அதிசிறந்த வாய்ப்பு. ஆனால் இப்படத்தின் தொகுப்பாளர்

படத்தின் இசைவுடன் சற்றும் ஓட்டாத இந்தத் துண்டாட்ட அணுகுமுறையை கடைபிடித்தது பிழையென்றே கொள்ளவேண்டும்.

படத்தில் பேசப்படும் உள்ளரசியல்கள் கவனத்திற்குரியவை. முதற்பகுதியில் மூலக்குற்றவாளியைக் கண்டுபிடிக்க அத்தனை பாடுபட்டு உதவும் ஆண்டனி ஜார்ஜும் வினய் தாசனும் குற்றவாளி கைதானவுடன் காவல்துறை நற்பெயரை தன்னகப்படுத்திக் கொள்ளும் பொருட்டு அவர்களை நாகூக்காக தெருமுனையிலேயே கைவிட்டுச் செல்கிறது. அதேபோல், இறுதிப்பகுதியில் வரும் இளம்பெண் கொலையிலும் அவர்களுக்கு அதே கதி. படத்தின் இறுதியில் அவர்களது திறமை கருதி வழங்கப்பட்டிருந்த தற்காலிக பணியும் அரசின் நியதிகளால் பறிக்கப்படுகிறது. அவர்கள் மீண்டும் பழைய சூழ்நிலைக்கே தள்ளப்படுகிறார்கள். அவர்கள் சோகத்துடன் அலுவலகத்தை விட்டு வெளியேறும்போது, சுவரில் 'நீங்கள் பெற்றிருப்பதை அவர்கள் விரும்புகிறார்கள். அதை அவர்களுக்குத் தராதீர்கள்' என்ற வாசகம் அச்சிடப்பட்டிருக்கும். இன்றைய அதிகார கட்டமைப்பின் மனோ நிலையின் குறிபீடான அவ்வாசகத்தை அவ்விளைஞர்களோடு நாமும் கடக்கிறோம்.

இயக்குநர் தருண் மூர்த்தி இப்படத்தை தற்காலிகப் பணியாளர்களுக்கு சமர்ப்பித்திருக்கிறார். இந்த சமர்ப்பித்தலின் பின்புலமாக திறமையுள்ள இளைய தலைமுறையினர் அரசு மற்றும் அதிகாரத் துறைகளில் நல்வாய்ப்பைப் பெறவேண்டும் என்கிற எதிர்பார்ப்பிலான ஆதங்கமும் தேங்கியிருப்பது உள்மறை.

ஆண்டனி ஜார்ஜாக வரும் பாலு வர்கீஸும் வினய் தாசனாக வரும் லக்மேன் லுக்குவும் உணர்வுபூர்வமான நடிப்பால் மனதில் நிலைகொள்கிறார்கள். இராமநாதனாக வரும் விநாயகன் நல்ல நடிகர். எனினும் இப்படத்தில் அவருக்கான கதாபாத்திரத்தில் வெறும் சோக பாவனையை மட்டுமே முகத்திலேந்தும்படி தட்டையாகக் கட்டமைக்கப்பட்டது அவரை விரும்பும் பார்வையாளனாக எனக்கு ஏமாற்றம். மற்ற அனைத்து நடிகர்களுமே தத்தமது கடமையை செவ்வனே செய்து படத்தின் உயிர்த்துடிப்பைக் காத்திருக்கிறார்கள். சைபர் குற்றங்களைத் தடுக்கப் போராடும் காவல்துறையினர் குறித்த இந்தத் திரைப்படத்தை இன்றைக்கு கையில் இணைய இயந்திரங்களோடு அவையும் இளைய தலைமுறையினர் மீது கவலையும் கரிசனமும் கொள்ளும் படமாகவும் கருத்தில் கொள்ளலாம்.

*

விஸ்வாமித்திரன் சிவகுமார் -

கவிஞர், திரைப்பட விமர்சகர்,

'செவ்வகம் திரையிதழ் ஆசிரியர், இலங்கைத் திரைப்பட இயக்குநர் பிரசன்ன விதானகேவின் துணைத் திரைக்கதையாளர்.

வெளிவந்த நூல்கள் :

'கியூப சினிமா:தாமஸ் சிதாரெஸ் அலியா - ஒரு கலைஞனின்

புரட்சித்தடம், 'சிறுவர் சினிமா' - பாகங்கள் 1&2 (வம்சி

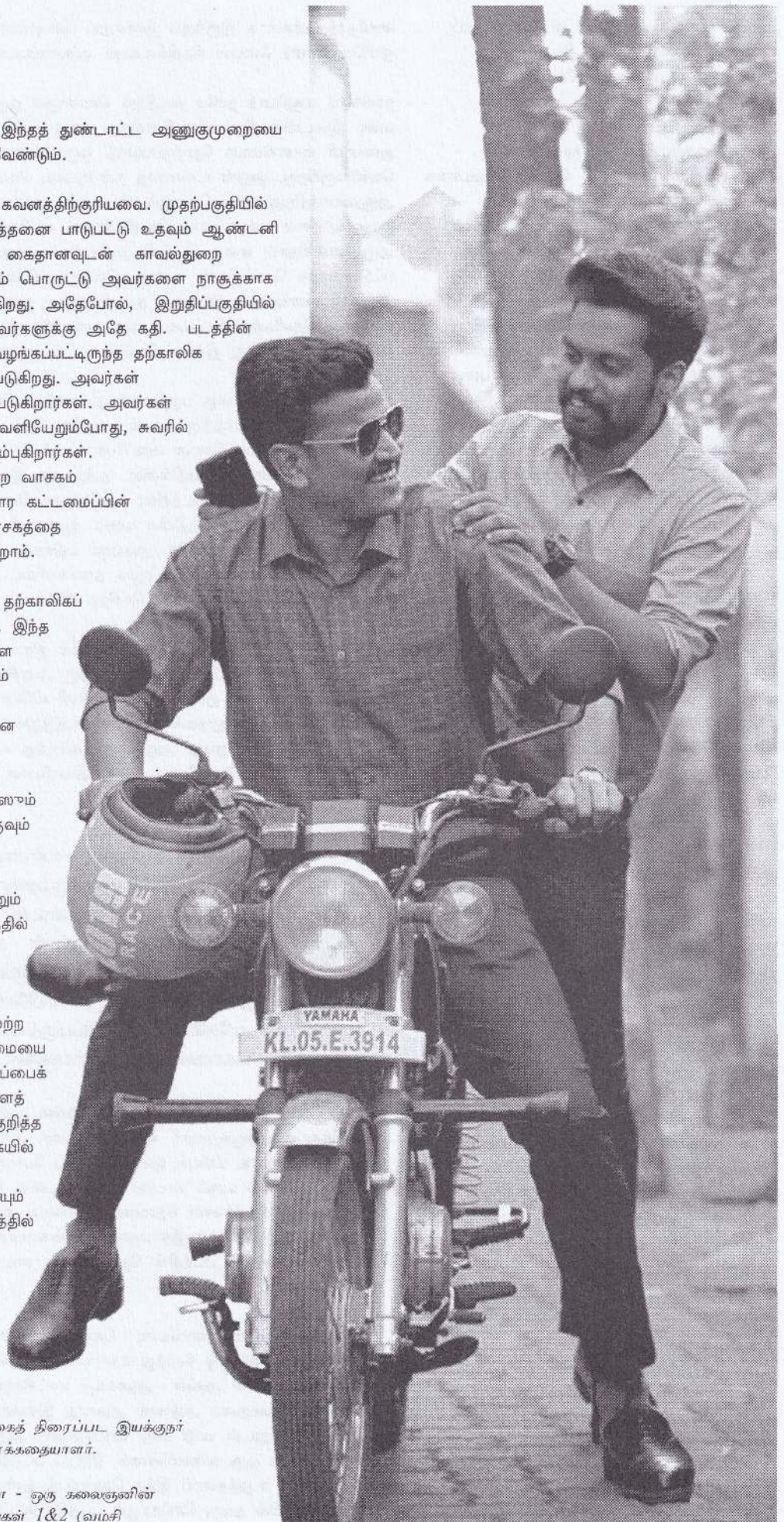
வெளியீடு), குருதியில் படிந்த மானிடம்' (தோழமை வெளியீடு)

இதழ் 07 - ஜூலை 2021

38

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

விமலா

கூரியர்
அஸ்ஹ்ரமராமாக்கும்
நிலம்

The story of Kurdish

உலகில் ஒரே ஒரு இனம் இன்று வரை தமக்கென்று சொந்தமாக ஒரு நாடில்லாமல், நிலமில்லாமல், தம் சொந்த மண்ணிலேயே அகதிகளாக அலைந்து கொண்டிருக்கிறது.. பல நூறு ஆண்டுகள் வரலாற்றைக் கொண்ட உலகின் மிகப்பெரிய இனங்களில் ஒன்றான குர்தீஷ் மக்கள் இன்று வரை தமது இருப்பிற்காக போராடிக்கொண்டு இருக்கிறனர். நாடற்றவன் நாட்குறிப்பாய் நீண்டுகொண்டே செல்கிறது இவர்கள் கண்ணீர்க் கதை.

தமது சுதந்திரத்திற்காகவும் தமக்கான தனி நாட்டிற்காகவும் பல தசாப்தங்களாகப் போராடி வரும் குர்தீஷ் இன மக்களின் கோரிக்கைகள் இன்று வரை அராபிய மண்ணின் மலைகளுக்கு இடையே முட்டி முட்டி எதிரொலித்துக் கொண்டே இருக்கிறது. கண்டும் குருடர்களாய், கேட்டும் செவிடர்களாய் வல்லரசுகள் ஒதுங்கிப் போகின்றன. ஆனாலும் இவர்களும் சோர்ந்து போவதாக இல்லை.

யார் இந்த குர்தீஷ்? எது இவர்கள் தேசம்? அரபு நாடுகளின் தீரா மோதலுக்கும், இவர்களுக்குமான தொடர்பு என்ன? போன்ற கேள்விகளுக்கு காலம் நம்மை வரலாற்றின் ரத்தக்கறை படிந்த பல நூற்றாண்டுகளுக்கு முந்தைய காலப்பகுதிக்குள் கை பிடித்து அழைத்துச் செல்கிறது..

மெசொப்பொத்தேமியவின் ஆதிக் குடிகள்

மெசொப்பொத்தேமிய சமவெளி மற்றும் இன்றைய தென்கிழக்கு துருக்கி, வடகிழக்கு சிரியா, வடக்கு ஈராக், வடமேற்கு ஈரான் மற்றும் தென்மேற்கு ஆர்மீனியா ஆகிய குடியேற்றங்களின் பழங்குடி மக்களான குர்துகள் உலகின் மிகத் தொன்மை வாய்ந்த ஓர் இனம். உலகம் முழுதும் 40 மில்லியன் வரை பரந்திருக்கும் குர்தீஷ் மக்களில் பாதிப்பேர்துருக்கியிலும், ஈரான், ஈராக், சிரியா மற்றும் ஜெர்மனியிலும் தற்போது பெருமளவில் வாழ்கிறார்கள்.

ஒரே இடத்தில், ஒரே நிலத்தில், ஓராயிரம் ஆண்டுகள் ஒன்றாகவே வாழ்ந்தாலும், இன்று வரை இவர்களுக்கு அந்த நிலம் சொந்தமில்லை. இந்தோ—ஈரானிய மற்றும் பாரசீகத்துடன் தொடர்புடைய குர்தீஷ் மொழியைப் பேசும் இவர்களில் பெரும்பான்மையினர் சுன்னி இஸ்லாத்தை பின்பற்றும் முஸ்லிம்கள். தங்கள் தாயகத்தை உள்ளடக்கிய பெருமளவான மலைப்பிரதேசத்தில், பல நூற்றாண்டுகளாக விவசாயத்தையும்

கால்நடை வளர்ப்பையும் பிரதான தொழிலாகக் கொண்டிருந்த இவர்கள், 19ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி வரை நாடோடிகளாகவே இருந்தனர். ஆயினும் முதலாம் உலகப்போர் வரையிலும் Anatoliaவில் துருக்கிய பழங்குடியினரால் உருவாக்கப்பட்டு 15ம் 16ம் நூற்றாண்டுகளில் உலகின் மிக சக்திவாய்ந்த பேரரசுகளில் ஒன்றாக வளர்ந்து நின்ற, பலம் பொருந்திய ஒட்டோமான் பேரரசுக்கு கீழே எல்லைகள் இல்லாத ஒரு சுதந்திர வாழ்வை இவர்கள் வாழ்ந்தார்கள். 20 ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில், குர்தீஷ் மக்கள் “குர்திஸ்தான்” எனப்படும் ஒரு தாயகத்தை தமக்கென உருவாக்கும் கனவுக்கு வித்திட்டனர். முதலாம் உலகப் போருக்கு பின் ஒட்டோமான் பேரரசின் தோல்வி இவர்கள் கனவில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டது.

முதலாம் உலகப்போரில் வெற்றியீட்டிய மேற்கத்திய நட்பு நாடுகள் 1920ஆம் ஆண்டு செவ்ரெஸ் ஒப்பந்தத்தில் குர்திஷ் மக்களுக்கு சாதகமாக, அவர்கள் கனவு தேசத்துக்கு உத்தரவாதம் கொடுத்தது. எவ்வாறாயினும் அதன் பின்னர் வந்த நவீன துருக்கியின் எல்லைகளை நிர்ணயிக்கும் லொசேன் உடன்படிக்கை (Treaty of Lausanne— July 24, 1923) குர்திஷ் சமூகத்திற்கு எந்தவிதமான ஏற்பாடுகளையும் செய்யாமல், குர்துகளை அந்தந்த நாடுகளில் சிறுபான்மை அந்தஸ்துடன் விட்டுச் சென்றபோது, சுதந்திர நாடு நோக்கிய அவர்கள் நம்பிக்கை மெல்ல மெல்ல சிதைய ஆரம்பித்தது. அன்று முதல் குர்துக்கள் வாழும் எல்லா நாடுகளிலும் அவர்கள் சிறுபான்மையினராக ஆக்கப்பட்டனர். அடுத்த 80 ஆண்டுகளில், குர்துகள் ஒரு சுதந்திர அரசை அமைப்பதற்காக முன்னெடுத்த எல்லா நடவடிக்கையும் கொடூரமான முறையில் ரத்து செய்யப்பட்டது. துருக்கி, ஈராக், ஈரான், சிரியா மற்றும் அர்மீனியா எனும் ஐந்து நாடுகளின் எல்லைகளில் வாழும் இவர்கள் மூன்று வெவ்வேறு கிளைமொழிகளைப் பேசினாலும் இவர்கள் அனைவரும்

தம்மை ஈரானியர் என்றோ, துருக்கியர் என்றோ சிரியன் என்றோ அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதில்லை. தம் இனத்தை குர்திஷ் என்றும், தாம் வாழும் நிலத்தை குர்திஸ்தான் என்ற தனி நாடாகவும் பிரகடனப்படுத்தப் பல ஆண்டுகளாக போரிட்டு வருகின்றனர். ஆனாலும் அந்த ஐந்து நாடுகளும் இவர்களின் கோரிக்கையை ஏற்க மறுத்து வருகின்றன. அவர்கள் நாட்டை பங்கு போட்டு, பாகம் பிரித்து குர்திஷ்களின் தனி நாடாக அறிவிப்பதில் பல அரசியல் சிக்கல்களும் அச்சுறுத்தல்களும் இருப்பதால், தொன்று தொட்டு இன்று வரை குர்திஷ் மக்களுக்கு எதிரான அநியாயமும் அடக்குமுறையும் அவர்களைத் தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கின்றன.. சரி அப்படி என்னதான் இந்த நாடுகளுக்கு இடையிலான பிரச்சனை?? அதில் எவ்வளவு தூரம் இவர்கள் இதுவரை வெற்றி கண்டு உள்ளனர்?

ஈராக்குடனான இருண்ட காலம்

குர்து மக்களின் குருதியில் தோய்ந்த குரூரமான நீண்ட வரலாறு ஈராக்கில் ஈரம் காயாமல் இன்னும் அப்படியே இருக்கிறது. தமக்கான சுதந்திர தேசத்தை கட்டமைக்க முயன்ற ஆயிரக்கணக்கான குர்து மக்கள் 1988ல் Halab— ja நகரத்தில், சதாம் ஹுசைன் அரசால் நச்சு வாயு பாய்ச்சிக் கொல்லப்பட்டனர். ஆயினும் சதாம் ஹுசைன் மறைவுக்குப் பின்னர் வடக்கு ஈராக்கில் ராணுவம் மற்றும் நிருவாகக் கட்டமைப்பின் கட்டுப்பாட்டை கொண்ட ஒரு பிராந்திய அரசை குர்திஷ் மக்கள் தமக்கென உருவாக்கினார்கள். ஈராக்கில் வாழும் குர்துகள் அரசியலமைப்பு ரீதியாக ஈராக்கின் ஒரு பகுதியானாலும், அங்கு அவர்கள் தன்னாட்சி அமைப்பாகவே செயல்படுகின்றனர். அவர்களுக்கான தனிப்பட்ட பாராளுமன்றமும், Peshmer— ga என்று அழைக்கப்படும் மிகப் பலம் பொருந்திய தனிப்பட்ட ராணுவமும் கூட உள்ளது. ISIS தீவிரவதத்திற்கு எதிரான சண்டையில் Peshmer— ga ராணுவத்திற்கே மிக முக்கிய

பங்கு உள்ளது.

ஈராக்கின் ISIS யுத்தங்களின் போது, ஈராக் ராணுவத்தை விட பல மடங்கு அதி சிறந்த ராணுவப் படையாக இவர்கள் தம்மை நிரூபித்தும் உள்ளனர். ஈராக்கின் எண்ணெய் மற்றும் எரிபொருள் வளம் கொழிக்கும் நிலப்பரப்பின் ஒரு பகுதியில் குர்திஷ் பிராந்தியம் அமைந்துள்ளது. எனவே அவர்கள் அந்த எண்ணெய் மற்றும் எரிபொருள்களை பக்தாத் நகரில் சுயாதீனமாக விற்பனை செய்கிறார்கள். ஆக மொத்தத்தில் ஈராக்கிலிருந்து பிரிக்கப்பட்ட உண்மையான சுதந்திரமான அரசின் அபிலாஷைகளுடன், ஒரு மாநிலத்திற்குள் இன்னொரு மாநிலமாக இந்த குர்திஷ் மக்கள் இயங்கி வருகிறார்கள்.

துருக்கியின் கடும் அடக்குமுறை

துருக்கிய மக்கள் தொகையில் கிட்டத்தட்ட பாதியளவு குர்திஷ்கள் வாழ்ந்தாலும் இன்று வரை அவர்களுக்கான சம உரிமை மறுக்கப்பட்டே வருகிறது. தம் சொந்த இடங்களை விட்டு இடம்பெயரவும், மத, இன, கலாசார அடயாளங்களைக் களையவும் துருக்கிய அரசால் இவர்கள் கட்டாயப்படுத்தப்பட்டு வந்தனர். 1991 வரை குர்திஷ், குர்திஷ்தான், குர்திஷ் போன்ற வார்த்தைகள் அரசால் தடை செய்யப்பட்டு இருந்தன. குர்திஷ் மொழியைப் பேசுபவர்கள் கைது செய்யப்பட்டு சிறையில் அடைக்கப்பட்டனர். PKK என்று அழைக்கப்பட்ட Kurdistan Workers' Party அமைப்பு பல தசாப்தங்களாக குர்து மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளுக்காக துருக்கியில் போராடினர். ஆனாலும் துருக்கி அரசும் அமெரிக்காவும் ஒன்று சேர்ந்து இவர்களைத் தீவிரவாதிகள் என்று 1991இல் முத்திரை குத்தியது. சிரியா எல்லையில் நடந்த ISISக்கு எதிரான யுத்தத்தில் சிரிய படைகளை விட PKK, YPG மற்றும் SDF போன்ற அதி திறமை வாய்ந்த குர்துப் படைகளின் எழுச்சியைத் துருக்கிய அரசால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. சிரிய எல்லையில் வெற்றிகரமாக நிலைகொண்ட குர்து ராணுவத்தை துருக்கி தமக்கான மிகப்பெரிய அச்சுறுத்தலாகப் பார்க்கத் தொடங்கியது.

சிரியாவில் குர்திஷின் நிலப்பாடு

2011ல் சிரியாவின் ஜனாதிபதி பஷர் அல்—அசாத்துக்கு எதிரான கிளர்ச்சி பிரதான நகரங்களில் வெடித்தது. அவசரகால நிலமையைப் பிரகடனப்படுத்த முயன்ற அரசு சிரியாவின் வடக்கு பிராந்தியத்தில் தமது அதிகாரத்தை இழந்தது. இந்த சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட ISIS அமைப்பு 2013ல் அந்த இடங்களை ஆக்கிரமித்துக் கொண்டது. சிரியாவின் மிகப்பெரிய சிறுபான்மை இனமான குர்துக்கள் வாழ்ந்த அந்த இடம் ISIS வசமானது. ஆயினும் அதி பலம் பொருந்திய குர்திஷ் ராணுவம் மிகச் சிறப்பாக இதனை எதிர் கொண்டது. சிரியாவின் உள்நாட்டு யுத்தத்தில் குர்திஷ் படைகளின் பங்களிப்பு அவர்களின் சுதந்திரத்தின் தேடலை உலகுக்குத் தெரியப்படுத்தியது. அமெரிக்கா இவர்களுக்கு ஆயுதம் மற்றும் ராணுவ உதவிகளை வழங்கி ஆதரவு அளித்தது. 2015ல் குர்து மற்றும் குர்து

அல்லாத ராணுவம் இணைந்து SDF என்று அழைக்கப்படும்-Syrian Democratic Forces எனும் ராணுவத்தை உருவாக்கி, ISISஐ திருப்பி அடித்தது. 2019இல் SDF ராணுவம் ISIS தீவிரவாதத்தை முற்றாக வேரறுத்தது. இந்த மிகப் பெரும் வெற்றி குர்து இனத்தின் தனி நாட்டு நிலைப்பாட்டை சிரியாவின் வடக்குப் பகுதியில் இன்னும் தீவிரப்படுத்தியது.

இந்த நேரத்தில் அமெரிக்கா ராணுவம் துருக்கி - சிரியா எல்லை பாதுகாப்பை தன் கையில் எடுத்தது. குர்து படைகளுக்கு மிகப்பெரிய பக்கபலமாக இருந்த அமெரிக்காவை துருக்கி ஜனாதிபதியின் ஒரு தொலைபேசி அழைப்பு கலைத்துப் போட்டது. அக்டோபர் 6, 2019 அன்று நடந்த துருக்கி - அமெரிக்க ஜனாதிபதிக்களுக்கு இடையிலான பேச்சுவார்த்தையின் பின் அமெரிக்கா தன் ராணுவத்தை சிரியாவிலிருந்து பின் வாங்கி சிரிய எல்லையைத் திறந்து விட்டது. அத்தோடு சிரியாவையும் குர்துக்களையும் கை கழுவி விட்டது ட்ரம்ப் அரசு. இந்த சந்தர்ப்பத்திற்காக காத்துக்கொண்டு இருந்த துருக்கி, மறு நாளை சிரியா மீதான தாக்குதலைத் தொடங்கியது. இதனால் குர்து ராணுவமான SDF அமெரிக்காவின் துணை இல்லாமல் தன்னைத் தானே தற்பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டது.

ISIS ஐ ஒழிக்க குர்து ராணுவத்தின் உதவியைப் பெற்ற சிரியா அதன் பின் அவர்களை அப்படியே கைவிட்டது. சிரியாவின் மிகப்பெரிய பாரம்பரியம் மிக்க சிறுபான்மையினாரான குர்திஷ் இன மக்கள் நீண்ட காலமாக ஒடுக்கப்பட்டு, இன்று வரை குடியரிமை போன்ற அடிப்படை உரிமைகள் கூட மறுக்கப்பட்டு வருகின்றனர். 1960களில் இருந்து சுமார் 300,000 பேர் குடியரிமை மறுக்கப்பட்டுள்ளனர். சிரியாவின் குர்திஷ் பகுதிகளை 'அரபு' மயமாக்கும் முயற்சியில் குர்திஷ் நிலம் பறிமுதல்

செய்யப்பட்டு அரேபியர்களுக்கு மறுபகிர்வு செய்யப்பட்டுள்ளது.

தொடர்ந்து தம் உரிமைகளுக்காகப் போராடி வரும் குர்து அமைப்பு, சிரியாவில் மோதலை முடிவுக்குக் கொண்டுவருவதற்கான எந்தவொரு அரசியல் தீர்விலும் குர்திஷ் உரிமைகளுக்கான சட்டபூர்வமான உத்தரவாதங்களும், குர்திஷ் சுயாட்சிக்கான அங்கீகாரமும் இருக்க வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறது. ஆயினும் தன்னாட்சி உரிமைக்கான குர்திஷ் கோரிக்கைகளை நிராகரித்து வரும் சிரிய அரசு, "சிரியாவில் சுயாதீன அமைப்புக்கோ அல்லது கூட்டாட்சி பற்றிய பேச்சுக்கோ இடமில்லை" என்று காட்டமாகக் கூறுகிறது.

குர்துகளுக்கு துரோகமிழைக்கப்பட்ட வரலாறு

ஈராக்கிலும் சிரியாவிலும், அரசியல் சதுரங்க மேடையில் தேவைப்பட்டபோது குர்துகள் பயன்படுத்தப்பட்டு, தேவை தீர்ந்ததும் கலைத்து எறியப்பட்டனர். அமெரிக்காவினதும், மத்தியதரை நாடுகளினதும் பொது எதிரியான ISISஐ எதிர்த்துப் போராடப் பயன்படுத்தப்பட்ட குர்து ராணுவம், போரின் முடிவில் லாவகமாகத் தூக்கி எறியப்பட்டதை அவர்களுக்கு இழைக்கப்பட்ட மிகப் பெரும் துரோகமாக வரலாறு பார்க்கிறது. குர்திஷ்களின் Pashmer—92 ராணுவத்திற்கு பயிற்சியையும் ஆயுதத்தையும் வழங்கி வந்த அமெரிக்காவே அவர்களின் தனி நாட்டுக் கோரிக்கையை கடைசியில் ஆதரிக்கவில்லை என்பதுதான் இங்கு கவனிக்கப்பட வேண்டிய அரசியல். குர்துக்கள் அமெரிக்காவை மீண்டும் மீண்டும் தேர்ந்தெடுத்தற்குக் காரணம் அவர்கள் மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கை. எப்போதும் தம்மைக் கைவிட மாட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை. ஆனால் கடைசியில் நண்பன் என்று நம்பியவர்கள் எல்லாம் தம் சுயலாபத்திற்காக குர்துகளைப் பகடைக்காயாய்ப் பாவித்து, தேவை முடிந்ததும் துரோகக் கத்தி கொண்டு முதுகிலே குத்தி விட்டு மறைந்து போன துரோக வரலாறுகள் கறுப்பு மையால் எழுதப்பட்டன. பலம் பொருந்திய குர்து படைகளின் எழுச்சி, வளர்த்துவிட்ட வல்லரசுகளுக்கே வில்லனாக வந்து நிற்குமோ என்ற பயமா? இல்லை, சிறுபான்மையினத்துக்கு கொடுக்கப்படும் ஆதரவால் துருக்கி போன்ற பெரும் நாடுகளின் பகையை சம்பாதிக்க நேருமோ என்ற அச்சமா? இல்லை, எண்ணெய்யும் எரிபொருளும் கொழிக்கும் மத்தியதரை நாடுகளுக்குள் உட்பிரவேசிக்க முடியாது போய்விடுமோ என்ற தயக்கமா? உண்மையான காரணம் என்ன என்பதை எல்லாம் வல்ல அந்த அமெரிக்காவே அறியும்.

ஆக மொத்தத்தில் குர்துக்களுக்கு தனி நாடு பிரித்துக் கொடுக்க எல்லாருமே அஞ்சுகிறார்கள். இந்தப் பயத்தின் அடிப்படைக் காரணமாக domino theoryயின் Domino Effectஐக் கூறலாம். ஈராக்கில் இருந்து பிரிந்து சுதந்திர குர்திஷ்தான் நாடு உருவாகுதல் என்பது துருக்கி, ஈரான், சிரியா மற்றும் அர்மேனியா நாடுகளில் வாழும் குர்திஷ்களின் சுதந்திர தனி நாட்டுக்கான அழைப்பாக உருமாறும். அப்படி ஒன்று நிகழுமாயின் இந்த நாடுகளுக்கான எல்லைகள் மீண்டும் திருத்தி எழுதப்பட வேண்டும், இந்த நாடுகள் தமக்கு சொந்தமான பிரதேசங்களை இழக்க நேரிடும், இந்த நாடுகளில் கொழிக்கும் எண்ணெய் வளத்தின் வருமானம் பங்கு போடப்படும். பல அரசியல், கலாசார, பொருளாதார ரீதியான சிக்கல்கள் உருவாகும். பலம் பொருந்திய குர்தி ராணுவம் அரசியல் மேடையில் தவிர்க்க முடியாத ஒரு சக்தியாக உருவாகலாம், அது தற்போது ஆதிக்கத்தில் இருக்கும் வல்லரசுகளுக்கு பெரும் தலைவலியாக மாறலாம்.. என இந்த டோமினோ விளைவு நீண்டு கொண்டே செல்லலாம் என்பதால் வந்த தயக்கமா?, என்பதெல்லாம் அவர்களுக்கே வெளிச்சமான அரசியல் ரகசியம். இவர்கள் சொல்வதெல்லாம், "இன்று நாங்கள் குர்திஷ் சிறுபான்மையினருக்கு அவர்கள் கேட்கும் நாட்டைப் பிரித்துக் கொடுத்தால், நாளை இதே போல இன்னொரு கும்பல் கிளம்பி வரும், நாளை மறு நாள் வேறொன்று என இது ஒரு சாத்தியப்படாத தொடர்கதையாக மாறிவிடும்" என்கிறார்கள். ஆனாலும் தொடர்ந்து குர்துக்கள் போராடிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். பல மில்லியன் குர்துக்கள் வாழும் வட சிரியாவில் அங்கீகரிக்கப்படாத தமக்கான தேசத்தை உருவாக்கி அதற்கு Rojava என்று பெயர் கூட வைத்திருக்கிறார்கள். சூரியன் அஸ்தமனமாகும் நிலம் என்பது அதன் அர்த்தம். இது வரலாற்றில் இருந்து தாம் அழிக்கப்பட்டு விடக்கூடாது என்பதற்கான போராட்டம். மேலே எழ எழ சுட்டெரித்து சாம்பலாக்கினாலும் அந்த சாம்பலில் இருந்து மீண்டும் மீண்டு உயிர்த்தெழும் பீனிக்ஸ் பறவை போல, தமக்கான தாய் மண்ணை, தம் அடுத்த சந்ததியினரின் நிம்மதியான வாழ்வுக்கு விட்டுச் செல்ல இந்த குர்திஷ் மக்கள் தொடர்ந்து போராடிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள்...

ஹீரோ குர்டா (Hero Kurda) மூன்று கவிதைகள்

ஆங்கிலத்தில் இருந்து
தமிழில்-
தேவ அபிரா

இவர் ஹீரோ குர்டா
(Hero Kurda) என்னும்
புனை பெயரில் எழுதிவரும்
குர்திஷ் கவிஞர் 1989
ஆண்டு பிறந்தவர். இரண்டு
கவிதைத் தொகுப்புகளை
வெளியிட்டுள்ள இவர்
தற்கால இலக்கியத்தில்
பட்டப் பின்படிப்பை
மேற்கொண்டவர். தற்பொழுது
கிர்க்கில் ஆசிரியராகப் பணி
புரிந்து வருகிறார்

குர்திஷில் இருந்து
ஆங்கிலத்துக்கு மொழி
பெயர்த்தவர்கள்:
Alana Marie Levinson-
LaBrosse,
Pshewan Kamal Babakir and
Shene Mohammed

நன்றி: [https://www.world-
literaturetoday.org/author/
hero-kurda](https://www.world-literaturetoday.org/author/hero-kurda)

என்னுள் நீ

வெம்மையான கடலின் கரையில் நிற்கிறேன்.
என்னுடைய பாதங்கள் உங்கள் கரையை முத்தமிடுகின்றன.
நான் எனது ஆடையை என் முழுங்காலுக்கு மேல் உயர்த்துகிறேன்.
உன்னுடைய முத்தொன்றை அலையொன்று என்னிடம் வீசுகிறது.
கையை நீட்டவும் நீ என்னுள் வளர்கிறாய்
விளக்கை அணைக்க
நாம் மூவராகிறோம்.

o

கை விடுதல்.

கண்ணாடியில் அம்மாவின் உடைந்த முகத்தைப் பார்க்கிறேன்.
உதட்டுப்பூச்சுக் குமிழை எடுக்கிறேன்.
மனிதர்களுடைய பொருட்களுக்கென்று வாசமிருக்கிறது.
என்னையே என்னிலிருந்து தூரமாக்கும் வெடிப்பு என்னுள்ளிருக்கிறது.
அம்மாவின் கைகள் என் தோளை அணைக்கின்றன.
அவளுடைய கையின் வாசனையும்
என் வாசனையும் கலக்கின்றன.
ஆக, கண்ணாடியில் நான் உடைந்து போகிறேன்.
உதட்டுப்பூச்சுக் குமிழ் நிலத்தில் விழுகிறது.
உடைந்த கண்ணாடியில்
நான் அம்மாவின் நினைவாகிறேன்.

o

தலைப்பிடப் படாதது.

நான் கைத்துப்பாக்கியை என் இதயத்துக்கு நேரே பிடிக்கிறேன்
என்கைகளை என் மனதுள் ஓரிடத்தில் வைத்திருக்கிறேன்.
ஒன்று... இரண்டு... மூன்று...
நீ இங்கிருக்கிறாய் என்று தெரிய வரும்போது
மாறி எண்ணுகிறேன்.
மூன்று... இரண்டு... ஒன்று...
என் விரல் தளர்கின்றது.
ஆண்கள் எப்பொழுதும் என் வேலையைக் குழப்பி விடுகிறார்கள்.

o

சொல்லம்

1

“ஹலோ...மிஸ்டர் சதாஷிவம்?” எதிர் முனையில் இனிய நடுத்தரவயது பெண்ணின் குரல் ஒலித்தது. தொலைக்காட்சியின் ஒலியை தொலையியக்கியால் குறைந்தேன்.

“எஸ்...”

“நாங்கள் லூட்கிரீன் பொலிஸ் பிரிவிலிருந்து தொடர்பு கொள்கிறோம்” வழக்கிச் செல்லும் தூய பிரித்தானிய உச்சரிப்பில் வார்த்தைகள் ஒலித்தன. பொலிஸ் என்றவுடன் என் உடல் என்னையும் மீறி சிறிதாக விழிப்புக் கொண்டது.

“சொல்லங்கள்.”

“உங்கள் மகனது பெயர் செந்தூரன்தானே?”

“ ஆமாம்”

“உறுதிப்படுத்தியமைக்கு நன்றி. செந்தூரனும், அவரது நண்பர் கெல்வினும் ஸ்டால்டு பூங்காவில் தாக்கப்பட்டுள்ளார்கள். சிறிய வன்முறைச்சம்பவம்...”

“ஹோ...என் மகனுக்கு?” முடிந்தவரை பதட்டத்தை வெளிக்காட்டாமல் என்னை நிதானித்துக் கொண்டேன்.

“உங்கள் மகனுக்கும், கெல்வினுக்கும் பயப்படும்படி ஒன்றும் இல்லை. சிறிய மோதல். நீங்கள் வாருங்கள், பேசிக் கொள்வோம். மருத்துவ மனையில் அனுமதித்துள்ளோம். கெல்வினது பெற்றோர்களுக்கும் தெரியப்படுத்திவிட்டோம். நீங்கள் லூட்கிரீன் மருத்துவமனைக்கு வாருங்கள்.”

செந்தூரன் எந்த அடாவடிக்கும் செல்லாதவன். கெல்வினுடன் சேர்ந்து ஏதாவது சேட்டைவிட்டானா? தேகம் மெலிதாக அதிர்ந்தது. மனைவிக்கு எதுவும் இப்போதைக்கு சொல்ல வேண்டாம்.

தொலைக்காட்சியை அணைத்துவிட்டு குளிரங்கிகளை அணிந்துகொண்டு, காலுறைகளைத் தேடினேன். சாமியறையிலிருந்து மனைவியின் தேவாரம் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. சாயங்கால பூஜையில் பரமேஸ்வரி ஒன்றியிருந்தாள். வானம் நொறுங்கி தகடுகளாகச் சாய்ந்தாலும் அவள் விழித்துக் கொள்ளப் போவதில்லை. அவளது

பக்தி ஈடுபாட்டை
ஆரம்பத்தில் வியந்து,
பின்னர் சலிப்படைந்து
அதற்குள் என்னைப்
பொருத்திக்கொள்ளாமல்
ஓதுங்கிக்கொண்டேன்.

காரில் ஏறி மருத்துவமனை
நோக்கிச் செலுத்தினேன்.
இலண்டன் தெருக்கள்
இருளில் விழ
ஆரம்பித்திருந்தன. சிவப்பு
பேருந்துகள் ஹெட்லைட்கள்
ஓளிர கடந்து சென்று
கொண்டிருந்தன.
ஸ்டேரிங்கை நிதானமாக
பற்றியவாறு வாகனத்தை
ஓட்டிச் சென்றேன்.

2

“மிஸ்டர் சதாஷிவம்,
உங்கள் மகனும் கெல்வினும்
பூங்காவில் முத்தமிட்டு
இருக்கிறார்கள். இவர்கள்
இருவரது செய்கைகளையும்
பார்த்த சில யுவன்கள்
கிண்டல் செய்து
விரட்டி இருக்கிறார்கள்.
வாய்த்தர்க்கம் அதிகமாக
அவர்கள் இவர்களைத்
தாக்கி இருக்கிறார்கள்.
இந்த துயர சம்பவத்திற்காக
நாங்கள் மிகவும்
வருந்துகிறோம்.”

மருத்துவமனை வரவேற்பு
பீடத்தில் மீசை மழித்த
கன்னங்கள் ஓடுங்கிய
பொலிஸ்காரர் என்னிடம்
இதனைச் சொல்லும்போது,
என்ன எதிர்வினை
செய்வதென்று தெரியாமல்
திகைத்தேன். இயல்பாக
இருப்பது போல முகத்தை
வைத்திருந்தேன். நீள் மூச்சை
வெளியேற்றி உடலை
இலகுவாக்கிக் கொண்டேன்.
இடர்காலங்களில் சுவாசம்
நம்மைக் கலைத்து
சீராக அடுக்கி பாவனை
செய்ய உதவுகிறது. நீள்
குளிரங்கியின் பொக்கற்றில்
கைகளை வைத்துக்கொண்டு
பொலிஸ்காரரின் முகத்தைப்
பார்த்துக்கொண்டு
இருந்தேன். வெளியே
இரண்டு பொலிஸ் கார்கள்
ஓலி எழுப்பாமல் சைரன்
விளக்குகள் ஓளிர நின்றன.
இன்னுமொரு பொலிஸ்

பெண்மணி அடர் நீலச் சீருடையில் கையில் சில
கோப்புகளுடன் வந்து சேர்ந்தார்.

“தாக்கியவர்களை கைது செய்து இருக்கிறோம்...”

“அவர்கள் ஏன் அடித்தார்களாம்?”

பொலிஸ்காரப் பெண்மணி என்னைத்
திரும்பிப் பார்த்துவிட்டு, “அவர்களுக்கு
ஓரினச்சேர்க்கையாளர்களை பிடிக்காதாம்.”

“ஒரு நிமிஷம்... என் மகன்
ஓரினச்சேர்க்கையாளர் அல்ல,”

“இல்லை... செந்தூரனும் கெல்வினும் தாங்கள்
முத்தமிட்டதை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.
தாங்கள் இருவரும் இணையர்கள் என்று
சொன்னார்கள்.”

“.....”

“என்னைப் பின்தொடருங்கள்”

பொலிஸ்காரப் பெண்மணி நடந்து செல்ல
அவரைப் பின்தொடர்ந்து சென்றேன்.

தனியறையில் செந்தூரன் படுக்கையில்
இருந்தான். முகம் சிவந்து வீங்கியிருந்தது.
தலையில் வெள்ளை பாண்டேஜ்
சுத்தப்பட்டு இருந்தது. கண்கள் வீங்கி சிவந்து
கண்டியிருந்தன. சுவாசம் சீராக வர வயிறு
அசைந்து கொண்டிருந்ததைக் கண்ணுற்றேன்.
மயக்கத்தில் இருந்தபடியால் எதுவும் செய்யத்
தோன்றவில்லை. இரண்டு வாரங்கள் பூரண
ஓய்வில் இருந்தால், எல்லாம் சரியாகிவிடும்
என்று மருத்துவர் சொன்னார்.

வெளியே வந்து நாற்காலியில் அமர்ந்தேன். என்
உடல் அசௌகரியம் கொண்டிருந்தது. சிகரெட்
புகைக்கவேண்டுமென்ற உந்துதல் எழ வெளியே
நடந்து சென்றேன். கெல்வினின் பெற்றோர்கள்
ரிச்சேர்ட்டும், அவரது மனைவியும் வேகமாக
வந்து கொண்டிருந்தார்கள். நான் அவர்களைப்
பார்க்காதது போல கடந்து வெளியே சென்று
சிகரெட்டை எடுத்து பற்றவைத்தேன்.

பரமேஸ்வரிக்கு எப்படி இந்த விஷயத்தைச்
சொல்வது என்று நீண்ட நேரம் யோசித்ததில்
தலை விறைத்துப் போனது. கார் நிறுத்தகத்தில்
சுற்றிச்சுற்றி நடந்தேன். மூன்றாவது சிகரெட்டை
புகைத்து முடித்த பின்னர் மீண்டும்
மருத்துவமனை வராண்டாவுக்குள் நுழைந்தேன்.
அங்கே கெல்வினின் அப்பா ரிச்சேர்ட்.
குளிரங்கி பொக்கற்றில் கையை நுழைத்தவாறு
நின்றிருந்தார். உணர்வுகள் வெளிக்காட்டாத
அவரது பழுப்பேறிய கண்களைப் பார்த்தேன்.
முகம் சுருக்கங்கள் விழுந்திருந்தன. தலையை
அசைத்தார். நானும் பதிலுக்கு தலையை
அசைத்துவிட்டு “தூரதீர்ஸ்டவசமான இந்த
நிகழ்வுக்கு வருந்துகிறேன்” என்றேன். அவர் என்
தோள்மூட்டைத் தடவித் தட்டிக் கொடுத்தார்.

3

வீடுவந்து சேர்ந்தபோது,
பரமேஸ்வரி நான்
எதிர்பார்த்தது போல
தூங்காமல் விழித்திருந்தான்.
அவள் எதையும் கேட்க முதல்
நானே ஆரம்பித்தேன்.

“சின்னவன் ஹொஸ்பிட்டலில்
இருக்கிறான். பார்க்கில்
சன்டை ஆச்சாம். பெரிய
விஷயம் ஒன்றுமில்லை. நான்
போய் பார்த்துவிட்டு வந்தேன்.”
எனக் குளிர அங்கிகளை
கழற்றியவாறு சொன்னேன்.
அவள் திகைத்து அதிர்ந்து
நின்றிருக்க வேண்டும்.

“என்னப்பா சொல்லுறியள்?”

“ஒண்ணுமில்லை...நீர் இப்ப
அழாதையும். பார்க்கில்
போகக்க ராஸிஸ்டுகள்
தனகிட்டாங்க. சின்னக்
காயங்கள். நாளைக்குப் போய்
பார்ப்போம்...”

அன்று படுக்கையில் வீழ்ந்தும்
என்னால் சௌகரியமாக
துயில் கொள்ள இயலவில்லை.
மகன் ஓரினச்சேர்க்கையாளன்
என்று போலீஸ்காரி சொன்னது
என்னைத் துவளச் செய்தது.
வெறும் இருபத்துமூன்று
வயது நிரம்பிய என் மகனின்
பாலியல் தேர்வு அது.
உண்மையில் என் மகன்
ஆணைத்தான் துணையாகக்
கொள்ளப் போகிறானா?
அவன் கெல்வினை
முத்தமிட்டது அதன்
அடிப்படையிலா. அவர்கள்
இருவரும் முத்தமிடுவது
போல காட்சிகள் என் மனக்
கண் முன்னே தோன்றிக்
கொண்டிருந்தன. கொஞ்சம்
செல்லச்செல்ல அக்காட்சிகள்
விரிந்து கெல்வினுடன்
செந்தூரன் வாய்வழிப்
புணர்ச்சியில் ஈடுபடுவது
போன்ற மனக் காட்சிகள்
தோன்ற ஆரம்பித்தன.
முதுகில் குளிர்போல
ஏதோ உணர்வு ஏற்பட்டது.
அக்காட்சிகளை கடுமையாக
மறுத்து உள்ளத்தை வேறு
திசைக்குத் திருப்பியபோதும்
என் அகம் ஒன்ற மறுத்து

பிறழ்வு கொண்டது. உடலில் உலுக்கத்துடன் நடுக்கம் பரவியது. விரல்கள் தடுமாறின. வீட்டின் பின் கதவைத்திறந்து வெளியே வந்து சிகரெட் பிடித்தேன். குளிர் சில்லிட்டது. சூடான புகை நெஞ்சுக்கூட்டுக்குள் நுழைந்து நாசி வழியே வெளியேறி சமன் செய்தது போன்ற மயக்கம் ஏற்பட்டது. உடனே தூங்கிவிட வேண்டும் என்று முயன்றேன். இதில் ஏதோ தவறு இருக்கவேண்டும். எனக்குள்ளே அதைச் சொல்லிக்கொண்டு படுக்கை தலையாணிக்குள் முகத்தைப் புதைத்தேன். வெள்ளை ஷேர்ட் அணிந்த கன்னங்கரிய உருவத்தின் முன்னே நான் மண்டியிட்டு அமர்ந்திருக்கிறேன். என் வாயருகே அது எழுந்து வருகிறது, ஒவ்வமையுடன் தூக்கத்திலிருந்து விழித்து கட்டிலில் திடுக்கிட்டு அமர்ந்தேன். என் மூளை அதிர்ந்து கொண்டிருந்தது. தூங்கவே அஞ்சினேன். எங்கிருந்தோ அலைக்கழிப்பு அலையலையாக எழுந்து என்னுள் நிறைத்துக் கொண்டது. மூளையமைதி மாத்திரைகளைத் தேடி எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு துயில் கொண்டேன்.

4

காலையில் மூத்த மகன் தினேஷ்டம் இருந்து 'தவறிய அழைப்புகள்' மூன்று அலைபேசியில் வந்திருந்ததைக் கண்டு, அவனை அழைத்தேன்.

“அப்பா, செந்தூரனுக்கு என்ன ஆச்சு? அம்மா ஏதோ சொல்கிறார்!”

“ நீ இப்ப எங்கேயுள்ளாய்?”

“ எனது வீட்டில், நான் அன்ராவுடன் மருத்துவமனை செல்லப்போகிறேன் ”

“ அன்ரா வேணாம், நீ தனியே வா ”

“ ஏன் என்னாச்சுப்பா? ”

“ பேசணும், வா ”

தினேஷுக்கும் செந்தூரனுக்கும் இடையே ஏழு வயது

வித்தியாசம். தினேஷ் தன்னுடன் பல்கலைக்கழகத்தில் படித்த அன்ராவை திருமணம் செய்யப் போகிறேன் என்று எங்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தியபோது, எங்களது முடிவுகளை அவன் பெரிதாக எதிர்பார்த்ததாகத் தோன்றவில்லை. அறிமுகப்படுத்தல் என்பதாக மட்டுமே இருந்தது. எனக்கு அவனது தெரிவில் எந்த ஆட்சேபணையும் இருக்கவில்லை. பரமேஸ்வரிதான் மிகவும் முரண்டுபிடித்தாள். அவளது பிடிவாதம் இலகுவில் கரையக்கூடியதாக இருக்கவில்லை.

எனக்கு இதுவரை தென்படாதவளாகத் தோற்றமளித்தாள். இந்த விடயத்தில் சமரசம் என்பதற்கு அவள் தயாராகவே இல்லை. தாய்மையின் இருளில் இருக்கும் விஷயமோ என்னவோ, மகனின் எதிர்காலத் துணையின் மீது கடும் அக்கறையாக இருந்தாள். அவள் அதிகம் ஆதிக்கம் செலுத்த விரும்பியிருந்தாள் போல. அவனது சுயமான தேர்வு, அவனை

வாட்டிப் போட்டது. 'வெள்ளைப் பெண்' வேண்டவே வேண்டாம் என்று வாதாடினாள். தினேஷுடன் உரையாடுவதையே தவிர்த்து தன் வஞ்சத்தை குரூரமாக வெளிக்காட்டினாள். தினேஷ் அதிகம் யோசிக்கவில்லை. இரண்டு முறை பரமேஸ்வரியுடன் பேசிப்பார்த்தான். பாதி வானவில்லை முறித்தெடுத்துச் செல்வது போல அவனாகவே கிளம்பிச் சென்றுவிட்டான். அவன் எங்களது

குடும்பத்திலிருந்து வெளியேறியதை பரமேஸ்வரியால் ஒத்துகொள்ளவே இயலவில்லை; ஒடிந்து போனாள். “நாங்கள் இலங்கையிலே இருந்திருந்தால் எங்கட பிள்ளைகள் இப்படி இருந்திருக்காதுகள்” என்று சொல்லி அழுதாள். அவர்களுக்கு இடையே சமரசம் நிகழ் ஒருவருடத்திற்கு மேல் பிடித்தது. அன்ரா ஒடுங்கிய கன்னங்களும், வெள்ளைக் கேசத்தில் திட்டுத்திட்டாக பொன்னிறம் கொண்டவளாக இருந்தாள். அவளிடம் மனம் விட்டு பல விடயங்கள் உரையாடலாம். சீழைத்தேய ஆன்மீகத்தில் முதுகலை பட்டப்படிப்பு படித்திருந்தாள். தியானம், யோகா என்று அவள் உலகம் வேறாக இருந்தது. அதுதான் பரமேஸ்வரியையும் அவனையும்

இணைத்த சரடாக பின்னரான காலத்தில் இருந்தது. அன்ராவிடம் எல்லாவற்றுக்கும் ஒரு பதில் இருக்கும்.

5

தினேஷ் மருத்துவமனை வளாகத்துக்கு வந்தபோது,

அவனை சிற்றுண்டிச்சாலைக்கு அழைத்துச் சென்றேன். அவன் தானியங்கி கோப்பி எந்திரத்திலிருந்து இரண்டு கோப்பி வாங்கி வந்தான். நல்ல தூக்கம் கிடைக்காவிட்டால் உள்ளம் தெளிவற்றதாகிவிடுகிறது. உள்ளம் குழம்பினால் எல்லாமே எடையுள்ளதாக ஆகி மேலும் மேலும் அழுத்துகிறது.

“என்னதான் ஆச்சு?”

“செந்தூரன் ஒரு ‘கே’...”

அவனது கண்களில் எந்த மாறுதலும் இல்லை. உடலைக் குலுக்கிக்கொண்டு “அதனால் என்ன?” என்றான்.

நான் சற்று அயர்ந்து, “உனது தம்பி ஓர் ஓரினச்சேர்க்கையாளன் என்று சொல்கிறார்கள். கெல்வின் அவனது பார்ட்னராம். இரண்டு பேரும் பார்க்கில் முத்தமிட்டு இருக்கிறார்கள். அதைப் பார்த்து அங்கு வந்த கூட்டம் அடிச்சு கலைச்சிருக்கு...”

தினேஷ் தனது இரண்டு கைகளையும் உரசிக்கொண்டான். “அது அவனது பாலியல் தேர்வு. இதில் அதிர்ந்து கொள்ள ஏதும் இல்லை. உங்களுக்கு இது கஷ்டமாக இருக்கும். எனக்கு இது முன்னரே தெரியும்...”

“என்ன?”

“பாடசாலைக் காலத்திலே அவனுக்குக் காதலர்கள் இருந்தார்கள். ஹைஸ்கூல் காலத்திலிருந்து கெல்வினுடன் நெருக்கமாக இருக்கிறான்...”

“என்ன சொல்கிறாய்?”

“கெல்வின் எத்தனை தடவை நம் வீட்டுக்கு வந்து சென்று இருக்கிறான். உங்களுக்கு முன்னரே ஊகிக்க இயலவில்லையா, அவர்கள் இருவரும் அறையில் ஒன்றாக என்ன செய்கிறார்கள் என்று தெரியவேயில்லையா? அவனோடு சேர்ந்துதான் அவன் வாழப் போகிறானோ என்னவோ.”

நாற்காலியில் என் உடலைப் பரப்பி, கால்களை நீட்டி கூரையைப் பார்த்தேன். தினேஷ் என் கைகளை ஆதாரமாகப் பிடித்து “என்னால் உங்களைப் புரிந்துகொள்ள முடிகிறது” என்றான். அவன் கண்கள் ஒளியிழந்து இருந்தன. “உன் அம்மா இதனை எப்படி புரிந்துகொள்வாள்?” என்றேன்.

6

செந்தூரன் வீட்டுக்கு வந்தபோது அவனது காயங்கள் குணமாக ஆரம்பித்திருந்தன. மாடியறையிலிருக்கும்

அவனது அறையில் முதல் மூன்று நாட்கள் பெரும்பாலும் துயிலில் கழித்தான். பரமேஸ்வரி அவனுக்கான உணவுகளைத் தயாரித்துக் கொண்டுசென்று வைத்துவிட்டு வருவாள். எங்கள் இருவரிடையேயும் அவன் பேசுவதைத் தவிர்கிறானோ என்ற சந்தேகம் என்னிடம் எழுந்தது. மடிக்கணினியில் அமேசன் பிரைமில் அமைதியாக சீரில் பார்த்தும், அலைபேசியில் நண்பர்களுக்கு குறுஞ்செய்தி அனுப்பி அரட்டையில் ஈடுபடுவதுமாகப் பொழுதைப் போக்கினான். மாடியறையில் அவன் விழித்திருக்கும் போது நுழைந்து “அம்மாவிடம் நீ கெல்வினை முத்தமிட்டதைச் சொல்லவேண்டாம்.” என்றேன்.

அவனது கண்கள் என்னுடைய முகத்தை நிர்ச்சலனமாகப் பார்த்துவிட்டு திரும்பவும் மடிக்கணினிக்குள் மூழ்கியது. அவனது முகத்தில் தெரிந்த அமைதி என்னை தொந்தரவு செய்தது.

வீட்டு அழைப்புமணி ஒலித்தபோது, பரமேஸ்வரி கதவைத் திறந்தாள். கெல்வினின் பேச்சொலி கேட்டது. குஷன் இருக்கையிலிருந்து எழுந்து வாசலுக்குச் சென்றேன்.

நான் திரும்பி தொலைக்காட்சியின் முன்னர் அமர்ந்தேன். என் உடல் முழுவதும் குளிர்ந்து இருந்தது. செந்தூரனும் கெல்வினும் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதிலே மனம் சென்று குவிந்தது. என் தேகம் மெல்ல மெல்ல படபடப்புக் கொண்டது. ரகசிய ஆர்வம் என்னில் எழுந்து சூடாகப் பரவியது.

என்னைப் பார்த்துப் புன்னகையுடன் “ஹாய்...” என்றான். அவனது கன்னத்தில் சில பிளாஸ்டர்கள் ஒட்டப்பட்டு இருந்தன.

“செந்தூரன் மேலேதானே?” என்று கேட்டுக்கொண்டு படிகளில் துள்ளி ஏறிச்சென்றான். பெரிய அனல் எழுந்து என்னை மூடியது. வெறுப்பு என் தேகத்துக்குள் எழுந்து சுடர்விட்டுக் கொதித்தது.

“பரவாயில்லையே இவன் துடிப்புடன்தான் இருக்கிறான்” என்றாள் பரமேஸ்வரி. என்னுடைய அமைதியைப் பார்த்துவிட்டு “உங்களுக்கு என்னாகிவிட்டது?” என்றாள்.

“என்ன?”

“இரண்டு நாட்களாக ஒரு மாதிரி இருக்கிறீங்க”

“ஒண்ணுமில்ல”

நான் திரும்பி தொலைக்காட்சியின் முன்னர் அமர்ந்தேன். என் உடல் முழுவதும் குளிர்ந்து இருந்தது. செந்தூரனும் கெல்வினும் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதிலே மனம் சென்று குவிந்தது. என் தேகம் மெல்ல மெல்ல படபடப்புக் கொண்டது. ரகசிய ஆர்வம் என்னில் எழுந்து சூடாகப் பரவியது. பரமேஸ்வரி சமையலறைக்குள் நுழைந்தபோது, சத்தம் எழுப்பாமல் எழுந்து படிகளால் ஏறி மாடிக்குச் சென்றேன். செந்தூரனின் அறையின் கதவு பூட்டப்பட்டு இருந்தது. எனக்குள் இன்னும் தவிப்பு அதிகரித்தது.

7

தினேஷும், அன்ராவும் வந்தபோது வாசல் கதவை அகலத் திறந்தேன். அவர்களுக்காக நீண்ட நேரமாகக்

காத்திருக்கிறேன் என்பது அவர்கள் சப்பாத்தை கழற்றிய அவசரத்தில் தெரிந்தது.

“அம்மா இல்லை?”

“அம்மா வர நேரம் உள்ளது...கோயிலுக்கு போயிருக்கிறா”

“ம்ம்”

அவர்களை சாப்பாட்டு மேசைக்கு அழைத்துச் சென்றேன். ஏற்கனவே தயாரித்த தேநீரும், பேரீச்சம்பழங்களும் மேசையில் இருந்தன. அவர்கள் உண்பதற்கு ஏதுவாக அவற்றை எடுத்து வைத்தேன்.

“அன்ரா, தினேஷ்... உங்களுக்கு நான் சொல்வது கொஞ்சம் சங்கடமான விடயங்களாக இருக்கும். ஆனால் இதனை நீங்கள் கேட்டுக்கொள்ள வேண்டும் என்று பிரியப் படுகிறேன்”

“நீங்கள் தாராளமாக சொல்லலாம். சில நாட்களாக நீங்கள் கடும் மனத்தொந்தரவில் இருப்பதை நாங்கள் அறிவோம். உங்கள் கண்கள் தூக்கம் இன்மையினால் சிவந்து போயிருக்கிறது. நீங்கள் மனம் விட்டுப் பேசலாம்... நாங்கள் இருவரும் செவிமடுக்கவும், எங்களால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்யவும் தயராக உள்ளோம்” என்றாள் அன்ரா. முகத்தில் பரவிய பொன்முடிக் கேசத்தை ஒரு விரலால் கோது காதில் செருகும் போது ஒரு கணத்தில் மிகுந்த பரிவைக் கண்களில் கண்டேன்.

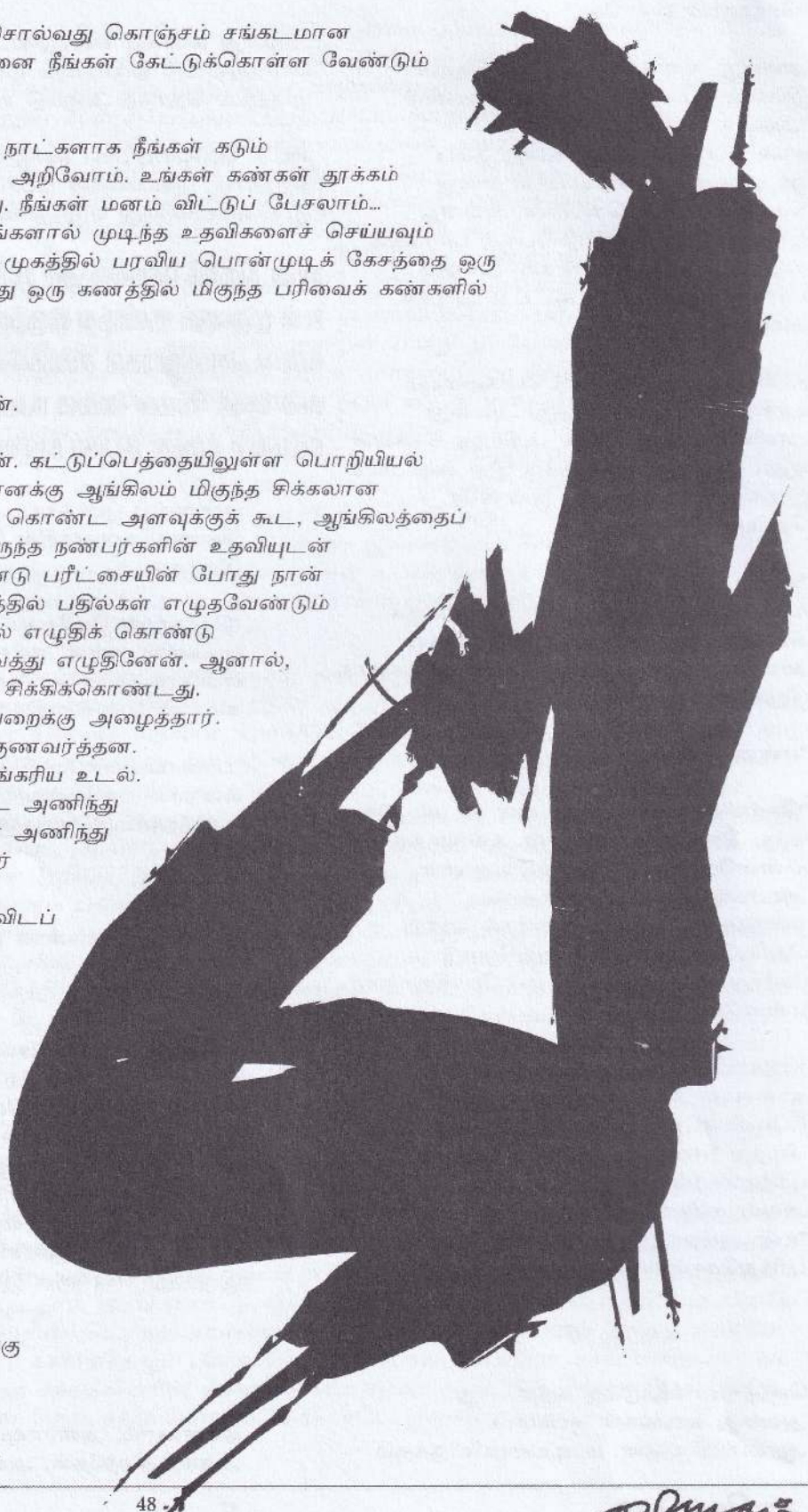
“தினேஷ் நீ வேண்டாம்...” என்றேன்.
அவன் “சரி...” என்று எழுந்து சென்றான்.

“அன்ரா... நான் இலங்கையில் பிறந்தேன். கட்டுப்பெத்தையிலுள்ள பொறியியல் கல்லூரியில் பொறியியல் படித்தேன். எனக்கு ஆங்கிலம் மிகுந்த சிக்கலான மொழியாக இருந்தது. சிங்களம் புரிந்து கொண்ட அளவுக்குக் கூட, ஆங்கிலத்தைப் புரிந்துகொள்ள இயலவில்லை. எனக்கிருந்த நண்பர்களின் உதவியுடன் ஓரளவுக்குப் படித்தேன். முதலாம் ஆண்டு பரீட்சையின் போது நான் ஒரு மோசடியைச் செய்தேன். ஆங்கிலத்தில் பதில்கள் எழுதவேண்டும் என்பதற்காக முன்னரே துண்டுச்சீட்டில் எழுதிக் கொண்டு சென்றிருந்தேன். அவற்றை மறைத்துவைத்து எழுதினேன். ஆனால், பரீட்சை மேற்பார்வையாளரிடம் அது சிக்கிக்கொண்டது. பரீட்சை முடிந்த பின்னர் அவர் தனியறைக்கு அழைத்தார். அவரது பெயர் புரோபஸர் பண்டுள குணவர்த்தன. அவருக்கு ஐம்பது வயதிருக்கும். கன்னங்கரிய உடல். எப்போதும் வெள்ளை நிற மேல்சட்டை அணிந்து கழுத்துவரை சட்டை பொத்தான்களை அணிந்து எங்களுக்குப் படிப்பிக்க வருவார். அவர் என்னைக் கடுமையாகக் கண்டித்தார். என்னைக் கல்லூரியை விட்டு விரட்டிவிடப் போவதாகக் கூறினார். நான் மிகவும் பயந்தேன். முடிந்தவரை கண்ணீர் மல்கி அழுதேன். அவரது கால்களை இறுக அணைத்துக் கொண்டேன். எனது இரு தோள்மீட்டுகளையும் பிடித்து தூக்கி, இதிலிருந்து தப்பிக்க ஒரேவழி மட்டும் இருப்பதாகச் சொன்னார்...” என் பேச்சை இந்த இடத்தில் நிறுத்தினேன்.

“என்ன வழி அது?” அன்ராவின் முகத்தில் மிரட்சியுடன் கூடிய மெல்லிய ஆர்வம் தென்பட்டது.

“அவர் என்னை வாய்வழிப் புணர்ச்சிக்கு அழைத்தார்”

அன்ரா என் முகத்தை அமைதியாகப் பார்த்தவாறு இருந்தாள். மேலே நானே

தொடர்வேன் என்பதுபோல அவளது பார்வை என் மீது குவிந்திருந்தது. என் உள்ளம் பெரிய சிடுக்குகளும் முடிச்சுகளும் நிறைந்ததாக இருந்தது. முடிந்தவரை அவற்றை அவிழ்க்க முயன்றேன். “எனக்கு வேறு தெரிவுகள் இருக்கவில்லை. நான் அதனைச் செய்தேன். மிகக் கொடுமையான அனுபவம். முதலில் மிகுந்த அவதியுற்றேன். பின்னர் மெல்ல மெல்ல அது பழக்கமான செயலாகியது. பண்டுள குணவர்த்தன எனக்கு நிறைய ஆடைகள் வாங்கித்தர ஆரம்பித்தார். அவரது வீட்டுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றார். அவரது மனைவி செக்கச்சிவந்து பருத்து இருப்பார். மிக இனிமையானவர். அவருக்கு ஒரேயொரு மகள் இருந்தாள். பெயர் டிலானிகா. பேரழகி. எனக்கும் பண்டுள குணவர்த்தனவுக்கும் இடையிலான உறவு அவர்களுக்குத் தெரியாது. பண்டுள எனக்குக் காதல் கடிதங்கள் தர ஆரம்பித்தார். நாங்கள் இருவரும் தனியாகச் சென்று எங்கேயாவது வசிப்போமா என்றெல்லாம் என்னிடம் பிதற்ற ஆரம்பித்தார். ஆனால், இந்த உறவு வெளியே தெரியக்கூடாது என்று மிக்கவனமாக இருந்தார். சமூக மதிப்பைக் குலைக்கும் வகையில் அவரால் எந்த சிறிய செயலையும் பகிரங்கமாகச் செய்ய இயலாது என்பதைக் கண்டுகொண்டேன். அந்த இயலாமை எனக்குப் பெரும் பலமாகியது. அவரது உதவியால் அனைத்துப் பரீட்சைகளையும் இலகுவாகக் கடந்து செல்ல முடிந்தது. அதைவிட அவரால் கிடைத்த பொருளாதார நலன்கள் அப்போது எனக்குத் தேவையாக இருந்தன. அவர் என் மூலம் அவரது பாலியல் இச்சையை நிவர்த்தி செய்தார். அவரது பாலியல் நாட்டம் ஆண்கள் மீதே இருந்தன. நான் இரையானேன். ஆனால், அவரை நான் முடிந்தவரை பயன்படுத்த ஆரம்பித்தேன். அவரது வீட்டுக்கு அடிக்கடி செல்வேன். எனக்கும் டிலானிகாவுக்கும் இடையே நட்பு வளர ஆரம்பித்தது. அப்போது அவள் உயர்தரத்தில் கல்வி பயின்றுகொண்டிருந்தாள். நல்ல வாயாடிப் பெண்

அவள். எனக்கு அவளுடன் சிங்களத்தில் பேசுவது மிகவும் பிடிக்கும். எனது சிங்களத்தைத் திருத்துவாள். உச்சரிப்புகளை சரிவரச் சொல்லித் தந்தாள்...”

அன்ராவின் முகம் கொஞ்சம் சிவந்திருந்தது போல் எனக்குப்பட்டது. பேச்சை நிறுத்திக் கொண்டேன். “உங்களுடைய சிக்கல்களைச் சொல்லுங்கள்... முடிந்தவரை உதவுகிறேன்” என்றாள் புன்னகை இன்னும் மாறாமல்.

“இவையெல்லாம் என் மனைவிக்கோ, மகன்களுக்கோ தெரியாத கதை.”

“புரிகிறது. நீங்கள் தயங்காமல் என்னிடம் சொல்லுங்கள். என்னால் உங்கள் சிக்கல்களைப் புரிந்துகொள்ள இயலும். முடியுமானவரை உங்களுக்கு உதவும் வழிகளை ஆராய்கிறேன்... மம்... மிகுதியைத் தொடருங்கள்.” அன்ரா வார்த்தைகளை கோர்த்துக் கோர்த்து பேசினாள்.

“எனக்கு டிலானி மீது காதல் வர ஆரம்பித்தது. நான் அவளுக்கு கிற்றாரில் பாடல்கள் இசைத்துக் காட்டுவேன். துவிச்சக்கரவண்டி ஓட்டக் கற்றுக்கொடுத்தேன். அவர்கள் வீட்டில் நிறைய எக்சோரா மரங்கள் இருக்கும்; அவற்றின் பூக்களைப் பிடுங்கி தேன் குடிப்போம்... இப்படி எங்களுக்குள் குழந்தைத்தனமான குதூகலம் இருந்தது. இது பண்டுளவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் அவரால் இதைத் தடுக்கவும் முடியவில்லை. இதை ஒருவகையான விளையாட்டாக ஆக்கிக்கொண்டேன். அவர் நேராகவே ஒரு முறை தனது காரில் வைத்து என்னிடம் கேட்டார், ‘உனக்கும் என் மகனுக்கும் இடையே ஏதாவது உண்டா’ என்று. நான் அவனைக் காதலிப்பதாகச் சொன்னேன். அவர் என்னை மூர்க்கமாக அறைந்துவிட்டு காரிலிருந்து தள்ளிவிட்டார். அதன் பின்னர் என்னை உறவுக்கு அழைப்பதும் இல்லை, அவர் வீட்டுக்கு அழைப்பதும் இல்லை. அது எனது இறுதிவருடம் என்றபடியால் பட்டப்படிப்பை குழப்பிக்கொள்ளாமல் நிறைவு செய்ய பெரிதாக எதுவும் அலட்டிக்கொள்ளாமல் படித்து முடித்தேன். பின்னர் பல்வேறு வகையான வேலைகள்.. இடமாற்றம்.. இனக்கலவரம்... புலம்பெயர்வு என்று இங்கிலாந்து வந்து சேர்ந்தேன். இந்த அலைக்கழிவில் எனக்கு பண்டுள முற்றிலுமாக மறந்து போனார். நான் ஓரினச்சேர்க்கையாளன் இல்லை. என் பாலியல் ஈர்ப்பு பெண்கள் மீதுதான் இருந்தது. என்னைக் காத்துக்கொள்ள பண்டுளவுடன் வாய்வழிப் புணர்ச்சியில் ஈடுபட்டேன். பின்னர் அதையொரு உத்தியாக ஆக்கிக்கொண்டேன். அவருக்கு என் மீது அன்பு பிறந்தது. அதனை எனக்குரிய நலன்களாக வளைத்து அவரைச் சுரண்டினேன்... இப்பொழுது எனது பாவத்தைத் தெள்ளத்தெளிவாகப் புரிந்துகொள்ள இயல்கிறது...” நான் தேம்பித் தேம்பி அழ ஆரம்பித்தேன். கட்டுக்கடங்காமல் கண்ணீர் பரவ ஆரம்பித்தது.

அன்ரா டிஷ்யூ பேப்பரை எடுத்துக் கண்ணீரைத் துடைக்க என்னிடம் தந்தாள். என் தோள்மூட்டை ஆதரவாகத் தடவிக்கொடுத்தாள். அழும் ஆண்களுக்கு பெண்கள் முற்றிலும் சிறந்த அன்னையாகிவிடுகிறார்கள்.

“கெல்வின் ஓரினச்சேர்க்கையாளன் என்கிறார்கள் அன்ரா... என் மனைவி இதை அறிந்தால் எப்படிப் புரிந்துகொள்வாளோ தெரியாது. ஒரு ஆண் இன்னொரு ஆணுடன் சேர்ந்து வாழ இயலும் என்பதையெல்லாம் அவளால் சகிக்க இயலாது!”

அன்ரா டிஷ்யூ பேப்பரை எடுத்துக் கண்ணீரைத் துடைக்க என்னிடம் தந்தாள். என் தோள்மூட்டை ஆதரவாகத் தடவிக்கொடுத்தாள். அழும் ஆண்களுக்கு பெண்கள் முற்றிலும் சிறந்த அன்னையாகி விடுகிறார்கள்.

“உங்களுக்கு நடந்தது
ஓர் விபத்து. அதனுடன்
செந்தூரனையும் இணைத்து ஏன்
குழப்பிக்கொள்கிறீர்கள்?”

பதில் அளிக்க வார்த்தைகள்
தேடி சலிப்படைந்தேன். எனது
உள்ளம் அதைத் தெளிவாகவே
அறிந்திருந்தது. இன்னும் தெளிவாக
உணர முடிந்தது. “அன்றா எனக்கு
கெல்வினை பார்க்க பண்டுள்ள
நினைவுக்கு வருகிறார்; அவராகவே
இவன் தோற்றம் அளிக்கிறான்”

“ஒருவர் நமக்கு ஆழ்ந்துள்ளத்தில்
எவ்வகையில் பொருள்படுகிறார்
என ஆராய்ந்தால் வீணாக
வெட்டவெளியில் சென்று
நிற்போம். இங்கே இருவரும்
நேசிக்கிறார்கள். அவர்கள் இருவரும்
சேர்ந்து வாழலாம். கொஞ்சகாலம்
வாழ்ந்துவிட்டுப் பிரிந்தும்
செல்லலாம். இருவரும் வேறு
துணையைத் தேடவும் செய்யலாம்.
ஆனால் அவர்கள் தேடுவது
தாங்கள் ஈர்ப்புக் கொண்ட
பாலினத்தில்தான்”
“உங்களுக்கு அய்யப்பன் சுவாமியின்
கதை தெரியுமா?”

நான் சற்று யோசித்துவிட்டு
“தெரியும்” என்றேன்.

“இருந்தாலும் மாமியிடம்
சொல்லச் சொல்லித் திரும்பவும்
கேளுங்கள்... ஒரு பயிற்சிதான்...
மீண்டு விடலாம்”

தினேஷ் வந்தபோது நான்
கண்களை நன்றாகத் துடைத்து
முகத்தை இயல்பான நிலைக்குத்
திருப்பியிருந்தேன்.

“அன்றா உங்களுக்கு ஒரு தீர்வைச்
சொல்லி இருப்பாள்” என்றான்.

8

அன்றாவும், தினேஷும்
புறப்பட்டுச் சென்ற பின்னர் நீண்ட
நேரம் தனிமையிலிருந்தேன்.
உடைகளை அணிந்து கொண்டு
வெளியே நடைபயிலச் சென்றேன்.
குளிர்ந்த காற்று கழுத்துப்
பட்டிக்குள் நுழைந்து சிலிர்க்க
வைத்தது. கோடைகாலம் ஆரம்பிக்க
இன்னும் மூன்று மாதங்கள்
இருக்கின்றன. நடந்தவாறே
பூங்காவை நெருங்கினேன்.
மூச்சிரைக்க பூங்காவிலுள்ள
இருக்கையில் அமர்ந்தேன். பண்டுள்ள

என் மனம் முழுவதையும்
ஆக்கிரமித்திருந்தார். அதன்
அழுத்தம் எடையின்றி
பருப்பொருளாக என்னை சூழ்ந்து
துவம்சம் செய்தது. அந்த எண்ணம்
முதன் முதலில் அப்போதுதான்
உதித்தது. பண்டுள்ள இப்போது
எப்படி இருப்பார்? உயிருடன்
இருக்க வாய்ப்பு இல்லை.
அவரது மகளின் நினைவு வந்தது.
அவளின் உடல். வாளிப்பான
கன்னங்கள். குவிந்த சிவந்த
உதடுகள். தனிமையில் அவளை
நான் முத்தமிட்டு இருக்கிறேன்.
அவள் என்னைத் தள்ளிவிட்டு
பொய்க்கோபம் காட்டி அப்போது
சிணுங்கியிருக்கிறாள். இனிய
நினைவுகள் விரிந்தன. வீட்டுக்கு
அவசரமாக வந்தேன். பரமேஸ்வரி
கோயிலிலிருந்து வந்திருந்தாள்.
“எங்கப்பா போனியள்?”
“வோக்கிங்...”
அவள் என்னை ஆச்சரியமாகப்
பார்த்தாள்.

என் மடிக்கணினியை இயக்கி,
பேஸ்புக் பக்கம் நுழைந்து
டிலானிகாவை தேடினேன்.
பண்டுளவின் பெயரை
உள்ளீடாகக் கொடுத்து
ஆராய்ந்ததில் இறுதியாக அவளைக்
கண்டு பிடித்தேன். அவளேதான்.
மெல்லிய இனிய நடுக்கம்
எனக்குள் ஊறியது. ஒரு முனையில்
அதை ரசித்தேன். அவளுக்கு நட்பு
அழைப்புக் கொடுக்கவில்லை.
அனைத்துப் புகைப்படங்களையும்
தட்டிப் பார்த்தேன். படங்களை
அவள் பகிரங்கத்துக்கு
விட்டிருந்தாள். முகம் வயதேறிப்
போனதைச் சொன்னாலும்
அன்றிருந்த அதே குழந்தைத்தனம்
ஆண்டுகளுக்குள் புதையுண்டு
போனதாகத் தெரியவில்லை.
அவளும் பண்டுளவும் நிற்கும்
பழைய படங்களை அங்கே
கண்டேன். படங்களைப்
பெருப்பித்துப் பார்த்தேன்.
வயதான இரண்டு மகள்களுடனும்
கணவருடனும் அவளிருக்கும்
படங்களும் அங்கே இருந்தன.
பின்னணியில் குட்டையான
எக்சோரா மரங்களும், கொத்துக்
கொத்தாக சிவந்த பூக்களும்
இருந்தன. இன்னொரு படத்தில்
பண்டுள, அவர் மனைவி,
டிலானிகா, அவள் கணவர்,
பிள்ளைகள் எனக் குடும்பமாக
இருந்தனர். அதே எக்சோரா
பின்னணி. படப்படப்பாக இருந்தது.
கைகளைக் கோர்த்துக்கொண்டேன்.
விரல்கள் குளிர்ந்து நடுங்கின.
பின்னர் மூடிவைத்துவிட்டு எழுந்து

மனைவியிடம் வந்தேன். எனக்கும்
சேர்த்து தேநீர் தயாரித்திருந்தாள்.

“இந்தாங்க... “இதுக்குள்ள மோதகமும்
வடையும் இருக்கு” என்று பையை
நீட்டிவிட்டு சாமியறைக்குள்
நுழைந்தாள்.

“இப்பதானே கோயிலிலிருந்து
வந்தீர். அங்க கும்பிட்டீர்தானே.
மறுபடியும் இதுக்குள்ள என்ன
மினக்கெடுறீர்?”

பரமேஸ்வரி பதில் பேசாமல்
பூஜையில் ஈடுபட ஆரம்பித்தாள்.
அவளது தேவார ஒலி செவிக்குள்
நுழைந்தது. அதனைக் கேட்டவாறு
குஷன் இருக்கையில் தலைசாய்த்து
உடலை இலகுவாக்கி துயில்
ஆரம்பித்தேன். பரமேஸ்வரி
என் தோள்மூட்டை உலுக்கி
எழுப்பியபோது நீண்ட நேரம்
கழிந்திருந்தது.

“என்னப்பா வடையும் மோதகமும்
அப்பிடியே இருக்கு... ஒன்றும்
சாப்பிடலயா?” அவள் தந்த பை
அப்பிடியே இருந்தது. நீண்ட
நாட்களின் பின்னர் ஏற்பட்ட
துயில் என்னைக் கட்டி சுருட்டிப்
போட்டிருந்தது.

“இங்க உமக்கு அய்யப்பன் சாமி
கதை தெரியுமா?” என்றேன்
பையிலிருந்த வடையை எடுத்தபடி.
பூமாலை ஒன்றும் அந்தப் பையில்
இருந்தது. வெளியே எடுத்தேன்.
மல்லிகை, எக்சோரா, ரோஜா
பூக்களால் கட்டிய மாலை.
பரமேஸ்வரி விநோதமாக என்னைத்
திரும்பிப் பார்த்தாள். ஒரு சுடர்
எழுந்து நெஞ்சில் அசைந்தது.

“ஓம் தெரியும்”

“அக்கடவுளின் வரலாறு தெரியுமா?”

“ஓமப்பா, தெரியும் என்றுதானே
சொல்றன்”

“அதை ஒருக்கா சொல்லும்”

“ஏன்?”

“சொல்லிமுடிய நான் ஒரு கதை
சொல்கிறேன்”

அவள் என்னைப் பார்த்து
புன்னகைத்தாள்.

என் விரல்கள் கையிலிருந்த
மாலையின் எக்சோரா பூக்களை
வருடின.

0

எரிக் ரோமரின் GREEN RAY சுமயிர் முடிபிளி

'நல்ல திரைப்படம் என்பது ஆவணமும் கூட.
என் திரைப்படங்கள் இலக்கிய நயம் கொண்டவை அல்ல.
அவை சராசரி வாழ்வின் காரியங்களை பேசுவவை'
- எரிக் ரோமர், பிரஞ்சு இயக்குநர்

பிரஞ்சு சினிமாவின் புதிய அலை உருவாக்கத்துக்கு காரணமாயிருந்த இயக்குநர்களில் முக்கியமானவர் எரிக் ரோமர். Night at Maud's, Clarie's Knee, Full Moon In Paris, Aviator's Wife, Pauline at the beach, My girl friend's boy friend முதலான குறிப்பிடத்தக்க திரைப்படங்களை உருவாக்கியவர். ரோமர் பத்திரிகையாளராகவும், திரைப்பட விமர்சகராகவும் இருந்தவர்.

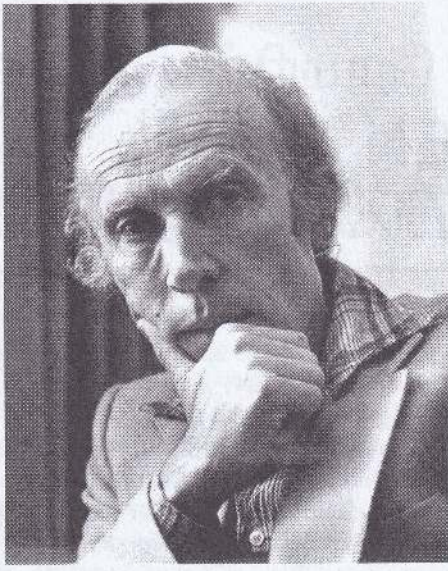
ரோமரின் கதாபாத்திரங்கள் பெரும்பாலும் தனிமையை வலிந்து ஏற்றுக்கொண்டவர்கள். அல்லது பிரியப்பட்ட காதலன் / காதலியின் புறக்கணிப்பால் துயரத்தில் உழல்பவர்கள். எளிதில் புரிந்து கொள்ள முடியாத சூழல்பமான மனவோட்டம் கொண்டவர்கள். தம் மீதான விமர்சனங்களை தயக்கமின்றி ஏற்றுக் கொள்பவர்கள். அகீத அன்பின் காரணமாக பதற்றம் நிறைந்து காணப்படுபவர்கள். ஏதோ ஒரு புள்ளியில் அவர்களோடு நம்மை இணைத்துப் பார்க்க முடிவதே இயக்குநர் எரிக் ரோமரின் வெற்றி எனத் தோன்றுகிறது. நீண்ட உரையாடல் / விவாதங்களின் மூலம் பிரச்சனைகளுக்கு தீர்வு பெறலாம் என்பது ரோமர் தன் படங்களின் வாயிலாக நமக்கு உணர்த்தும் பேருண்மை.

1986ம் ஆண்டு வெளியான ரோமரின் "Green Ray" முடிவற்ற தனிமையில் தன்னைக் கரைத்துக் கொண்ட ஒரு யுவதியைக் குறித்தது. கண்களின் சோகம் தேக்கி, அழுவதற்கு எந்நேரமும் தயாராக இருக்கும் டெல்பின் என்பவள் பட்டாம்பூச்சியின் மென்மையைக்

கொண்டவள்.. பாரிஸ் நகரமே கோடைகால விடுமுறைக்கு திட்டங்கள் தீட்டிக் கொண்டிருக்க, தனக்கு செல்வதற்கு இடமோ, உடன் வரக் காதலனோ இல்லை என்பது அவளது கவலை. அவளது துயரத்துக்கான காரணங்கள் அற்பமானவை. அவை எளிதில் கடந்து போகக் கூடிய தீர்வுகள் கொண்டவை. இருப்பினும் மெல்லிய மனம் கொண்ட டெல்பினுக்கு அது மாபெரும் சுமை. கடந்து போன காதல் முறிவை, இரண்டாண்டுகளுக்கு மேலாகியும் ஏற்றுக் கொள்ள இயலாது தவிப்பவள். ஆறுதல் சொல்ல நண்பர்களும், குடும்பமும் இருந்தும் அவள் தனிமையையே தேர்ந்தெடுக்கிறாள்.

டெல்பினின் கோடை விடுமுறை அவளது நிலையில்லாத மனதைப் போலவே பல தடுமாற்றங்களைக் கடந்து பயணிக்கிறது. தோழி ஒருத்தியின் வற்புறுத்தலால் அவளது குடும்பத்தோடு கோடையை செலவிட டெல்பின் செல்கிறாள் . அங்கு பெரியவர்களைக் காட்டிலும் சிறு பிள்ளைகளுடனேயே அவளால் தயக்கமின்றி பேசிப் பழக முடிகிறது. ஒரு பகற்பொழுதில், உணவு மேஜையில் அக்குடும்பத்தோடு அவள் கொள்ளும் சற்றே நீண்ட உரையாடல் நகைச்சுவையானது; டெல்பின் குறித்து நாம் ஓரளவு புரிந்து கொள்ள உதவுவது. அசைவ உணவுகளை வெறுப்பதற்கான காரணங்களை சொல்லுமிடத்தில், "Lettuce is a friend" என்கிறாள். டெல்பின் யுவதியின் வடிவில் இருக்கும் சிறுபிள்ளை. அவளுக்கு கப்பல் பயணங்களும், ஊஞ்சல் விளையாட்டும் கூட ஒவ்வாதவை. உற்சாகம் மிகுந்த அந்த குடும்பத்தின்

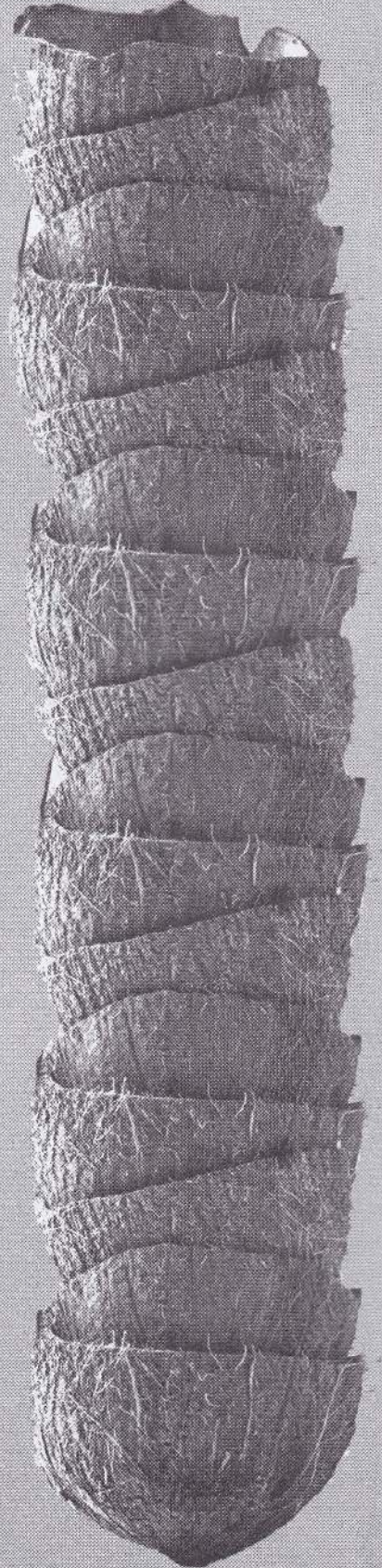
சூழலுக்குள் தன்னைப் பொருத்திக் கொள்ள இயலாது அங்கிருந்து விலகி ஆல்ப்ஸ் மலைக்குத் தனியே செல்கிறாள். ஒரு நாள் கூட நீடிக்காத அந்தப் பயணமும் தோல்வியில் முடிகிறது. அவள் மனிதர்களைக் கண்டு விலகி ஓட எத்தனிப்பதும், பின்பு அவர்களிடமே சரணடைவதும் ஒரு கண்ணாமூச்சி விளையாட்டைப் போல நிகழ்கிறது.

சோலைக்கிளி கவிதைகள்

அங்கிருந்து டெல்பின் செல்லும் பியாரிட்ஸ்
கடற்கரை நகரம், அவளுக்கு சில புதிய
அனுபவங்களைத் தருகிறது. கடல் பார்த்த
அந்நகரத்தின் சாலைகளிலும், பாறை மேடுகளிலும்
அவளுடன் பயணிப்பது அழகான காட்சியனுபவம்.
நூற்றுக்கணக்கான சுற்றுலாப் பயணிகளுக்கு மத்தியில்
ஆரவாரம் ஏதுமற்ற டெல்பினின் தனித்த நகர் உலா
ஒரு கவிதையின் அழகு கொண்டது. தன்னைப்
போலவே தனியே சுற்றுலா வந்திருக்கும் லேனாவின்
அறிமுகம் அவளுக்குக் கிடைக்கிறது. தன் மீது அன்பும்
அக்கறையும் கொண்ட அவளோடு இரண்டொரு
நாட்களுக்கு மேல் டெல்பினுடைய நெருக்கம்
நீடிக்கவில்லை. புது உறவுகளை ஏற்றுக் கொள்வதில்
அவளுக்கு இருக்கும் சிக்கல் ஆராயப்பட வேண்டியது.
பியாரிட்ஸ் கடற்கரையில், வயதான நண்பர்கள் குழு
ஒன்று ஜூல்ஸ் வெர்னேயின் "Green Ray" என்னும்
புத்தகம் குறித்துப் பேசிக்கொள்வதை டெல்பின்
கேட்க நேரிடுகிறது. கடலில் சூரியன் அஸ்தமிக்கும்
பொழுது அரிதாய்த் தோன்றும் பச்சை ஒளியைக்
காணக் கிடைத்தால் அது நம்முடைய மற்றும்
நம் உடன் இருப்பவரின் எண்ணங்களையும் ஒரு
மந்திரத்தை போல உணரச் செய்திடும் என்கின்றனர்
அவர்கள். அப்படியான மாய ஒளியையும், உடனிருக்க
துணையையும் டெல்பின் கண்டடைந்தாளா என்பதே
திரைப்படத்தின் நெகிழ்ச்சியான இறுதிக்கட்டம்.

டெல்பினாக நடித்துள்ள மேரி ரிவரி தன்
இயல்பான நடிப்பால் கவனம் ஈர்க்கிறார்.
இவர் Aviator's Wife உள்ளிட்ட ரோமரின் பல
திரைப்படங்களில் இணைந்து பணியாற்றியுள்ளது
குறிப்பிடத்தக்கது. இப்படத்தின் ஒளிப்பதிவு
நேர்த்தி வியக்க வைப்பது. கடலும், மலை முகடுகளும்
தனித்த அழகுடன் காட்சிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.
ரோமரின் திரைப்படங்களுக்கே உரிய பிரஞ்சு
நாகரீக உடையலங்காரம் மற்றுமொரு சிறப்பு.
சுகழிவிரக்கம் நிறைந்த டெல்பின், உலக திரைப்பட
வரலாற்றில் சிக்கலான உளவியல் கொண்ட
கதாபாத்திரங்களில் முக்கியமானது. தீர்க்கமான
முடிவுகள் எடுக்கத் தயங்கும் மன உறுதியற்ற அவளை
பார்வையாளனால் நிராகரிக்க முடியாமல் போவது
சுவாரஸ்யம். " I am not stubborn. Life is stubborn
towards me " எனக் கூறும் டெல்பின் மீதான நம்
அன்பு கூடித்தான் போகிறது.

தேங்காய்

என் பெயர் தேங்காய்
நான் அழிந்தாலும் பாலாகுவேன்
நான் வெள்ளைக்காரன்
மக்களுக்காகவே காய்த்தேன்
என்னைப் பறித்து
உடைத்துத் துருவிவிட்டு
எனது சிரட்டையை எறிந்துவிடுகிறீர்களே
இது என்ன பழக்கம்
சிரட்டைதான்
எனது பால் காத்த மண்டை
மண்டை உள்ளவனை உங்களுக்கு பிடிக்காதா
மண்டையில்லா மாண்டிரே
நான் தேங்காய்
நான் துப்பித் துப்பி
முத்துச் சேகரித்த
பாத்திரமல்லவா என் சிரட்டை
நீங்கள் எனது சிரட்டை எடுத்து
நடந்து முடிந்த திருவிழாவுக்குள்
சிலபேர் பேசும்போது
கொட்டியிருந்தாலும்
சந்தோஷப்பட்டிருப்பேன்
நான் தேங்காய்
உயரத்திலிருந்து அனைத்தையும் கேட்டேன்
அவர்களைப் பார்த்தேன்
சிரித்தேன்
எனக்கு இத்தனை கண்ணாக்களா
என்ற வருத்தமும் இருந்தது
உற்சவம் முடிந்தது
பார்த்த கண்ணை கொத்தி எறிந்ததுபோல்
என் மண்டையுடன் தூக்கி எறிந்தீர்கள்
உங்கள் சீரும் சிறப்புகளையும்
நான் பார்த்த வெட்கமா
உங்கள் புத்திசாலிகளை நான் அறிந்துகொண்ட
ஆத்திரமா

கண்ணிழந்து என் மண்டை
மண்ணுக்குள் கிடக்கிறது
உங்களைப்போல் என்னையும்
ஆக்கிவிட்டீர்கள்
நான் தேங்காய்
செத்தாலும் பாலாகிச் சாகின்றேன்

14.08.2020

நித்திரையின் துளிகள்

நித்திரைக்குள் நீந்துகிறேன்
நமது வாழ்க்கையும் ஒரு நித்திரை
அதற்குள்ளும் நீந்துகிறோம்

நீச்சல் வீரர்கள்
நீந்திக் களைத்துப் போகும்போது
போட்டிருந்த உடுப்பால் ஒழுகியும்தான்
முடிகிறது வாழ்க்கை

நான் கையாடித்து காலடித்து நீந்த நீந்த
வாழ்வதைப்போன்று
என் நித்திரையின் துளிகள்
உன்னிலும் தெறித்துவிட்டன
சாக்கடைத் தண்ணியல்ல
என்னுடைய நித்திரை
பூச்சி புழுக்கள் நெளியாது

மணக்கிறது என் நித்திரை

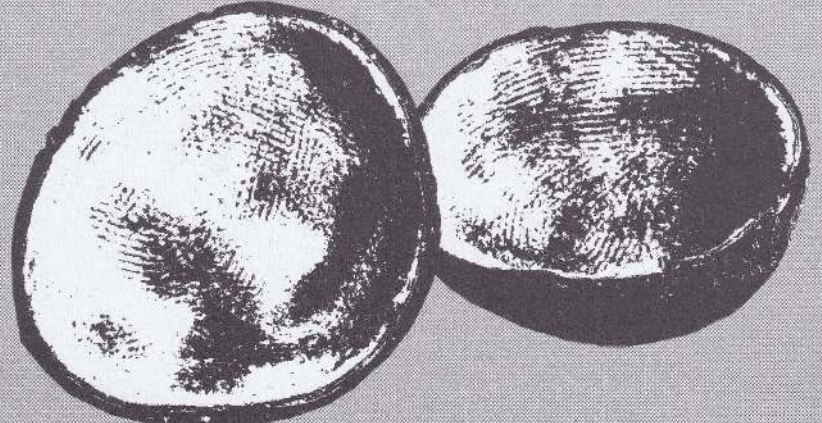
உன் மூக்குத் தொங்கலில் மூக்குத்திபோல
என் நித்திரை ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது

உன்னை அழகு படுத்துகிறது
என் நித்திரை

இப்போது நீ
எனக்கென்று கொண்டுவந்த
உணவுப் பாத்திரம்
என் நீச்சலின் அதிர்வில்
ஆடி அசைந்து
என் நித்திரைக்குள் வழக்கி விழுந்து
அலைகிறது வாத்துப்போல

எட்டி எடுத்து உன் பீங்காளை
கழுத்தில் பிடி

10.05.2021

உலகம்

குந்த இடமின்றி
ஒரு மரத்தைத் தேடி
ஊரெல்லாம் அலைந்தது
ஒரு குருவி
பாவமென்று
பார்த்திருந்த நான்
குருவியைக் கூப்பிட்டு
என் நெஞ்சைக் கொடுத்தேன்
வந்து குந்திய குருவி
காலாற ஆற
மனிதனாய் ஆகி
காதை என் நெஞ்சில்வைத்து
ஒட்டுக்கேட்கத் தொடங்கியது

என் நெஞ்சின் பயிர்களை
கொத்திக் கலைத்து
என் நெஞ்சிலேயே ஒரு குடிசை கட்டவும்
நிலம் எடுத்தது

இன்னும் எது எது செய்கிறதென்று
பார்ப்போமென்று
பொறுத்துக்கொண்டிருந்தேன்

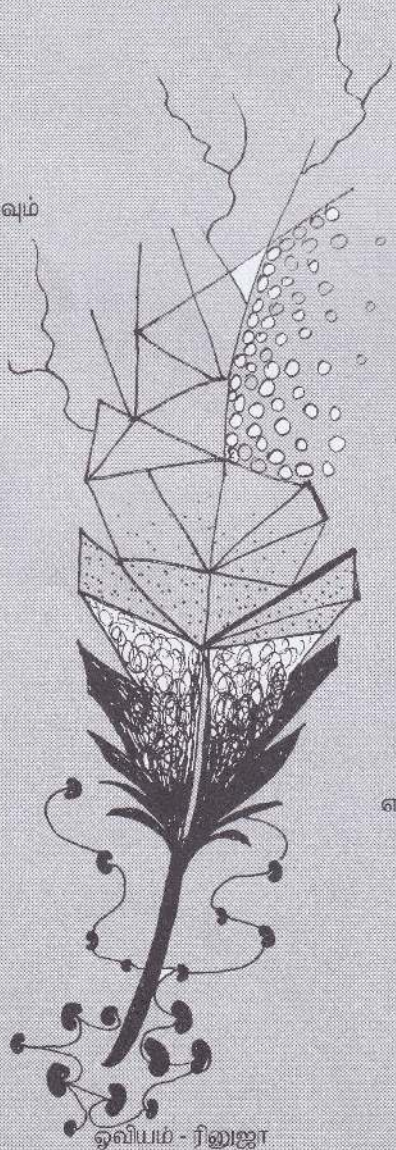
என்னில் இருந்தபடியே
முழுமையாய் என்னை
விற்க விலை பேசியது

நான் கையை உயர்த்தினேன்
குருவி தாக்கியது

உதறிவிட்டு எழுந்தேன்
என் கோபத்தையும் முறித்து
தன் காலுக்குள் வைத்து
துவைக்கத்தான் பார்த்தது
வயலில் கதிர அடித்த குருவி
வயற்காரனையே தூக்கியது

ஒரு பட்டாசு சுடப்
பறந்தது

10.05.2021

நான் காற்றாக மாறினால்
இந்தக் காற்றைப்போல்
கடற்கரையில் மட்டும் வீசிக்கொண்டிருக்கமாட்டேன்
நானும் கடலில் விழுந்து
மீன் பிடிப்பேன்
மலிவான விலையில்
மீன் விற்பேன்

நான் யானையென்று காட்ட
காற்று
ஆர்ப்பரிக்கிறது

பல்லு விளக்க
தென்னைமரத்தை
முறுக்கும் காற்று
ஆபத்தானது
கடற்கரைக்கு வந்திருக்கும்
அழகிகளே
தான் வரைந்த சித்திரத்திற்கு
சாயம் தீட்ட
தூரிகையாக உங்களைத் தூக்கலாம்

என்னைக் கேட்டுவிட்டு வந்தீர்களா

நான் காற்றுக் குடும்பத்தை
ஆராய்ந்த விஞ்ஞானி
பல முடிவுகள் வைத்திருக்கிறேன்
இந்தக் கடற்கரைதான் எனது
ஆய்வுகூடம்

நீங்கள் பால் மரங்கள்
பசையுள்ள

இலகுவாய் காற்று
ஆணியடிக்கும் உங்களில்

எவனாவது ஒருவனது படத்தைக் கொண்டுவந்து
உங்களில் கொழுகும்

நான் காற்றானால்
உங்களது கையாக்குவேன்
தேவையற்ற படத்தையெல்லாம் எட்டிக் கழற்றி
அந்த நிலா கிளம்பும் இடம்வரைக்கும்
எறிய
அது பட்டுடைந்து
நிலவு சிதைந்தாலும்
பிறை

10.05.2021

-டிசே தமிழன்

அனந்தரே ஸாப்பிராஜர்
புரையாசுப்

1.

சமகாலத்தில் அலெஜாந்திரோ ஸாம்பிரா (Alejandro Zambra) சிலியின் முக்கிய எழுத்தாளராக இருக்கின்றார். ஸாம்பிராவின் தலைமுறை என்பது சிலியில் பினோச்சோவின் சர்வாதிகாரம் முடிந்த தறுவாயில் முகிழ்ந்த பரம்பரையாகும். ஆகவே கொடுங்காலத்தை நேரடியாக அனுபவிக்காதபோதும், தமது பெற்றோர், பேரர்களிடம் இருந்து அந்த இருண்டகாலத்தை அறிந்தவர்களாக ஸாம்பிரா போன்றவர்கள் இருக்கின்றார்கள்.

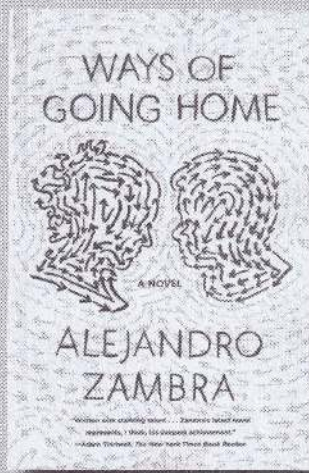
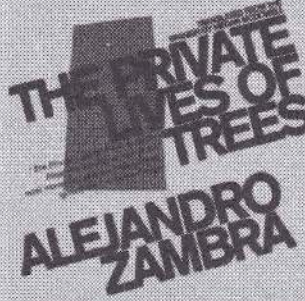
'போன்ஸாய் (Bonsai), மரங்களின் அந்தரங்க வாழ்க்கை' (The Private Lives of Trees), 'வீடு செல்வதற்கான வழிகள்' (Ways of Going Home) என்பவை அவர் எழுதிய நாவல்களாகும். கடந்த ஆண்டு 'சிலியின் கவிஞர்கள்' என்றொரு புதிய நாவலை ஸ்பானிஷில் எழுதி வெளியிட்டிருக்கின்றார். ஆனால் அது இன்னமும் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்படவில்லை.

சிலியில் கவிதையும், கவிஞர்களும் முக்கியம் பெற்றளவுக்கு நாவல்கள் எழுதுபவர்கள் அவ்வளவு கவனிக்கப்படுவதில்லை. ஸாம்பிராவின் நாவலான 'போன்ஸாய்' அதன் புதிய எழுத்து நடைக்காய் அதிகம் கவனத்தைப் பெறுகின்றது. ஒருவகையில் ஸாம்பிரா, சிலியின் பிரபலமான ரொபர்த்தோ பொலோனோவின் (2666, The Savage Detectives) நீட்சி எனச் சொல்லலாம். அதேவேளை ஸாம்பிராவுக்கு பெரும் நாவல்கள் எழுதுவதில் நம்பிக்கை இருப்பதில்லை. இப்போது வந்திருக்கும் புதிய நாவலைத் தவிர, அவர் எழுதிய அனைத்து நாவல்களுமே 100—150 பக்கங்களுக்குள் முடிவடைந்து போய்விடுபவை. நாவலாசிரியராக மட்டுமின்றி ஒரு கவிஞராகவும், விமர்சகராகவும் சமகாலத்தில் இருக்கும் ஸாம்பிரா, எழுத்தில் புதிய வடிவங்களைத் தொடர்ச்சியாக முயற்சிப்பவர். அதனால்தான் அவரின் ஒரு புனைவான Multiple Choice முற்றுமுழுதாக வினா, விடைகளாய் எழுதப்பட்டு வெளிவந்திருக்கின்றது. அது புனைவு என்று இதுவரை சொல்லப்பட்ட வடிவத்தை மீறுகின்ற ஒரு முயற்சியாகும்.

ஸாம்பிராவின் நாவல்கள் சிறிதென்றாலும், அவர் அங்கே சிலவரிகளாலும், சிறு பந்திகளாலும் பெரும் விடயங்களைச் சொல்லிச் செல்கின்றார். அதை நாம் அவற்றின் பின்புலங்கள் அறிந்தாலின்றி அவ்வளவு எளிதாக விளங்கிக் கொள்ளவும் முடியாது. அவரின்

ALEJANDRO ZAMBRA

Bonsai

'போன்ஸாய்' நாவல் ஓர் இணையின் வாழ்வைப் பற்றிச் சொல்கின்றது. அவர்கள் படிக்கும் காலங்களில் காதலர்களாக இருந்தபோது அனுபவித்தவைகள் நனவிடை தோய்தலாகின்றன. நாவலின் தொடக்கத்திலேயே முக்கிய பெண் பாத்திரமான எமிலியா இறந்து விட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. இந்நாவல் அவரின் காதலராக இருந்த ஜுலியோவின் பார்வையினூடு விரிகின்றது. இவர்கள் இருவருமே ப்ரோஸ்ட்டை (Proust) வாசித்ததாகச் சொன்னாலும், அது பொய் என்று நமக்குத் தெரிகிறது. ப்ரோஸ்ட்டின் 'In Search of Lost Time' ஐ வாசிக்காமலே இருவரும் மீள்வாசிப்புச் செய்கின்றோமென தங்களுக்குள் எமிலியாவும், ஜுலியோவும் சொல்லிக்கொள்கின்றார்கள். அதேபோல எமிலியா இறந்தது தற்கொலையால் என்றும், இல்லை... அவர் ஒரு வாகன விபத்தில் இறந்தார் எனவும் இந்நாவலில் வெவ்வேறு விதமாகக் கூறப்படுகிறது. அதுவும் நம்புவதற்கில்லையென நமக்கு இறுதியில் புரிகிறது. ஒரு பாத்திரம், மற்றவர்களை அவ்வளவு பாதிக்காமல் பொய்யைச் சொல்லி எப்படி வாழ முடியுமென்பதற்கு இந்த நாவல் ஓர் உதாரணமாக இருக்கிறது. அதை மெல்லிய எள்ளலுடன் இந்த நாவல் முன்வைக்கிறது.

இதே மாதிரிப் பொய் சொல்லி வாழும் ஒருவரால், பிறரது வாழ்வு எப்படிப் பாதிப்புக்குள்ளாகின்றது என்பதற்கு 'குடும்ப வாழ்வு' (family life) என்னும் கதை நல்லதொரு உதாரணமாகும். தூரத்துச் சொந்தமான குடும்பம் ஒன்று விடுமுறைக்காக சில மாதங்கள் வேறொரு இடத்துக்குப் போக, அந்த வீட்டைப் பராமரிக்க வரும் ஒருவன், எப்படித் தன்னை அந்த வீட்டின் சொந்தக்காரன் என்று

ஒரு பெண்ணை நம்ப வைத்து ஏமாற்றுகிறான் என்பதை இந்தக் கதை சொல்கிறது. ஒருவகையில் இவ்வாறு பொய்களால் கட்டியமைக்கும் வாழ்வைத்தான் பல சிலியன்காரர்கள் வாழ்கின்றார்கள் என ஸாம்பிரா ஓரிடத்தில் கூறுகின்றார்.

ஸாம்பிராவின் மற்ற நாவலான 'மரங்களின் அந்தரங்க வாழ்க்கை' யில் முக்கிய பாத்திரமான ஜுலியன், அவரது stepdaughter ஆன சிறுமியைத் தூங்க வைப்பதற்காக மரங்களின் கதையைச்

சொல்லத் தொடங்குகின்றார். அந்தச் சிறுமி நித்திரையான பின், ஜூலியன் தனது கடந்தகாலக் காதல் கதைகளை வாசகர்களான நமக்குச் சொல்கின்றார். இப்போது மரங்களினதும், ஜூலியனின் காதல் கதைகளும் ஒன்றையொன்று இடைவெட்டிக் கொள்கின்றன. இதன் நடுவில் அவரது மனைவியான வெரோனிக்கா இன்னும் வீடு திரும்பாதது பற்றியும் ஜூலியன் நினைவு கூர்கிறார். வெரோனிக்காவிற்கு இன்னொரு ஆடவனுடன் உறவு இருக்கலாமென்றும் நமக்கு மறைமுகமாக உணர்த்தப்படுகின்றது. அந்த ஆணின் வீட்டிலேயே வெரோனிக்கா அந்த இரவு தங்கிவிட்டார் என்பதை நாம் ஊகித்தறிகிறோம். வெரோனிக்கா மனம் மாறி வீடு திரும்பினால் வருகின்ற சனிக்கிழமை அவரோடு விடுமுறை செல்லலாம் எனவும் ஜூலியன் நினைக்கின்றார். நேரமோ விடிகாலை நான்கு ஆகிவிட்டது. வெரோனிக்கா இன்னும் வீடு திரும்பாமல் இருக்கின்றார். ஒரு மாலையில் தொடங்கி, அடுத்தநாள் விடிகாலையில் முடியும் நாவலாக இது அமைந்திருக்கிறது.

2.

அலெஜாந்திரோ ஸாம்பிரா சிலியில் இருந்து அமெரிக்காவிற்கு ஒரு கல்லூரியில் கற்பிக்கப் போனபோது அவரது எதிர்கால மனைவியை சந்திக்கின்றார். கடந்த மூன்று வருட காலமாக அவரும் துணைவியும் மெக்ஸிக்கோவில் வசித்து வருகின்றார். அது அவருக்கு ஒருவர் தாய்நாட்டை விட்டுப் பிரிந்து வாழும் எல்லாவித உணர்வுகளையும் தருகின்றது என்கின்றார். அலெஜாந்திரோ ஸாம்பிராவின் புனைவுகளில் எழுத்தாளர்

பாத்திரங்களே முதன்மையாக இருக்கின்றன. அதில் அவர்கள் நாவல்களை எழுதுகின்றவர்களாகவும் வருகின்றார்கள். அவர்கள் எழுதுகின்ற நாவல்களையே நாங்கள் வாசிக்கின்ற மாதிரியும், சிலவேளைகளில் அவர்களின் வாழ்க்கையையே நாவலுக்குள் நாவலாக வாசிக்கின்ற மாதிரியும், எது நிஜம், எது புனைவு என்கின்ற மெல்லிய கோடுகளுக்கிடையில் ஸாம்பிரா எழுதிச் செல்வதையும் நாம் பார்க்கமுடியும்.

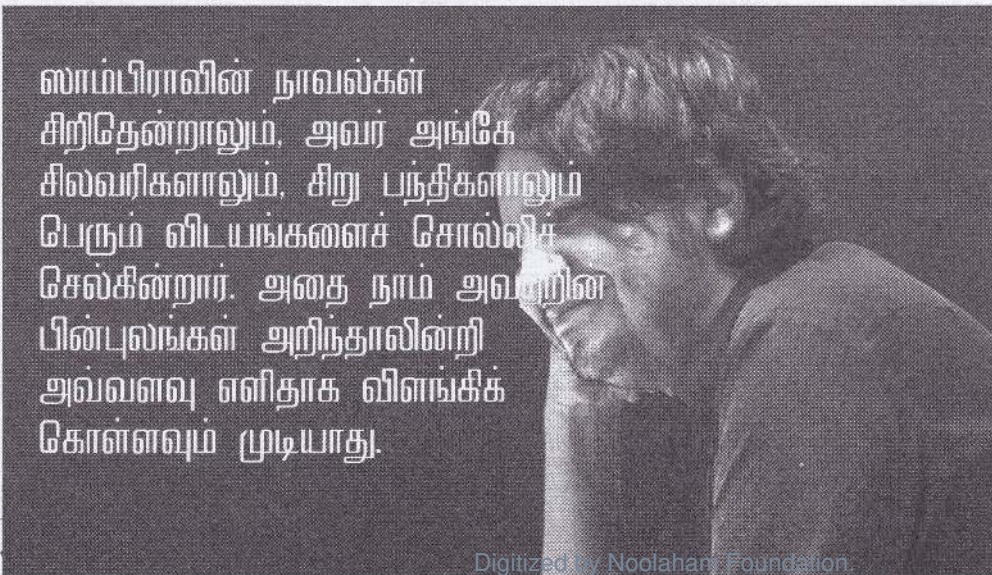
ஸாம்பிராவின் மூன்றாவது நாவலான 'வீடு செல்வதற்கான வழிகள்', சிலியில் 1985 ல் நிகழும் பூகம்பத்துடன் சம்பந்தப் பட்ட ஒன்பது வயதுச் சிறுவனொருவனின் நினைவுகளுடன் தொடங்குகின்றது. நகரொன்றில் தமக்கான தனித்துவங்களுடனும் தனிமையுடனும் இருக்கும் மனிதர்கள் அனைவரையும் பூகம்பம் ஒரேயிடத்தில் கொண்டு வந்து சேர்க்கின்றது. அப்போது சிலியில் பினோச்சேயின் இருண்ட ஆட்சி நடக்கின்றது. இந்தவேளை ஒன்பது வயது சிறுவன், தன்னிலும் மூன்று வயது மூத்த கிளாடியாவைச் சந்திக்கின்றான். அவர் மீது வயதுக்கு மீறிய மெல்லிய ஈர்ப்பு இந்த சிறுவனுக்கு ஏற்படுகின்றது. கிளாடியாவைக் கவரும் நோக்கில், அவளுடைய வேண்டுகோளுக்கிணங்க, அவளின் மாமா ஒருவரை இந்தச் சிறுவன் உளவு பார்க்கச் சம்மதிக்கின்றான். தனியே வசிக்கும் கிளாடியாவின் மாமாவின் நடவடிக்கைகளைக் கண்காணிப்பதற்காய், தனக்கு வயிற்றுப் பிரச்சினை எனத் தன் பெற்றோரிடம் பொய் சொல்லிப் பாடசாலைக்குக் கூடச் செல்லாது, தீவிரமாய் வேவு பார்க்கின்றான்.

இரண்டாவது பாகம், இந்நாவலை எழுதும் எழுத்தாளரை நமக்கு அறிமுகப்படுத்துகின்றது. இன்னும் சொல்லப் போனால் மேலே கூறப்பட்ட முதலாவது அத்தியாயம், இந்த நாவலாசிரியரால் எழுதப்படும் நாவலின் ஒரு பகுதியே ஆகும், இவ்வாறாக ஒரு

நாவலிற்குள் இன்னொரு நாவலாகக் கதை வளர்கின்றது. நாவலாசிரியருக்கு எமெ என்கின்ற பெண்ணோடு நீண்டகால உறவு இருந்து இப்போது பிரிவு ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனால் நாவலாசிரியருக்குள் இன்னும் எமெ மீதான காதல் வற்றாத ஒன்றாக இருக்கின்றது.

மூன்றாம் பாகம், மீண்டும் நாவலாசிரியர் எழுதும் நாவலிற்குள் போகின்றது. முதலாம் பாகத்தில் சிறுவனாக இருப்பவன், தற்செயலாக தன் குழந்தைமைக் கால நண்பியான கிளாடியாவை நீண்ட வருடங்களின் பின் சந்திக்கின்றார். கிளாடியா இப்போது நியூயோர்க்கில் வசிக்கின்றார். அவருக்கு ஆர்ஜென்ரீனா காதலர் ஒருவரும் இருக்கின்றார். கிளாடியா, தன் தகப்பனின் மறைவுச் செய்தியறிந்து சிலியிற்குத் திரும்பி வருகின்றார்.

இந்த நாவலின் ஓரிடத்தில், 'நாம் யாரோ ஒருவரின் கதையை சொல்லத் தொடங்குகின்றோம், ஆனால் இறுதியில் நாம் நமது கதையையே சொல்லி முடிகின்றோம்' என சொல்லப்படுவதைப் போல இந் நாவலாசிரியர் முதல் அத்தியாயத்தில் எழுதுவதாய்க் கூறும் கதையும், இரண்டாம் அத்தியாயத்தில் அவரைப் பற்றிய நிகழ்வுகள் சித்தரிக்கப்படுவதும்.... எது நிஜம் எது புனைவு என்கின்ற இரண்டும் கலக்கப்பட்ட ஓர் இடத்திற்கு இந்நாவலை வாசிக்கும் நாங்கள் மூன்றாம் பாகத்தில் வந்தடைகின்றோம். உண்மையில் இந்த நாவல், சர்வாதிகார / கொடூர ஆட்சியில் வாழ்ந்த தலைமுறையினருக்கும், அவர்களின் அடுத்த தலைமுறையினருக்கும் இடையில் வரும் —அவ்வளவு எளிதில் தீர்க்கமுடியாத— சிக்கல்களைப் பேசுகின்ற புனைவாகும். ஹிட்லரின் ஆட்சியில் இருந்த ஜேர்மனியின் தலைமுறையினருக்கும், அதற்குப் பிறகு வந்த தலைமுறையினருக்கும் வந்த

ஸாம்பிராவின் நாவல்கள் சிறிதென்றாலும், அவர் அங்கே சிலவரிகளாலும், சிறு பந்திகளாலும் பெரும் விடயங்களைச் சொல்லிச் செல்கின்றார். அதை நாம் அவற்றின் பின்புலங்கள் அறிந்தாலின்றி அவ்வளவு எளிதாக விளங்கிக் கொள்ளவும் முடியாது.

முரணும் இதுவே. அதைப் போன்றே சிலியின் பினோச்சேயின் காலங்களில் தப்பிப்பிழைத்த தலைமுறையினர், பினோச்சேயின் காலங்களின் பின்னால் வந்த தலைமுறையினரின் கேள்விகளையும், விமர்சனங்களையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது. நாவலின் ஓரிடத்தில் 'நாம் போர் முடிந்துவிட்டதென மீண்டும் வீடு திரும்புகின்றோம். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், போர் இன்னும் எங்களின் மனங்களில் முடியவே இல்லை என்பதாகும்' எனச் சொல்லப்படுகின்றது. அதேபோல ஒவ்வொரு பெரும் அழிவின் / கொடுங்கோல் ஆட்சியின் முடிவின் பின்னாலும் அவை கொடுத்த வடுக்கள் அவ்வளவு எளிதில் மறைவதில்லை என்பதும் இந்நாவலை வாசித்து முடிக்கும்போது நமக்குப் புரிகிறது.

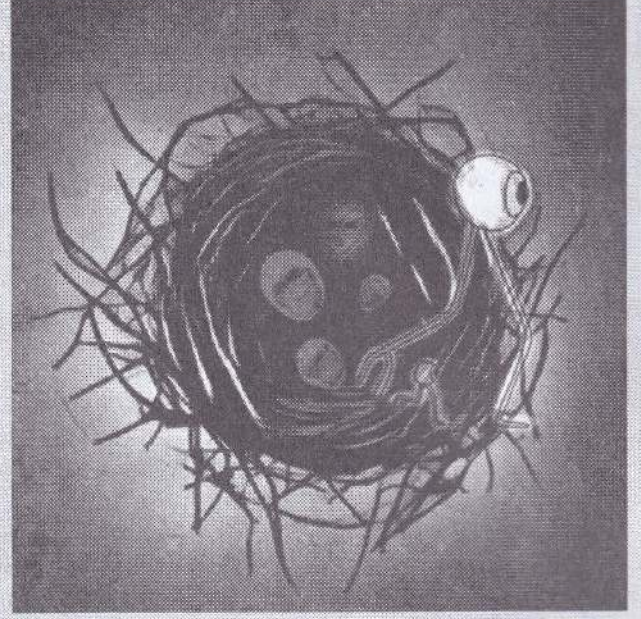
3.

ஸாம்பிராவின் நாவல்கள் கிட்டத்தட்ட இருபது மொழிகளில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டிருக்கின்றது. Secondary Characters தனக்குப் பிடித்தமானவை எனச் சொல்லும் ஸாம்பிராவின் புனைவுகளில் கதைகளுக்குள் கதைகளென கதைகள் நீண்டபடியிருக்கும். போர்ஹேஸ் மீதும் பொலானோ மீதும் மதிப்புடைய ஸாம்பிரா, தனது நாவல்களை நூற்றுக்கணக்கான பக்கங்களைக் கொண்ட பெரும் நாவல்களாய் எழுத விரும்புவருமில்லை. ஒருவகையில் அவை Novella வகையை சேர்ந்தவை எனத்தான் சொல்லவேண்டியிருக்கும்.

தமிழ்ச்சூழலில் இலத்தீன் அமெரிக்க நாவல்கள் என்றாலே அது மாய யதார்த்த வகையைச் சேர்ந்தவை என்ற பொது அபிப்பிராயம் நீண்டகாலமாக இருக்கின்றது. மாற்றம் என்பதே மாறாதது என்பது போல இலத்தீன் அமெரிக்க புனைவு மாற்றமடைந்து வருவதற்கு ஸாம்பிரா போன்றோர்கள் மிகச் சிறந்த உதாரணமாக இருக்கிறார்கள். இவ்வாறு ஸாம்பிரா போல மாயயதார்த்தத்திலிருந்து மீபுனைவுகளுக்கு (metafiction) நகர்ந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு படைப்பாளியாக நாம் தமிழில் ரமேஷ் பிரேதனின் அண்மைக்கால நாவல்களைச் சொல்லலாம்.

தினமும் எதையாவது எழுதிப் பார்க்கும் தனக்கு அது இணையத்தில் எழுதுவதாக இல்லாமல், தனது ஜேர்னல்களில் (journal) எழுதுவது உவப்பாக இருக்கின்றது என்கின்றார் ஸாம்பிரா. அதேபோல தான் மரணிக்கப் போகின்றேன் என்றால் உடனேயே அழிக்க விரும்புவது இந்த டயரிக் குறிப்புக்களாகவே இருக்கும் எனக் கூறினாலும், ஸாம்பிராவின் புனைவுகள் நம் சூழலில் நாம் தவறவிடாது வாசித்து உரையாட வேண்டியவையாகும்.

0

பாறையின் இடுக்கில் மாட்டிக்கொண்ட நாய்க்குட்டியைக் காக்க என் கைகள் கொஞ்சம் நீளமாக இருந்திருக்கலாம் பெரு அலைகளின் இடையே கைவிடப்பட்டவனை மீட்க எனக்குக் கொஞ்சம் நீச்சல் தெரிந்திருக்கலாம் இறுகும் தூக்குக்கயிறின் முடிச்சினை அவிழ்க்க இறுதியாய் எனக்கொரு வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கலாம் விடைபெறுதலின் அந்தியினை சற்றே நீடிக்கச்செய்ய நான் கொஞ்சம் தாமதித்து வந்திருக்கலாம்

இன்னும்

நான் அங்கிருந்திருந்தால்
அது அப்படி நிகழாதிருந்திருந்தால்
அதை நான் முன்னமே அறிந்திருந்தால்
என

எத்தனை சமாளிப்புகள்
எத்தனை சமாதானங்கள்
எத்தனை எத்தனைச் சப்பைகட்டுகள்

எல்லாம்
நம் கையாலாகாத் தனங்களை
பூசி மெழுகத்தானே

அதுகூட
இல்லையென்றானால்
பின்

இந்த வாழ்வை
வேறெப்படித்தான்
கடப்பது
நாம்?!

-ரிஸ்கா முக்தார்-

இதா இவிட வரே

இதா இவிட வரே
(இதோ இங்கு வரை) 1978

- கீதப்பிரியன்

Directed by:

I. V. Sasi

Produced by:

Hari Potban

Written by:

P. Padmarajan

Screenplay by:

P. Padmarajan

Starring:

Madhu

Sharada

Jayabharathi

Jayan

MG Soman

Music by:

G. Devarajan

Cinematography:

Ramachandra Babu

Edited by:

K. Narayanan

பப்பேட்டா என்ற பி.பத்மராஜன் கதை. திரைக்கதை எழுதி ஐ.வி. சசி இயக்கிய படங்களுக்கு ஒரு பிரத்தியேக கதை உண்டு. வணிக அம்சங்கள் கலந்திருந்தாலும் அபாரமான எளிமையின் அழகியல் பொதிந்த கலைப்படையாக அவை மிளிரும்.

'இதா இவிட வரே' படத்தின் திரி 'ப்ரதிகாரம்'தான். அதாவது பழிவாங்குதல். இது விஸ்வநாதனின் பழி தீர்த்தல், பப்பேட்டாவின் பழிதீர்த்தல். எப்போதும்

அதிரவைப்பது ; தனித்துவமானது. இக்கதை பகையாளியின் குடும்பத்தை உறவாடிக் கெடுத்துப் பழிவாங்கும் பாணியைக் கொண்டது. 1978 ல் வெளியான இது மிகப்பெரிய வணிக வெற்றியையும் பெற்றது. சினிமா ஆர்வலர்களாலும் மிகவும் கொண்டாடப்பட்டது

பழிக்குப் பழி வாங்கியவனை அவன் மனசாட்சி கூட இறுதியில் மன்னிக்காது என்ற கூற்றை பலமாக முன்வைப்பவை பப்பேட்டாவின் கதைகள். அவரது

'பெருவழியம்பலம்', 'கரிம்பின்பூவின் அக்கரே' துவங்கி பழிவாங்க அலைபவனின் மனசாட்சியை நுணுக்கமாக அணுகிய படைப்புகள் அவருடையவை. இதா இவிட வரே திரைப்படமும் அப்படியான ஒரு Non linear பாணி முத்து.

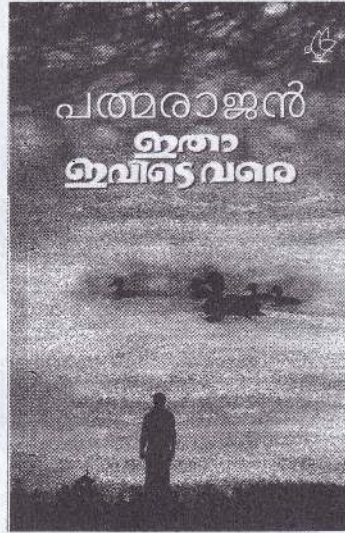
எங்கள் பல்லாவரம் தேவி (ஜனதா) தியேட்டரில் ஒவ்வொரு வெள்ளியும் திரையிடும் படங்களுக்கு சாவடித் தெருவின் துவக்கத்திலும் முடிவிலும் கருப்பு - வெள்ளை, வர்ணப் போஸ்டர்கள் ஒட்டுவார்கள், அதில் அனேகமானவை ஐ.வி. சசி இயக்கிய மீள் வெளியீட்டுத் திரைப்படங்களாகவே இருக்கும், காரணம் பத்து மடங்கு கச்சவடம்தான்.

அப் போஸ்டர்களில் உள்ள A என்ற எழுத்து இளைஞர்களை ஈர்க்கும் படி இருக்கும் . அப்படி, 'இதா இவிட வரே' வுக்காக ஓட்டிய போஸ்டர்களில் நடிகை ஜெயபாரதி தன் ஆடையற்ற முதுகைக் காட்டிய படியிருக்கும் போஸ்டர் எனக்கு மறக்கமுடியாதது. அப்படித்தான் இயக்குனர் ஐவி.சசி என் மனதில் பதிந்தார். ஆனால் எப்படிப்பட்ட ஒரு படைப்பை எவ்விதம் தவறான முறையில் மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்க முயல்கின்றனர் என்பதைப் படத்தைப் பார்த்த பின்தான் புரிந்து கொண்டேன். எத்தனை பேர் பப்பேட்டாவின் படைப்புகளுக்கு உரிய மரியாதையைத் தந்தனர் என்ற ஐயம் எனக்கு உண்டு. அவரின் படைப்புகளுக்கான சரியான மதிப்பீட்டை என்னால் தாமதமாகவே அவருக்குத் தர முடிந்தது.

இனிக் கதைக்குள் பயணிப்போம், விஸ்வநாதன் (எம்.ஜி.சோமன்) என்ற ஓவியன் வயநாட்டின் அந்த அழகிய காயல் கிராமத்திற்குள் ஒரு விடியலில் வருகிறான். ஜீன்ஸ் கால்சராயும் ஜீன்ஸ் சட்டையும் , நளினமான சப்பாத்துகளும் அணிந்திருக்கிறான், அங்கு அரைத்தூக்கத்தில் இருந்த கட்டுமஸ்தான படகுக்காரனை (ஜெயன்) எழுப்பி "போகலாமா? " எனக் கேட்கிறான், அவன்" எங்கே போகணும்?" என்று கேட்க, "இதா இவிட வரே " என்று அக்கரையைச் சுட்டுகிறான். இது போல படத்தில் நான்கு இடங்களில் இந்த இடம் சுட்டுதல் வருகிறது.

அக்கரை காயல் கிராமத்தில் படகுக்காரன் நன்கு பழகிவிட்ட விஸ்வநாதனுக்கு சுவையான தேநீர் வாங்கித் தந்து நட்பாகிறான், விஸ்வநாதன் முகத்தில் அந்தக் காயல் கிராமத்தின் பரிச்சயம் நன்கு தெரிகிறது.

நெடுங்காலம் கழித்து தாய் மண்ணை மிதித்த திருப்தி அது. அவன் தாய் கமலாட்சியின் குரல் அவன் காதில் மட்டும் கேட்கிறது. "அங்கு சில நாட்கள் தங்க வீடு கிடைக்குமா?" என்று ஆவலுடன் கேட்கிறான். வேலை வெட்டியில்லாத, சிறு சிறு பொய்கள் பேசி களவுகள் செய்யும், அவ்வரைச் சேர்ந்த நாணு (அடீர் பாஸி) வீடு பிடித்துத் தர ஆர்வமாகி முன் வருகிறான், உடனே சென்று அவ்வூரில் யூட்டிக்கிடக்கும் வீடொன்றின் சாவியை அவ்வீட்டருகே வசிக்கும் சங்கரி என்ற வாழ்ந்து கெட்டு சோரமும் போன பெண்ணொருத்தியிடமிருந்து வாங்கி வருகிறான். ஐம்பது ரூபாய் வாடகையாவது உனக்கு வாங்கித் தருகிறேன் என்றதும் ஆசை மேலிட சங்கரி இதனைச் செய்கிறான்.

முப்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் கணவன் மனைவியாகக் கொலையானோரின் வீடு அது.

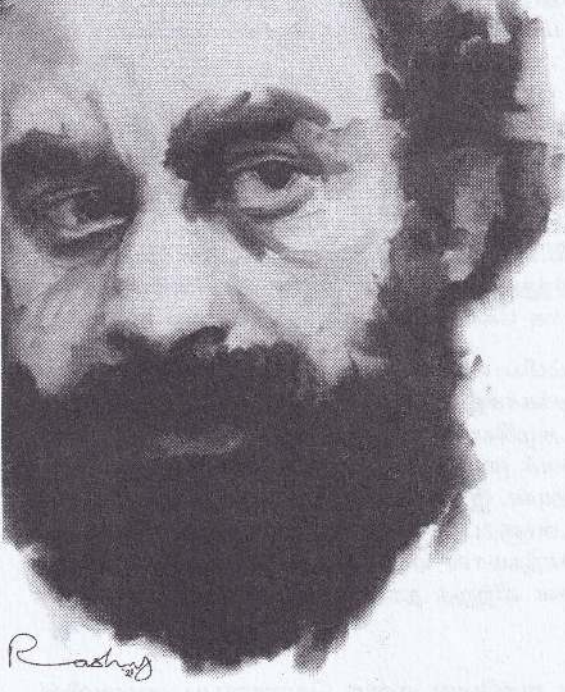
கையோடு விஸ்வநாதனை அந்தப் பாழடைந்த ஓட்டு வீட்டுக்கு கூட்டிப் போகும் நாணு, காபி வாங்கி வர ஃப்ளாஸ்கை எடுத்துக் கொண்டு செல்கிறான். முப்பது வருடங்களுக்கு முந்தைய நினைவுகளில் அப்போது மூழ்குகிறான் விஸ்வநாதன்.

அவனது தந்தை படகுக்காரன் வாசு அந்த வயநாட்டு காயலின் பெரிய பயணிகள் படகின் ஓட்டுனர். நல்ல சம்பளம் வாங்குபவர், தினமும் மீன், கறி, சாராயம், இரண்டு மனைவிகள் — அதுவும் ஒரே வீட்டில் வசிக்கும் அக்கா தங்கை சக்களத்திகள் — என்று தினமும் ராஜபோகம் அனுபவிக்கிறார்.

வாத்துகள் மேய்க்கும் முரடன் பய்லி ஆசான் (மது) வாசுவின் அண்டை வீட்டில் வசிக்கிறான். ஆசான் என்ற பெயர் அவன் அனுதினம் குடித்து விட்டு குல்தி போடுவதால் வந்திருக்க வேண்டும். வாசுவுக்கு இவன் 'கூடாநட்பாக' அமைகிறான். தினமும் அந்தியில் வாத்துகளை கூடடைத்துவிட்டு வாசு வீட்டில் பய்லியும் அவன் அண்ணன் வக்கச்சனும் (பக்தார்) நடு நிசி வரை சாராயம் குடித்து இறைச்சி சாப்பிட்டு கும்மாளம் அடித்துவிட்டுச் செல்வதை ஒரு வழக்கமாகக் கொண்டிருக்கின்றனர். இதற்கு கறி மீன் பொரித்துத் தந்து கிளாஸில் சாராயம் சோடாவைப் பக்குவமாக ஊற்றிக் கலந்து தருவது வாசுவின் சின்னப் பெண்டாட்டி சங்கரி, இந்தக் கெடுபழக்கம் சங்கரிக்கும் பைலி ஆசானுக்கும் கள்ளத் தொடர்பை ஏற்படுத்துகிறது. இரண்டாமவன் சங்கரி (ஸ்ரீலதா) பார்க்க அழகாக மதார்ப்புடன் இருப்பதால் வாசுவுக்கு எப்போதும் அவன் மீதுதான் அதிக மையல்.

தன் மூத்த மனைவி கமலாட்சி (கவியூர் பொன்னம்மா) மீது அன்பு இருந்தாலும் காதலாக அதைக் கொள்ள முடியாது. வாசுவின் பிரியமுள்ள ஒற்றை மகன்

பழிக்குப் பழி வாங்கியவனை அவன் மனசாட்சி கூட இறுதியில் மன்னிக்காது என்ற கூற்றை பலமாக முன்வைப்பவை பப்பேட்டாவின் கதைகள்.

விஸ்வநாதனின் தாய் அவள் என்பதாலேயே இன்னும் இங்கே பிழைத்து கிடக்கிறாள் எனலாம்.

கணவன் மதிக்காத மனைவியாதலால் அவளது தங்கையும் சக்களத்தியுமான சங்கரியாலும் உதாசினம் செய்யப்படுகிறாள். பகலில் மூத்தவள் காயலில் குளிக்கப் போகையில் அவள் அறியத் தக்கவிதத்தில் சங்கரி— பைலி ஆசானின் சரச லீலைகள் இனிதே வீட்டுக்குள் அரங்கேறுகின்றன. அது போல ஒரு அசந்தர்ப்பத்தில் சிறுவன் விஸ்வநாதன் உள்ளே தாழிடப் பட்டிருந்த கதவை வேகமாய் தட்டுகிறான், அங்கே இவர்களின் சல்லாபம் இடைநடுவில் கலைந்து, கதவு திறக்கப்பட்டு பைலி ஆசான் வெளியே வந்து அசட்டு சிரிப்புடன் வெளியேறுகிறான்.

'பைலி ஆசான் பீடிக்கு நெருப்புக் கேட்டு வந்தான். எதிர்பார்க்காத போது கதவை உள்ளே தாழிட்டு விட்டான் ...நல்ல வேளை நீ வந்தாய் ...உன் அம்மா வந்திருந்தால் அப்பாவிடம் வத்தி வைத்து பெல்டால் எனக்கு மரண அடி வாங்கித் தந்திருப்பாள் 'என்று சின்னம்மா சங்கரி சிறுவனிடம் கதையை அப்படியே மாற்றிக் கூறி வார்த்தைகளால் குளிர்விக்கிறாள். தன் தந்தை இன்றிரவு வந்ததும் இதை நிச்சயம் சொல்வேன் என்று விஸ்வநாதன் கூறி முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறான்.

இரவு சிறுவன் தந்தையிடம் சொல்லும் முன்னரே சங்கரி முந்திக்கொண்டு சென்று பைலி ஆசான் பீடிக்கு நெருப்பு கேட்க வந்த சாக்கில் கதவைச் சாத்தி என் கையைப் பிடித்துவிட்டான் என நீலிக்கண்ணீர் வடிக்கிறாள். அக்கா கமலாட்சி அப்போது குளிக்கப் போயிருந்ததாகவும், விஸ்வநாதன் இதற்கு சாட்சி என்றும் கயிறு திரிக்கிறாள். "நீ குளிக்கப் போயிருந்த போது இது நடந்தது

உண்மையா?" என்று வாசு கமலாட்சியைக் கேட்கிறான். "இது என்ன பிரமாதம்? நான் வீட்டில் இருந்தாலும் கூட இது நடந்திருக்குமே, இவர்கள்தான் என்னை ஒரு பொருட்டாகவே மதிப்பதில்லையே, இதை நீங்கள் முன்பே யோசித்திருக்கணும்" என்று குத்தலாகப் பதில் கூறுகிறாள்.

இதைத் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத வாசு பெல்டால் மனைவி கமலாட்சியை விளாசி விட்டு, தன் கட்டாரியை எடுத்துக் கொண்டு கறுவியபடி பாலத்தின் குட்டைச்சுவரில் பைலிக்காரனுக்காகக் காத்திருக்கிறார் . அந்தி சாய்கையில் பைலிக்காரனும் அவன் அண்ணன் வக்கச்சனும் வாத்துகளைக் கூடடைக்க மேய்த்துக் கொண்டு வருகின்றனர், வக்கச்சன் மூத்தவர் என்றாலும் சாது. நயவஞ்சகமற்றவர். தன் கட்டுக்கடங்காத தம்பியை பல சந்தர்ப்பத்தில் திருத்தமுடியாமல் தோற்ற வியக்கி.

கோபமாக முறைத்தபடியிருக்கும் வாசுவிடம் பைலி தோளில் கை வைத்து "என்ன கோபம் உனக்கு?" எனக் கேட்டதுதான் தாமதம், வாசு கட்டாரியுடன் பாய்கிறார். இருவருக்கும் கடும் சண்டை நிகழ்கிறது. பாலத்தினடியில் நீரில் நிகழும் இந்த மூர்க்கமான சண்டையை வக்கச்சன் விலக்கி விட எவ்வளவோ முயல்கிறார். முடியவில்லை, மழை வேறு கொட்டத் துவங்குகிறது. இந்தக் கடுமையான சண்டையைக் காணும் சிறுவன் விஸ்வநாதன் ஓடிப் போய் தாயை அழைத்து வருகிறான். அங்கே கமலாட்சி இருவரையும் தடுப்பதற்காகத் தைரியமாக உள்ளே புருந்து போராடுகிறாள். வாசுவின் கோடரி பைலியால் பறிக்கப் பட்டு அவனுடைய கைக்கு வந்து விடுகிறது,

ஆவேசத்தின் உச்சத்தில் பைலி வாசுவின் மனைவி கமலாட்சியைக் கழுத்தில் வெட்டிக் கொல்கிறாள். தடுக்கப் பாய்ந்த கணவன் வாசுவையும் கழுத்தில் வெட்டிக் கொல்கிறாள். அங்கே அப்படியே உறைந்து நிற்கும் சிறுவன் மேலும் ஒரு நொடி கூட அந்த இடத்தில் நிற்க விரும்பாமல் ஓடி விடுகிறான், அவன் எங்கு ஓடிச் சென்றான் என யாருக்கும் தெரியவில்லை. அப்படி ஓடியவன்தான் இப்போது 'இதா இவிட வரே' என்று இவ்வீட்டிற்கு மீண்டும் 'பிரதிகாரம்' எடுக்க வந்து விட்டான்.

விஸ்வநாதன் மிக நிதானமாகவும் ஆனால் தீர்க்கமாகவும் செயல்படுகிறான். பக்கத்து வீட்டில் வசிக்கும் விவசாயி சிவராமன் நாயர் (சங்கராடி) மகள் தங்கமணியை (விதுபாலா) இவனுக்குப் பிடிக்கிறது. அவளுக்கும் இவனைப் பிடிக்கிறது. இருவருக்கும் காதல் அரும்பினாலும் , இவன் தனது முதன்மையான இலக்கிலேயே குறியாக இருக்கிறான். இதனால் சிவராமன் நாயரிடம் சென்று பெண் கேட்பதில் ஆர்வம் காட்டவில்லை. அவளோ அடிக்கடி சிகப்பு ரோஜாவை இவன் வீட்டு எழுத்து மேஜையில் வைத்து விட்டு ஓளிந்து நின்று பார்க்கிறாள்.

அவ்வூரின் காயல் கரையில் , வயல்வெளிகளில் வைத்துப் பல ஓவியங்கள் வரைகிறான் விஸ்வநாதன், சம்மதத்துடன் அவளையும் வரைய ஆரம்பிக்கிறான்.. மற்றவை போல் அது விற்பனைக்கல்ல; தான் தனித்திருக்கையில் பார்த்து ரசிப்பதற்காக என்கிறான்.

ஒருநாள் விஸ்வநாதன் சாராயக்கடையில் குடிக்கையில் அங்கேயுள்ள சிப்பந்தி அவனிடம் வந்து, உள்ளூர் வஸ்தாது பைலி ஆசான் நூறு மில்லி சாராயம் மாமூல் கேட்பதாகச் சொல்கிறான். இவன் தர மறுக்கவும் அங்கே இவன் எதிரே உள்ள பெஞ்சில் வந்து அமரும் பைலி ஆசான் "இதுதான் இங்கேயுள்ள வழமை... எனக்கு முதல் மரியாதை செய்தால்தான் நீ இங்கே குடிக்கலாம் என்று கூறி, விஸ்வநாதனை சிவந்த கண்களால் ஊடுருவும் விதத்தில் பார்த்துப் பயமுறுத்துகிறான்.

சாராயக்கடை அமளி துமளிப் படுகிறது. முகங்கள் ஒளிந்து பார்க்கின்றன. விசுவநாதன் தனக்கென ஊற்றி வைத்திருந்த சாராயத்தை பைலி ஆசான் எடுத்து வாயருகே பருகக் கொண்டு செல்ல முயல்கையில், அதைத் தட்டி விட்டு கிளாஸை உடைக்கிறான் விஸ்வநாதன். பைலி ஆசான் முதல் முறையாக மலைத்து உறைய, விஸ்வநாதன் எஞ்சிய சாராயத்தை தரையில் ஊற்றுகிறான். பைலி ஆசான் இப்போது ரத்தபலி நிகழ்ப் போகிறது என மிரட்டிப் பார்க்கிறான். "அப்படியென்றால் அது உன்னிருப்பிடத்தில் நிகழட்டும்... அங்கே நேரில் வருகிறேன்" என்று சொல்லிக் காசைத் தரையில் வீசிவிட்டு விஸ்வநாதன் அகல்கிறான்.

மறுநாள் வாடகை சைக்கிளில் பைலி ஆசான் வீட்டிற்கு நேராக செல்கிறான் விஸ்வநாதன். வழியில் சந்திக்கும் வக்கச்சனிடம், பைலியை நேருக்கு நேர் கண்டு வழக்கைத் தீர்க்க வந்ததாகச் சொல்கிறான். அங்கே பைலி ஆசானின், இளமையும், அழகும், திமிரும் கொண்ட மகளான அம்மினியைப் பார்க்கிறான் விசுவநாதன். அவன் மனதிற்குள் வேறு விதமான திட்டமொன்றைத் தீட்டிக்கொண்டு அங்கிருந்து அகல்கிறான்.

பைலி வந்தவுடன் விஸ்வநாதன் வந்து சென்ற விபரத்தைக் கூறும் வக்கச்சன் " இது என்னடா புது வம்பை இழுத்து வந்திருக்கிறாய். இது வயசுப்பெண் உள்ள இடம், இனி இந்த மாதிரித் தள்ளு முள்ளு வேண்டாம், அவனை நேரில் பார்த்து சமாதானம் பேசி வா " என அனுப்பி வைக்கிறார். .

பைலி ஆசான் விசுவநாதனின் வீட்டு வெளியே நின்று குரல் கொடுக்கிறான். விஸ்வநாதன் வெளியே வந்து அவனை நெடுநேரம் கண்களால் முறைத்து மீண்டும் பயமுறுத்துகிறான். பைலியும் அசராமல் அங்கேயே நிலைகுத்தி நிற்கிறான்.

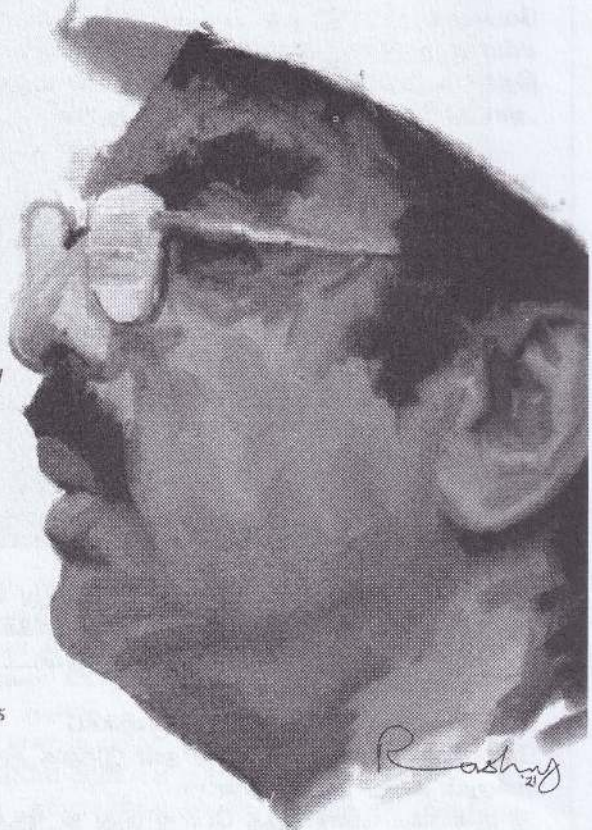
இப்போது ஓங்கிக் குரலெடுத்து நட்புடன் சிரிக்கிறான் விஸ்வநாதன், பைலியும் கைகொடுத்து அவன் தோளில் தட்டிச் சிரிக்கிறான். அதுமுதல் இருவரும் நட்பாகின்றனர். சாராயக்கடையில் அமர்ந்து மணிக்கணக்கில் குடிக்கின்றனர். தான் சந்தர்ப்பவசத்தால் இரு கொலைகள் செய்து விட்டு 7ஆண்டுகள் சிறையில் கழித்துத் திரும்பியதை காயலில் படகில் அமர்ந்து பயணிக்கும் போது விபரிக்கிறான் பைலி. சலனமின்றி அமைதியாக கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறான் விஸ்வநாதன்.

சிறையில் இருந்து திரும்பிய பைலி மேற்கில் மழைமேகத்தைத் தொடர்ந்து மீண்டும் அண்ணன் வக்கச்சனுடன் இணைந்து வாத்து மேய்க்கப் போனபோது அங்கே அழகிய கிராமத்தின் திருவிழாவில் தந்தையில்லாத ஏழைப்பெண் ஜானுவைக் (சாரதா) கண்டதும் எப்படியாவது அவளை அடைய ஆசைப்படுகிறான். இவனின் முரட்டுத்தனத்தையும் மீறி அவளுக்கு அவனை உள்ளூரப் பிடித்திருப்பதைப் பைலி அறிகிறான். அவளுடைய ஒரே சொந்தமான ஏழை சித்தியிடம் (மீனா) சென்று சந்தையில் வாத்துக்களை விற்றுத் தான் ஈட்டிய பணத்தை விசிறிக் காட்டுகிறான்.

இரவானதும் வீட்டிற்கு வருவேன் என்று சொன்னபடி ஜானுவின் வீட்டுக்கு வந்துவிடும் பைலி ஜானுவை நான் ஏற்கிறேன் என்று சொல்லி பணத்தை அங்கே தரையில் பரிசமாக வைத்து விட்டு, அவள் அறைக்குள் நுழைகிறான். அவளைத் தழுவுகிறான். அவளுக்கு இனம் புரியாத பயமும், நாணமும் அதே வேளை அந்த அழுக்கு முரடன் மீது பிரியமும் ஒருங்கே தோன்றுகின்றன. அவன் மெல்ல பைலியை வரித்துக் கொள்ளத் துவங்குகிறான், மறுநாள் விடியலில் பைலிக்கு அவசரப்பட்டு முந்தியை விரித்து விட்டோமோ என்று அழுகிறான் ஜானு, அவன் மடியில் முகம் புதைத்து அழுகிறான். ஒரு மாதம் சென்றிருக்கும். மழை மேகங்கள் மேற்கில் வேகமெடுக்க, வாத்துக்களின் இனப்பெருக்கத்துக்கும் மேய்ச்சலுக்கும் கால்நடையாக வாத்தின் பின்னால் போகும் நாடோடிக் கூட்டம் என்பது நினைவுக்கு வர, பைலி, ஜானுவின் அம்மாவிடம் "

ஜானுவை கிறிஸ்துவராக மதம் மாற்ற பள்ளியில் அச்சனிடம் பேச வேண்டும், சொந்த பந்தங்களுக்கும் சொல்ல வேண்டும் " என்று சாக்கு போக்கு சொல்கிறான். ஜானுவை நான் கைவிடமாட்டேன் என்று வாக்குறுதி தந்துவிட்டு வாத்துக்கூட்டங்களின் பின்னால் செல்லும் வக்கச்சனுடன் இணைந்து கொள்கிறான்.

மூன்று வருடங்களுக்குப் பின் அந்தக் காயல்கரை கிராமத்திற்கு மீண்டும் வரும் பைலி வீட்டின் கூடத்தில் பெண் குழந்தை விளையாடுவதைப் பார்க்கிறான். பைலியை வேகமாக தடுத்து நிறுத்திய ஜானுவின் அம்மா, "எங்கே வந்தாய் மகாபாவி ? " என அக்கினிப்பிழம்பாய் வெடிக்கிறான்..

இந்த பெண்குழந்தையை பெற்று இறக்கியதும், குழந்தையின் முகத்தைக் கூடப் பார்க்காமல் ஜானு இறந்து விட்டான்... நீ வருவாய், வருவாய் என நம்பி பல ஆண்டுகளாகக் காத்திருந்து மோசம் போனோம். உன் நிழல் கூட இங்கே விழக்கூடாது, வெளியே போ என்று ஆத்திரத்துடன் தாய் கூறுகிறாள். குற்றவுணர்வுடன் பைலி வெளியேறுகிறான் . அண்ணன் வக்கச்சனிடம் இந்த விஷயம் பற்றி சொல்கிறான் பைலி,

மறுநாளே ஜானுவின் வீடு சென்ற வக்கச்சன் தாயின் கைக்குள் நூறு ரூபாவை வைத்து, நைச்சியமாகப் பேசி குழந்தை அம்மினியைத் தூக்கி வந்து விடுகிறார். இத்தனை நாட்களாக இருவரும் கண்ணுக்கு கண்ணாக அம்மினியை ஊட்டி , போற்றி வளர்த்ததைச் சொல்கிறான் பைலி. "அவள் எங்கள் சொத்து , அவள் எங்கள் நிதி , அவளை மிகவும் உயர்ந்த ஒருவனுக்குத்தான் கட்டிக்கொடுப்பேன் " என்கிறான். இவ்வார்த்தைகள் விஸ்வநாதனுக்கு ஒரே கல்லில் இரண்டு மாங்காய்கள் அடித்த திருப்தியைத் தருகின்றன.

பின்னாட்களில் அம்மினியின் வாய்த்துடுக்கிற்குத் தீனி போடுவது போல நிறைய வம்புகள் பேசி செல்லமாகச் சீண்டி, தன் வழிக்கு கொண்டு வருகிறான் விஸ்வநாதன்., ஒருநாள் வக்கச்சனும் பைலியும் பக்கத்து ஊர் சந்தைக்கு செல்ல வற்புறுத்தி அழைத்த போதும் தனக்கு வேறு வேலை இருக்கிறது என்று பொய் சொல்லி தவிர்த்து விடுகிறான். அவர்கள் சந்தைக்குப் புறப்பட்டுச் சென்று விட்டார்கள் என்பதை உறுதி செய்து கொள்கிறான். பைலியின் வீட்டிற்கு செல்லும் வழியில் அம்மினியைப் பார்க்கிறான். இருவரும் நெடுநேரம் உரையாடுகின்றனர். அப்போது மழை பெய்யத் தொடங்குகிறது. இருவரும் அவளின் குடிசைக்கு ஓடி விரைகின்றனர், அம்மினி உள்ளே சென்று கதவை சாத்திக் கொண்டு உடைகளை மாற்றுகிறாள். அவள் பாவாடையை உயர்த்திக் கட்டி, முழு நிலவு போன்ற

பளிங்கு முதுகைக் கதவுக்குக் காட்டியிருக்க விஸ்வநாதன் தாழிடப்படாத கதவைத் திறந்து உள்ளே நுழைந்து அவளைத் தழுவி அணைக்கிறான். கூதலுக்கு இதமானதாக அவன் உடம்பு அவளுக்கு சுகமான வெப்பத்தைத் தருகிறது. அவன் முழுமையாக அம்மினியை ஆக்கிரமிக்கிறான்.

அவள் தன் அம்மா ஜானு போல கூடல் முடிவில் தன்நிலை உணர்ந்து அழுவதில்லை; அகமகிழ்கிறாள். திருமணத்துக்கு முந்தைய இந்தக் கூடாக்காமம் அவளை உறுத்துவதில்லை. இவன் தன்னைத் திருமணம் செய்வானா என்று எண்ணுவதில்லை. இவனைத் திருமணம் செய்யச் சொல்லியும் கேட்பதில்லை. ஆனால் விஸ்வநாதனோ 'இவன் அப்பன் பைலி போல, இவனைக் கர்ப்பமாக்கி கைவிட்டு இவன் அப்பனை என் கால்பிடிக்க வைப்பேன் 'என்று விஸ்வநாதன் இறுமாப்புடன் உறுதி புணுகிறான்.

இந்தக் கூடல் காட்சியை ஒளிப்பதிவாளர் ராமசந்திரபாபு அவர்கள் விரசமின்றி அத்தனை அழகியலுடன் படமாக்கியிருந்தார், சாமுத்ரிகா லட்சணம் பொருந்திய நடிகை ஜெயபாரதியின் அழகை இத்தனை பூரணமாக ஒரு படைப்பில் யாரும் கவர்ந்து வந்ததில்லை என்றே சொல்லலாம்.

மறுநாள் காலை சிவராமன் நாயர் விஸ்வநாதனிடம் வந்தவர் தன் மகள் தங்கமணிக்கு வரன் தகைந்திருப்பதாகச் சொல்கிறார் "நானையே திருமணம், மாப்பிள்ளைக்கு வயது அதிகந்தான், என்ன செய்ய? இந்த வட்டாரத்தில் ஏழைப்பெண்ணுக்கு நல்ல வரன் கிடைப்பது அத்தனை எளிதல்ல. அவள் சம்மதத்தை கேட்டால், அவள் மறுப்பாள். எனவே நான் கேட்கவில்லை" என்கிறார் சிவராமன் நாயர்,

மறுநாள் நெல்வயலில் ஓவியப் பலகையை வயல் வரப்பில் ஊன்றி கசவுப் புடவை அணிந்த தங்கமணியின் ஓவியத்தை சிரத்தையாக வரைகிறான் விஸ்வநாதன். அவனை முகூர்த்தத்திற்கு அழைக்க வருகிறான் நானூ, "ஓவியம் வரைய வேண்டும், பின்னர் வருகிறேன்" என இவன் மறுக்கிறான், சற்று நேரத்தில் காயலில் படகில் மாப்பிள்ளையும்

ஒரு குச்சக் கூரை , மண் சுவர் வீடு, அதன் மூங்கில் ஜன்னல் கிராதிகள் அதனூடே ஊடுருவும் கேமரா இவர்கள் சாரைப் பாம்புகளாக பின்னி முயங்குவதை சிறைபிடிக்கிறது...

மணப்பெண்ணும் நாதஸ்வரம் மேளம் முழங்க வருவதற்கும் விஸ்வநாதன் வரையும் ஓவியத்தில் தங்கமணி கழுத்தில் பொன் தாலியை வரைவதற்கும் சரியாக இருக்கிறது. இவ்வூருக்கு வந்ததிலிருந்து நாட்கள் சும்மா கழிவது விஸ்வநாதனுக்குப் புரிகிறது. வந்த வேலை முடியவில்லை என்ற நினைப்பு அவனைப் பயமுறுத்துகிறது. சில வாரங்கள் கழித்து பைலி வீட்டுப்பக்கம் சென்று காயலில் அம்மினி நீந்திக் குளிப்பதைக் கண்டு தென்னம்பாளை பொருக்கு ஒன்றை எடுத்து அவள் மீது எறிகிறான் விஸ்வநாதன், அவள் திரும்பிப் பார்த்ததும் அருகே அழைத்தவன் அவளுக்கு வீட்டு விலக்கிற்கு நாள் தள்ளிப் போயிருக்கிறதா? என்று கேட்கிறான், அவள் இவனிடம் ஆமாம் என்று சீண்டி விளையாடுகிறாள். இவன் முகம் போன போக்கைக் கண்டு “எனக்கு எந்த பிரச்சனையும் இல்லை, நீ தைரியமாக இருக்கலாம், நான் உன்னை எந்த சூழலிலும் என் அப்பாவிடம் காட்டித் தரவேமாட்டேன்” என்கிறான். இது அவனுக்குப் பெருத்த ஏமாற்றமளிக்கிறது.

உடனே காயலின் எதிர்க் கரைக்குப் போனவன், அங்கே வாத்துகள் மேய்த்த படி எதிர்ப்பட்ட அம்மினியிடம் தனிமையில் கதைகள் பேசிக்களித்திருக்கிறான். அவர்களிருவரும் கூடல்களைத் தொடர விரும்புகிறார்கள். “எங்கே உனக்கு தைரியம் இருந்தால் அந்திக்கு என் வீட்டிற்கு வாயேன் பார்ப்போம்” என்கிறான், அவளுக்குள்ளும் அதீத ஆசை கொப்பளிக்கிறது.

விஸ்வநாதன் அந்தியில் அவள் குடிசைக்குச் செல்கிறான். அம்மினி வாத்துகளை கூடடைத்து விட்டு உள்ளே வரக் காத்திருக்கிறான். அவளுடைய தகப்பன் பைலி வெளியூருக்குச் சென்றவன் இன்னும் வீடு திரும்பவில்லை,

பெரியப்பா வக்கச்சன் வாட்டும் குளிருக்கு கம்பளியைப் போர்த்தி தூங்கியே விட்டார், இப்போது இவர்களின் ராசலீலைகள், ரதிமன்மதன் திருவிழா துவங்குகிறது, இந்த தருணத்தில் வரும் ராசலீலா பாடலை மிகுந்த ரசனையுடன் படமாக்கியிருப்பார் ஒளிப்பதிவாளர் ராமசந்திரபாபு, ஒரு குச்சுக் கூரை, மண் சுவர் வீடு, அதன் மூங்கில் ஜன்னல் கிராதிகள் அதனூடே ஊடுருவும் கேமரா இவர்கள் சாரைப் பாம்புகளாக பின்னி முயங்குவதை சிறைப்பிடிக்கிறது, கூடடைந்த வாத்துக் கூட்டங்கள் தூங்காமல் தத்தித் தத்தி கூண்டுகளுக்குள் நடந்தபடியே இருக்கின்றன, அந்த ஓசை எதுவும் இவர்களுக்குத் தொந்தரவாகவே இல்லை. இந்த சணல் கோணி தரைவிரிப்பு அம்சதுளிகா மஞ்சமாக அம்மினிக்குத் தோன்றுகிறது, அத்தனை ஆதாரமாக விஸ்வநாதனுடன் இணைசேர்கிறாள் அம்மினி. பின்னணியில் தாசேட்டன் குரலில் ஓலிக்கும் ராசலீலா பாடல் ஒருவர் வாழ்நாளில் மறக்க முடியாத பாடல். பொழுது விடிய, அம்மினி விஸ்வநாதனை வெட்கத்துடன் எழுப்பி “கிளம்பு, இல்லை என்றால் அப்பனிடம் மாட்டி நாம் அடிவாங்கவேண்டி வரும்” என்று பரபரக்கிறாள். அவள் வெளியே போய் வாத்துகளை எழுப்பி மேய்ச்சலுக்கு தயார் செய்யும் வேளையில் விஸ்வநாதன் தான் கொண்டு வந்த குப்பியில் இருந்த விஷப்பொடியை வாத்துத் தீவனக் கூடையில் கொட்டி குச்சியால் கிளறிவிட்டு சென்று விடுகிறான். காலையில் வீடு திரும்பிய பைலி வாத்துகளை சந்தையில் சென்று விற்க காயலில் இறங்கி படகில் அமர்ந்து துடுப்பு வலிக்கிறான். இவன் வளர்த்த வாத்துக்கள் ஒவ்வொன்றாக செத்து மடிந்து காயலில் மிதக்கின்றன, பைலி கலங்கி அழுகிறான், அவற்றைக் குழி தோண்டி அடக்குகிறான்.

நேற்று நாணு இங்கு விஸ்வநாதனைத் தேடி வந்தான், அவன் தீவனத்தில் விஷம் கலந்திருப்பானோ என்ற ஐயம் தனக்கிருப்பதாக வக்கச்சன் தன் தம்பி பைலியிடம் சொல்கிறார்.

இப்போது எதிர்க் கரையின் தென்னந்தோப்பில் விஸ்வநாதனும் நாணுவும் சாராயம் அருந்துகையில் அங்கு செல்லும் பைலி, தன் கோடாரியால் சாராய குப்பியை வெட்டி உடைக்கிறான். நாணுவை வசமாகப் பிடித்து பைலி, கடுமையாக தாக்குகிறான். நாணு அங்கே நிலத்தில் மூர்ச்சையாகிவிடுகிறான். அவனைக் கோடாரியால் வெட்ட ஓங்கிய பைலியின் கையைப் பற்றித் தடுக்கிறான் விஸ்வநாதன்.

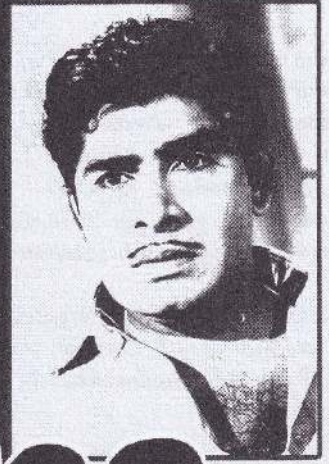
“வாத்துக்களைக் கொன்றது நான்தான். இப்போது உன்னையும் கொல்லப்போகிறேன், நீ கொன்ற வாசு, கமலாட்சியின் மகன் விஸ்வநாதன்தான் நான்” என்கிறான், இருவருக்கும் கரும் கைகலப்பு மூள்கிறது. இடி இடித்து மின்னல் வெட்டி மழை கொட்டுகிறது. சேற்றில் மூழ்கி உருளுகின்றனர், கரும் சண்டை,

சண்டையின் முடிவில் பைலி மயங்கி விழுகிறான்,

நன்கு இருட்டிவிடுகிறது. பைலியை அப்படியே தூக்கித் தோளில் சுமந்து நடந்த விஸ்வநாதன் படகிற்குள் போடுகிறான். காயலில் படகை செலுத்துகிறான். மழை கொட்டுகிறது, பைலியை ஜலசமாதி செய்ய வேகமாக துடுப்பு வலிக்கிறான் விஸ்வநாதன். நன்னீர்க் காயலைத் தாண்டுகிறது படகு. இன்னும் கொஞ்சம் தாண்டினால் நடுக் கடலை எட்டி விடலாம், அப்போது பைலி மயக்கத்தில் இருந்து எழுந்தவன் “எங்கே போகிறாய்” என்கிறான். ‘இதா இவிட வரே’ என்று நடுக்கடலைக் காட்டுகிறான் விஸ்வநாதன்,

நடுக்கடலில் மீண்டும் தள்ளுமுள்ளு. போதையினாலும் விகவநாதனிடம் நன்கு அடிகள் வாங்கியதினாலும் நிலைகுலைந்த பைலி படகை ஆட்டிக் கவிழ்த்து விடுகிறான், நீரில் பைலி மூச்சு திணறுகிறான். கொலை செய்யக் கூட்டி வந்த விஸ்வநாதன், அக்கணத்தில் ஏதோ ஓர் எண்ணத்தின் தன்னிச்சையான உந்துதலால், மூழ்கிக் கொண்டிருக்கும் பைலியைக் காப்பாற்றத் தன் கைகளை நீட்டுகிறான். ஆனால் கரும் மழையிலும் இருட்டிலும் திடீர் சுழலிலும் மாட்டிக் கொள்ளும் பைலி மூழ்கிவிடுகிறான். உடைந்த படகின் பாகத்தை பற்றியபடி விஸ்வநாதன் காயல் கரையில் விடியலில் கண்விழிக்கிறான். கரை திரும்பிய விஸ்வநாதனை அவன் மனசாட்சியே மன்னிப்பதில்லை. ஒரு தவறைத் திருத்த மற்றொரு தவறு எப்படி சரியாகும் என்ற கேள்விகளால் துளைத்தெடுக்கப்படுகிறான். வீட்டுக்கு வந்து உடலின் காயங்களுக்கு மருந்திட்டுக் கொள்கிறான்,

இவனது சித்தி சங்கரி வேகமாக “சார் சார்” என்று அழைத்த படி வருகிறாள். ஐந்து மாத வாடகை பாக்கி உள்ளதை

ஐயா ஐலியைவரை

நினைவூட்டுகிறாள். இவன் அதை ஒரு பொருட்டாகவே எடுக்காததைக் கண்டு "செய்தி தெரியுமா?" சாரின் கூட்டாளி பைலியை யாரோ அடித்துக் காயலில் தள்ளிக் கொண்டு விட்டனர்" என்கிறாள்,

இவன் சுரத்தே இன்றி அப்படியா? என்கிறான். "சாருக்கு கவலையாக இல்லையா? வேண்டியவர் மரணமாயிற்றே என்று தான் சொல்வதற்கு ஓடி வந்தேன்" என்று அலுத்துக் கொள்கிறாள். விஸ்வநாதன் சொல்கிறான் "பைலியுடனான என் கொஞ்ச நாள் பழக்கத்தை விட உங்கள் சரீர ரீதியான பந்தம் மிகவும் பெரிதாயிற்றே... நீங்களே அவனுக்காகத் துடிக்காத போது நான் ஏன் துடிக்க வேண்டும் என் சங்கரி சித்தி " என்கிறான்.

அப்போது தான் அவளுக்கு இது விஸ்வநாதன் என்பது உறைக்கிறது. "மகனே" என்கிறாள். "அந்த வார்த்தையை சொல்லி மட்டும் கூப்பிடாதே...உனக்கு அதற்கு தகுதி கிடையாது...உன் நடத்தையால் என் குடும்பம் தகர்ந்தது.. நாளை காலை வரை இங்கு இருப்பேன்... இதை சொல்ல வேண்டாம் என்றுதான் இருந்தேன்...எனக்கு இன்று இதை ஏனோ சொல்லத் தோன்றியது" என்று கூறிவிட்டு வெளியேறுகிறாள்.

காயல்கரையில் வக்கச்சனைக் காணும் விஸ்வநாதன் பைலி இறந்த துக்கம் விசாரிக்கிறான். "விஸ்வநாதன், இப்போது உனக்கு திருப்தியா? நீ

படகுக்காரன் வாகவின் மகன்தானே? எனக்கு நீ என் வீட்டுக்கு வந்து ஒண்டிக்கு ஒண்டி மல்லுக்கு நிற்கையிலேயே ஐயம் தோன்றியது.. நான்தான் பைலியிடம் கூட அதைச் சொல்லவில்லை... அது அவனுக்கே வினையாகிவிட்டது" என்கிறார்,

"நான் பைலியைக் கொல்ல நினைத்தது உண்மைதான் ஆனால் விதி பைலியை என் கைகளால் கொல்ல விடவில்லை.. மோசம் செய்து விட்டது... மழையும் பெருங்காற்றுமே பைலியைக் கொன்றது" என்கிறான் விஸ்வநாதன். "நாளை வீட்டுக்கு வருகிறேன்" என்று கூறிவிட்டு அகல்கிறான்.

மறுநாள் காலை அம்மினியை நேரில் பார்க்கச் செல்கிறான் விஸ்வநாதன். காயலில் நின்ற படகில் தட்டுமுட்டு சாமான்களை ஏற்றிக் கொண்டிருக்கின்றனர் வக்கச்சனும் அம்மினியும். "இவனிடம் நாங்கள் எங்கோ போகிறோம்" என்கின்றனர்,

அம்மினியிடம் "என்னுடன் வா, நான் உன்னை இனி நல்லபடியாக பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்கிறான் இவன். கோபத்தில் முகம் சிவந்த அம்மினி "பெரியப்பா எல்லாம் சொன்னார், என் ஜீவனத்தை சிதைத்து அப்பனையும் கொன்றபின்னும் உன் வஞ்சகம் அடங்காமல் இங்கு எப்படி வந்தாய்?" என்று அழுகிறான். "நான் அம்மினி, தாராவுக்காரன் பைலியின் மகள், எப்போதும் உன் தயவு எனக்குத் தேவையில்லை" என்று படகில் ஏறி அமர்ந்தவள் எதிர்க்கரைக்கு வக்கச்சன் துடுப்பிட அழுதபடியே செல்கிறான்.

விஸ்வநாதன் முன்பும் அனாதை. இப்போதும் அனாதைதான். ஆனால் அப்போது உள்ளில் கன்னற வன்மம் இவனை வாழ விட்டது, இப்போது பழிவாங்கியதும் குறுகுறுக்கும் மனசாட்சி, இவனை இனி நிம்மதியாக இருக்க விடுமா என்பதற்று விடையில்லை.

இப்போது படகைத் தனியே துடுப்பு வலித்து காயலிற்கு நடுவில் சென்று கொண்டிருக்கும் விஸ்வநாதன் புள்ளியாக மறைவதை நாம் பார்க்கிறோம்.

இன்று இப்படத்தில் பணியாற்றிய நடிகர்களில் பெண் கலைஞர்கள் தவிர யாரும் உயிருடன் இல்லை. பி.பத்மராஜனின் 'இதா இவிட வரே புதினத்தின் ஜீவனை சிதைக்காமல் செல்லுலாய்டில் இப்படி ஒரு தரமுள்ள கச்சவட சினிமாவாகக் கொண்டு வந்ததில் இயக்குனர் ஐ.வி. சசி, ஒளிப்பதிவாளர் ராமசந்திரபாபு, இசையமைப்பாளர், ஜி.தேவராஜன் மாஸ்டர், நடிகர்கள் எம்.ஜி. சோமன், மது, பகதூர், சங்கராடி, அரூர் பாஸி, சாரதா, மீனா, ஜெயபாரதி, விதுபாலா, கவியூர் பொன்னம்மா போன்றோரின் பங்கு அலாதியானது.

பப்பேட்டாவின் "நமக்கு பார்க்கான் முந்திரித்தோப்புகளில்" திலகன் ஏற்ற கதாபாத்திரத்தின் பெயர் பைலிக்காரன். அது முன்பே இதில் மது ஏற்ற கதாபாத்திரத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. நமக்கு பார்க்கான் முந்திரித்தோப்புகளில் திலகன் பார்க்கும் குடிகார மாப்பிள்ளை பெயர் வக்கச்சன். அது முன்பே இங்கு

பக்தார் ஏற்ற கதாபாத்திரத்திற்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது.

G. தேவராஜன் மாஸ்டர் அவர்களின் இசை எளிமையாக மென்மையாக நம் செவிகளில் ததும்பி பேரானந்தம் தருவது. இப்படத்தில் கவிஞர் யூசூஃப் அலிகேச்சேரி எழுதி இடம்பெற்ற ஐந்து பாடல்களும் அற்புதமானவை

பாடகி பி.மாதூரி பாடிய 'எந்தோ ஏதோ எந்தினியோ?' பாடல் அம்மினி வாத்து மேய்க்கையில் வருகிறது

பாடகர் கே.ஜே.யேசுதாஸ் பாடிய 'இதா இவிட வரே' படத்தின் துவக்கத்தில் நடிகர் ஜெயன் படகை அக்கரை காயலுக்கு புஜபலம் காண்பித்து துடுப்பிட்டுச் செலுத்துகையில் வரும்.

பாடகர் பி.ஜெயச்சந்திரன், பி.மாதூரி பாடிய 'நாடோடிப்பாட்டின்டே நாடு' 'பைலி சிறை மீண்ட பிறகு கலந்து கொள்ளும் திருவிழாவில் ஜானுவைக் கண்டு மையலுறும் பின்னணியில் வருகிறது.

பாடகர் பி.ஜெயச்சந்திரன் பாடிய 'வெண்ணையோ வெண்ணிலாவுறைஞ்சதோ' அற்புதமான அரிய வகை இரத்தினப் பாடல் இது தங்கமணி விஸ்வநாதனை மணமுடிக்க ஆசை கொள்கையில் அவனை நினைத்துப் பாடுவது.

0

நிலம் திரும்புதல்.

கனவும் உடலும் நனையக் கிடந்த கடலுக்கும் கரைக்கும் தூரமாகினாயே!

அப்பொழுதா?

நீ கால் நனைத்த

தாழ்ந்த கொப்பின் இலையும் பூவும் காயும் நீராடிய

கால ஆற்றின் தடம் பாளமாகிக் கிடந்ததே அப்பொழுதா?

நீ புதைத்து வைத்ததை எடுக்க

ஓர் நாள் நீ உன் நிலத்துக்குத் திரும்புவாய்.

நீ புழுதி பறக்க ஓடித்திரிந்த வீதியில்

நாய்கள் உன்னைப் பார்த்துக் குரைத்துத் துரத்தும்போது,

அங்கும் வாழ்வதற்கான பரிதவிப்புடன் மனிதர்கள் மண்டியிருப்பதைப் பார்க்கும்போது,

ஓசையற்ற இரவிற் பழைய கடிதங்களை வாசிக்கும்போது

மங்கலான ஒளிப்படங்கள் உன்னை நனவிடை தோய்க்கும்போது

உன் முன் விரிகிற துயரங்களின் விளைநிலத்தில்

தன்னுடைய சொந்த வார்த்தைகளின் மீது நடந்து செல்கிற ஒரு மனிதனைக் காண்பாய்.

அப்பொழுது உன்னைச் சூழ்கிற காலத்திடம் கேள்

உனக்கு என்ன வயதென்று!

23-5 - 2021

தேவ அபிரா

1

சுரேந்தர்

அந்தத் தொடர் மாடிக் குடியிருப்பிற்கு கிராம சேவகராக கடமையைப் பொறுப்பேற்று ஒரு மாதம்கூட கடந்திருக்கவில்லை. அதற்குள்ளாக அடுக்கடுக்காக பல பிரச்சனைகளைக் கடக்கவேண்டிய சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டிருப்பதாக என்னோடு அடிக்கடி சலித்துக் கொண்டார். அவை எல்லாம் இப்போது நினைவுக்கு வருகின்றன. அந்தத் தொடர்மாடிக் கட்டிடத்திலுள்ள தனது காரியாலயத்திற்கு வரும்படி மிகவும் பதட்டமான குரலில் ஒருநாள் சுரேந்தர் என்னை அழைத்தார். எப்போதும் தெளிவாக பேசக்கூடிய அவர் அத்தகைய தொனியில் ஒருநாளும் என்னுடன் உரையாடியதில்லை. வெளியூரைச் சேர்ந்த சுரேந்தருக்கு இதுதான் முதலாவது அரசவேலை. கடுமையான போராட்டத்தின் பின்னர்தான் இந்த வேலை கிடைத்ததாக என்னிடம் கூறியிருக்கிறார். மேலும் அதை எப்படியாவது தக்கவைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற முனைப்பிலிருந்தார். முப்பத்தைந்து வயதைக் கடந்திருந்த சுரேந்தரால் இனி அரசாங்கத் தொழிலுக்கான எந்தவொரு போட்டிப் பரீட்சைக்கும் தோற்ற முடியாது. ஏற்கனவே நிறைய பரீட்சைகளில் வென்றதும் தோற்றதுமான அனுபவங்கள் அவருக்கு, வெற்றி பெற்ற

பல பரீட்சைகளும் நேர்முகப் பரீட்சைக்காக அழைத்ததும் இல்லை, மீறி அழைத்தாலும் தொழிலில் இணைத்துக்கொண்டதும் இல்லை என்பதுதான் உண்மை .

அந்தத் தொடர் மாடிக் குடியிருப்பு மனிதர்களை மட்டும் சுமக்காமல். பல கதைகளையும் சுமந்து கொண்டிருந்தன. சனாமி அனர்த்தத்திற்குப் பின்னர் இந்தப் பகுதியில் முளைத்தெழுந்த தொடர்மாடிக் கட்டிடங்கள் பலவற்றுள் இதுவும் ஒன்று. கூடவே பல்வேறு பிரச்சினைகளின் மையங்களும் இவைதான். தங்கள் ஊருக்கு இந்தத் தொடர்மாடிக் கட்டிடங்கள் அவப்பெயரைத் தேடித் தருவதாக ஊர்வாசிகள் ஆத்திரப் பட்டனர். ஒரு காதல் ஜோடியோ அல்லது கணவனோ மனைவியோ காணாமல் போனால் தேடுதல் படலம் இத்தகைய தொடர்மாடிக் குடியிருப்புகளிலிருந்தே ஆரம்பித்தன. இன்னொரு வகையில் சொன்னால் திருட்டுக் காதலர்களின் சரணாலயமாக இவை விளங்கின .

மக்கள் கூட்டம் ஒன்று திரளாக ஒரே இடத்தில் இருந்ததால் நுண்கடன் நிறுவனங்கள் பலவும் இவற்றைத் தேடித் தேடி மொய்த்தன. கடன்களை வாரி இறைத்தன. ஆனால், அப்படி வாரி வாரிக் கொடுத்த கடன்களை மீளவும் அறவீடு செய்வதில் தான் தோற்றுப் போயின. இவற்றை அறவீடு செய்ய நுழைந்த உத்தியோகத்தர்களும் வந்த வேலை மறந்து அங்கேயே திருமண வாழ்க்கையைத் தொடங்கிய கதைகளும் உண்டு . தேர்தல் தருணங்களில் தொண்டர்கள் புடைசூழ அரசியல்வாதிகளும் அங்கு புன்னகைமுகம் காட்டிவிட்டுச் செல்வதுண்டு. மதம் மாற்றும் மேய்ப்பர்களும் இந்த இடங்களை இலக்கு வைத்து 'பாவினை' உய்விக்க வந்து போனார்கள் .

சனாமிப் பேரலை வந்து போன தடங்கள் எங்கள் கிராமங்களிலிருந்து மறைந்த பின்னரும் கூட தொண்டு நிறுவனங்களை மட்டுமே நம்பி குடும்பம் நடாத்துகின்ற பல சோம்பேறிகள் இங்கேயிருந்தனர். மாலையானதும் நடமாடும் சாராயக் கடைகள் சுறுசுறுப்பாக இயங்கத் தொடங்கி விடும். முப்பொழுதும் பெண்களும் ஆண்களும் கும்பல் கும்பலாகக் கூடி அரட்டையடித்துக் கொண்டிருப்பார்கள்.

அங்குள்ள சிறுவர்களின் உலகமோ இன்னொரு வகையானது.. தங்களைப்

பற்றிக் கவலைப் படாத பெற்றோர்களை மனங்களில் கொள்ளாமல் அவர்கள் குண்டு அடித்துக்கொண்டும் , ஒத்திக்கொடு விளையாடிக்கொண்டும் திரிந்தார்கள். வேலிகளோ மதில்களோ இல்லாத அந்த வளாகம் அவர்களுக்கு சுதந்திரத்தையும் ஆனந்தத்தையும் தந்தது.

தமிழ் சினிமா நாயக பிம்பத்துடன் அந்தத் தொடர்மாடியில் ஒருத்தன் இருந்தான். தான் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்தவன் என்றும் இப்போது புனர்வாழ்வு முகாமில் இருந்து மீள வந்திருப்பதாகவும் கூறிக்கொண்டு அங்கு வரும் அதிகாரிகளையும், மக்களையும் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான். அடுக்குமாடிக் குடியிருப்புக்கு வருபவர்கள் எவராயினும் அவனைத்தான் முதலில் சந்திக்க வேண்டியிருக்கும். எந்த ஒரு

என்பதனால் எந்த மறுப்பும், பின்வாங்கலுமில்லாமல் அந்த இடத்துக்கான நியமனத்தை ஏற்றுக் கொண்டார்.

இப்போது என் கவலையெல்லாம் சுரேந்தர் எந்த வகையான சிக்கலுக்குள் மாட்டிக்கொண்டுள்ளார் என்பதிலிருந்தது. இரண்டு மணி வெயிலின் அகோரத்தால் வீதியில் வாகனங்களின் நெரிசலும் சனநடமாட்டமும் குறைந்திருந்த வேளையது. வேகமாக அந்தக் குடியிருப்பை நோக்கிச் சென்றேன். என்னை முந்திய படி ஒரு முச்சக்கர வண்டி அந்தப் பனைமரங்கள் நிறைந்த முச்சந்தியால் திரும்புவதையும் அதனுள் மயங்கிய நிலையில் இருந்த ஒரு பெண்ணை இரு பெண்கள்

தமிழ் சினிமா நாயக பிம்பத்துடன் அந்தத் தொடர் மாடியில் ஒருத்தன் இருந்தான். தான் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தில் இருந்தவன் என்றும் இப்போது புனர்வாழ்வு முகாமில் இருந்து மீள வந்திருப்பதாகவும் கூறிக்கொண்டு அங்கு வரும் அதிகாரிகளையும், மக்களையும் தன் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தான்.

நிவாரணமும் ஏனைய பிற கொடுப்பனவுகளும் அவனுக்குத் தெரியாமல் அங்கே நுழைய முடியாது. சண்டித்தனம் செய்வதும் , வேண்டியவர்களை அணுகி அவ்வப்போது ஏதாவது உதவிகளைப் பெற்றுக் கொடுப்பதுமாக அவன் தன்னை அங்கே நிலைநிறுத்திக் கொண்டிருந்தான். சில இளைஞர்கள் அவனுடைய வால் போல் அவன் பின்னால் ஒட்டிக் கொண்டு திரிந்தார்கள். இவையெல்லாம் சுரேந்தர் அங்கே போன பின் அறிந்தவை. அங்கே நேர்மையாகவும் நிம்மதியாவும் கடமை செய்வது மிகக் கடினமான ஒன்றாக இருப்பதாக என்னோடு கதைக்கும் போதெல்லாம் கவலைப்பட்டார்.

அங்கே நேர்மையாக வேலைசெய்த பலருக்கும் அவப் பெயரே இறுதியில் கிட்டினவாம். அங்குள்ள நடத்தை பிறழ்வான பெண்களுடன் இணைத்துப் பேசியதில் மன உளைச்சலுக்கு உள்ளான பலருடைய கதைகளையும் அவர் அறிந்து வைத்திருந்தார். ஆனாலும் தன் முதலாவது நியமனம்

மடியில் வைத்துக்கொண்டு போவதையும் கண்டேன். இப்போது எனக்குள் பதட்டம் அதிகரித்தது.

நான் குடியிருப்பை அடைந்தபோது மாடியின் வாசலொன்றில் பலரும் கூடி இருந்தார்கள். கொஞ்சம் தூரமாய் நின்று சுரேந்தரைத் தேடினேன். அங்கே அவர் இல்லை. முன்னால் வந்துகொண்டிருந்த ஒருவரை நிறுத்தி "தம்பி இங்க போன மாசத்துல இருந்து புதுசா வந்திருக்கிற ஜீ.எஸ்.லை சந்திக்க வேணும்...எங்க அவர் ?" என்று கேட்டேன்.

"அவரா? அவரு இப்பதான் ஹொஸ்பிட்டலுக்குப் போறாரு" என்றான். நேரத்தை வீணாக்காமல் அங்கிருந்து கிளம்பி நகரத்திலிருந்த ஆதார வைத்தியசாலைக்கு மோட்டார் சைக்கிளை செலுத்தினேன். அங்கே வெளி நோயாளர் பிரிவுக்கு முன்னால்

நின்றனுகொண்டிருந்தார் சுரேந்தர்.

“என்ன நடந்த சுரேந்தர் அண்ணன். ஏதும் பிரச்சினையா?”

“இல்ல ரமேஸ்... எனக்கொண்டும் நடக்கல. மாடிக்கு புதிசா குடிவந்த பிள்ள ஒண்ணு நஞ்ச குடிச்சிற்று... வயித்துல வேற புள்ளயாம்... ரென்சனூல எனக்கு என்ன பண்ணதென்டே புரியல. அந்தப் பிள்ளட வீடல யாருமே இல்ல. எனக்கும் இங்க யாரையும் தெரியல. ஒத்தரோடயும் பெரிசா பழக்கமும் இல்ல. அதான் உங்களுக்கு கோல் எடுத்தன் ”

சுந்தர் அவளைப் பற்றி சொன்ன தகவல்களை வியப்புடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்தேன்.

அவள் ஒரு முஸ்லிம் யுவதி. தாய் இறந்ததும் தந்தை அவளைப் போலிப் பாஸ்போர்ட் மூலம் மத்திய கிழக்கு நாடொன்றுக்கு அனுப்பி வைத்தான். அனுப்பி வைத்த கையோடு இங்கே வேறொரு பெண்ணையும் திருமணம் செய்து கொண்டான். மனைவி இறந்ததும் அவள் புது மாப்பிள்ளை ஆகி விட்டான். அழகான முகவெட்டும், கொஞ்சம் பருத்த உடல்வாகும் கொண்ட அவளுக்கு சென்ற இடத்திலும் நிம்மதியில்லை. பல பாலியல் தொல்லைகள். இன்னும் பிற கொடுமைகள். தாங்கிக் கொள்ள முடியாத நிலையில் ஒருவழியாகத் தப்பி மீண்டும் நாடு வந்து சேர்ந்தாள். வீடு அவளை வரவேற்கும் நிலையிலில்லை. அக்கரைப்பற்றுக்கும் கொழும்புக்கும் நடுவே ஓடிக் கொண்டிருக்கும் தனியார் பேருந்தில் நடத்துனராக வேலை செய்துகொண்டிருந்த ஒரு தமிழ்ப் பையனிடம் ஒரு நெகிழ்ச்சியான தருணத்தில் அவள் தன் சோகக்கதையை சொல்ல வேண்டி வந்து விட்டது. பரஸ்பரம் கை பேசி இலக்கங்களைப் பரிமாறிக் கொண்டார்கள். அவர்களது காதலைப் பிறப்பித்ததிலும் வளர்த்ததிலும் அந்தத் தனியார் பேருந்துக்கும் கைபேசிகளுக்கும் பெரிய பங்கிருந்தன. அது அவர்களுக்கிடையேயான காதலின் தொடக்கப்புள்ளி மாத்திரமல்ல , பாயிஷா என்ற அவள் அவனுக்காக மதம் மாறி ,பிரதீபா என்ற பெயருக்கு மாறிய கதை ஆரம்பிக்கும் இடமும் இதுதான்.

இப்போது பிரதீபாவுக்கு இருபத்திமூன்று வயது. வயிற்றில் குழந்தை. கட்டிலிலே நீட்டி நிமிர்த்தி படுக்க வைக்கப் பட்டிருக்கிறாள். தீவிர சிகிச்சைகள்

நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. நாங்கள் பரபரப்புடன் வெளியே காத்துக் கொண்டிருக்கின்றோம். நேரம் நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. நான் மருத்துவமனையின் முன்றலைப் பார்த்தேன் . இந்த வைத்தியசாலையின் நீண்ட வரலாற்றுக்கு சாட்சியமான ஆலமரமும் அதன் விழுதுகளும் இப்போதில்லை. அபிவிருத்தியின் பெயரால் சாய்க்கப்பட்டு அதன் அடி வேர்கள் வரை அறுத்தெறியப்பட்டு எவ்வளவோ வருடங்கள். இப்போது அந்த இடத்தில் ஒரு அம்மாவும் கைக்குழந்தையும் நன்றாக விரிந்து திறந்த சிப்பிக்குள் முத்துப் போல சிலை வடிவில் தோன்றுகிறார்கள். அவர்களைச் சுற்றி தாமரை மலர்கள் மலர்ந்திருக்கின்றன. நிலமை தீவிரம்போல தெரியவே துணைக்கு பிரதீஸ்வரன்

அண்ணாவையும் அழைத்திருந்தேன். வருவதாக சொல்லி அழைப்பைத் துண்டித்தார். இருவரும் காத்துக்கொண்டிருந்தோம். கடமையில் இருந்த ஒரு கங்காணி மூலம் சுரேந்தர் மட்டும் உள்ளே அழைக்கப்பட்டார். திரும்பி வந்த சுரேந்தரின் முகத்தில் சிறிது மலர்ச்சி தெரிந்தது. “உயிருக்கு ஒன்னுமில்ல ரமேஸ்... அவக்கு மயக்கம் தெளிஞ்சிருச்சி. வோட்ல நிப்பாட்டனுமாம் . கொஞ்சம் உடுப்பும் அதோட தலையணை பெற்சீற்றும் எடுத்துவரட்டாம். போய்ட்டு வருவமா ” என்றார். இருவரும் புறப்பட்டோம்.

சற்றுமுன் அப்படி ஒரு சம்பவம் இடம்பெற்றதற்கான எந்த அறிகுறியும் இல்லாமல் தொடர்மாடி வழமை போல் இயங்கிக்கொண்டிருந்தது. பிரதீபாவின் வீட்டுக்குள்ளே நுழைவதற்கு முன்னர் பக்கத்து வீட்டில் இருந்த வயது முதிர்ந்த இரண்டு பெண்களைத் துணைக்கு அழைக்க வேண்டியிருந்தது. உடைந்த நிலையிலிருந்த கதவை தள்ளித் திறந்து எல்லோருமாக உள்ளே நுழைந்தோம். சாப்பாட்டுப் பீங்கான்கள் இரண்டு உடைந்து சிதறிக் கிடந்தன. நக்கிக்கொண்டிருந்த மூன்று பூனைகள் எங்களைக் கண்டதும் கண்களை அகல விரித்தும், ஒடுக்கியும் முழித்து முழித்துப் பார்த்துவிட்டு ஒடிப்போய் ஓர் ஓரமாய் பதுங்கிக்கொண்டன. அங்கே சிந்திக் கிடந்த சோறு எங்கள் கால்களில் ஒட்டி பிசியக்கத் தொடங்கியது. வெளியே கழற்றி விட்டு வந்த செருப்புகளை மீண்டும் அணிந்து கொண்டு வந்தோம். வீசியெறிந்ததைப் போல ஆடைகள் கட்டிலெங்கும் கிடந்தன. மண்டப ஜன்னலின் மூலையில் இருந்த கதிரையில் உலர்ந்ததும் உலராததுமாக சில உள்ளாடைகள் விரிந்து கிடந்தன. கை உடைந்த அந்தக் கதிரைக்குக் கீழே தண்ணீர் தேங்கி ஒரு உலக வரைபடம் போல பரவிக் காய்ந்திருந்தது. அங்கே கிடந்த சொப்பிங் பை ஒன்றில் நாங்கள் தேடிப் போனவற்றை எடுத்துத் தந்தார்கள் அந்தப் பெண்கள்.

அழுக்கு உறைந்து நிறம் மாறியிருந்த ஒரு தலையணையையும் சொப்பிங் பையோடு சேர்த்து அள்ளி எடுத்துக்கொண்டு கிளம்பினோம்.

வழியில் நாங்கள் சற்றும எதிர்பாராத ஒன்று நடந்தது. வீதியில் கும்பலொன்று கூடி நிற்பதைக் கண்டோம். ஏதாவது வீதிவிபத்தாக இருக்கலாம் என எண்ணினோம். அருகே சென்று பார்த்த போது எங்களுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. விபத்துக்குள்ளான வாகனத்தில் பிரதீபா இருந்தாள். மருத்துவமனையில் இருந்தவள் இங்கே எப்படி வந்தாள் என்று எங்களுக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது.

பிரதீஸ்வரன் அண்ணன் வரும்போதே சாப்பிடுவதற்காக மரக்கறி ரொட்டிகள்

கொஞ்சமும் மைலோவும் வாங்கி வந்திருந்தார். காருக்குள் பிரதீபாவை அமர்த்தி இருப்பாட்டி முதலில் அவளுக்கு சாப்பிடக் கொடுத்தோம். அவள் சாப்பிட்ட வேகத்தில் அவளுடைய பசி தெரிந்தது.

“ஏன் நீங்க சொல்லாமல் கொள்ளாமல் டிக்கட் வெட்டுனீங்க? ஹொஸ்பிட்டலாக்கள் என்னட்ட உடுப்பு தலாணி எல்லாம் கொண்டுவரச் சொன்னாங்களே. என்ன நடந்த” என்று சுரேந்தர் கேட்டார்.

“அண்ணா நானாத்தான் சொந்த விருப்பில் எழுதி குடுத்துட்டு வாறன்” என்று மிகவும் தாழ்ந்த குரலில் கதைத்தாள். அவள் குரலில் நடுக்கமும் பயமும் தெரிந்தது.

“கொஞ்சம் கடுமையான குரலில் “உங்களுக்கென்ன பைத்தியம் கிமித்தியம் புடிச்சிருக்கா புள்ள” என்றார் சுரேந்தர். சுரேந்தருக்கு அருகில் இருந்த நான் அவர் தோளை அழுத்தி சமாதானப் படுத்தினேன்.

சுரேந்தர் அப்படிக் கடிந்துகொள்ளவும், கோபப்படவும் காரணங்கள் இருக்கின்றன. அவள் குடிவந்த பின்னால் அவர் நிறையப் பிரச்சினைகளை சந்திக்க வேண்டியிருந்தது. வெளியூரை சேர்ந்த அவள் உரிய ஆதாரங்கள் இல்லாமல் அங்கே இரண்டு மாதங்களாகத் தங்கியிருப்பதை அவர் சட்டப் படி அனுமதிக்க இடமில்லை. இது சம்பந்தமாக அவளிடம் கூறிய போது தான் வெளியேறுவதற்கு இரண்டுவார காலஅவகாசம் கேட்டு அவள் கெஞ்சியிருந்தாள். மனிதாபிமானம் அவரை இரங்கச் செய்தது. அதற்குள் இவ்வளவு குழப்பங்களும் நடந்தேறி விட்டன. இந்த நிலைமைக்கான விளக்கத்தை மேலிடம் கோரினால் என்ன செய்வது என்ற அச்சம்தான் சுரேந்தரைக் கோபப்படச் செய்திருக்கும்.

‘பிரதீபா முஸ்லிமாக இருந்து மதம் மாறியவள். அவள் இன்னமும் வீட்டால் தேடப்பட்டுக் கொண்டிருப்பவள். மதம் மாறிய பின் பர்தா போன்ற, தன்னை மறைத்துக் கொள்ளும் ஆடையும் இப்போது அவளிடம் கிடையாது யாராலும் அவளை இலகுவாக இனங்கண்டு கொள்ள முடியும். பலரும் வந்து போகின்ற வைத்தியசாலையில் தான் தொடர்ந்து இருப்பது ஆபத்தில் முடியலாம் என அவள் எண்ணியிருக்கலாம். அவள் வைத்தியசாலையில் இருந்து சொந்த விருப்பத்தின் பேரில் அவசர அவசரமாக வெளியேறக் காரணமும் அதுவாகத்தான் இருக்கும். அப்படி வெளியேறி வந்துகொண்டிருக்கும் போதுதான் ‘பட்ட காலிலேயே படும்’ என்பது போல இந்த சின்ன விபத்து நேர்ந்திருக்கிறது.— இது என் ஊகம்.

வழக்கறிஞர்கள் இருவர் என்னுடைய நண்பர்கள். ஒருவர் என்னோடு படித்த ராஜலக்ஷன் மற்றவர் சிவராஜ் அண்ணா. அவர்களைத் தொலைபேசியில் அழைத்து ஆலோசனை கேட்டபது நல்லது என்று

வழியில் நாங்கள் சற்றும எதிர்பாராத ஒன்று நடந்தது. வீதியில் கும்பலொன்று கூடி நிற்பதைக் கண்டோம். ஏதாவது வீதிவிபத்தாக இருக்கலாம் என எண்ணினோம். அருகே சென்று பார்த்த போது எங்களுக்கு அதிர்ச்சியாக இருந்தது. விபத்துக்குள்ளான வாகனத்தில் பிரதீபா இருந்தாள். மருத்துவமனையில் இருந்தவள் இங்கே எப்படி வந்தாள் என்று எங்களுக்கு ஒரே குழப்பமாக இருந்தது.

தோன்றியது. முதலில் சிவராஜ் அண்ணாவைத் தொடர்பு கொண்டேன். பொலிஸில் இது சம்பந்தமாக இன்னமும் முறைப்பாடு செய்யாதற்காகக் கடிந்து கொண்டார். அடுத்து செய்ய வேண்டியவற்றைக் கூறினார். பின்னர், பொலிஸில் இப்போது ஓர் உயரதிகாரியாக உள்ள என் தம்பி முறையான கோபியைத் தொடர்பு கொண்டேன். அவருடைய ஆலோசனைப்படி பொலிஸில் முறைப்பாடு செய்யப் புறப்பட்டுச் சென்றோம்.

2

“என்ன நடந்திச்சு என்று எல்லாத்தையும் பொலிஸில் சொல்லுங்க தங்கச்சி. தைரியமாச் சொல்லுங்க. அப்பதான் உங்களுக்கு நல்ல முடிவொண்டு கெடைக்கும்” அம்மா எப்போதும் எனக்குச் சொல்லும் வார்த்தைகளை இப்போது அவளுக்கு சொல்லித் தைரியமூட்டினேன். “பிரச்சினையப் பாத்து பயந்து பின்னுக்குப் போகக் கூடாது. எதிர்த்து முன்னுக்குப் போகணும். பிரச்சின ஒரு நாய் மாதிரி...நாம அதைப் பாத்துப் பயந்தமென்டா நம்மளக் கடிக்கத் துரத்தும். நாம எதிர்த்து நின்டா அது பயந்து வந்த எடம் தெரியாம ஓடிப்போகும்”

தான் பொலிஸ் நிலையம் வரும் வரை காத்திருக்கும் படி கோபி சொல்லியிருந்தார். அதுவரை காருக்குள் இருந்து பேசிக் கொண்டிருந்தோம்.

எங்கள் பட்டங்கள் சற்றுக் குறைந்திருந்தன.

“மோட்டை பைக்ல வந்து இப்ப மோதினவனுக்கும் உங்களுக்கும் ஏதும் தொடர்பிருக்கா? ஏன் அடிபட்ட உடனே அவன் நிக்காம ஓடணும்” என்று சுரேந்தர் அண்ணன் திடீரெனக் கேட்டார்.

“புரியல அண்ணா” என்று பிரதீபா முகத்தை சுருக்கிக் கொண்டாள்.

“இல்ல உங்கட புருசனோ இல்லாட்டி உங்க வாப்பாட சொந்தக்காரங்க யாராச்சுமா இருக்குமோ என்று ஒரு சந்தேகம். அதான் கேட்டன் வேறொன்றும் இல்ல” பல கோணங்களிலும் சுரேந்தர் அண்ணா யோசிக்கிறார் என்பது எனக்குப் புரிந்தது.

“இல்லண்ணா... நான் சரியா கவனிக்கல... ஹெல்மட் போட்டிருந்தான். வேற யோசனையில் வந்த நான் பைக் நம்பர

நோட் பண்ணல...” அவளைப் பார்க்க மிகப் பரிதாபமாக இருந்தது.

சிறிது நேரத்துக்குள் கோபி வந்து சேர்ந்தார். எல்லோருமாக உள்ளே சென்றோம்.

“எல்லாரும் வர வேணாம். யாராச்சும் ஓராளும் அந்தப் புள்ளயும் மட்டும் உள்ள வாங்க” என்ற கோபி பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் ஒருவரைக் கூப்பிட்டு “இந்த என்ட்றிய எடுங்க “என்று கூறிவிட்டு என்னைப் பார்த்து கொஞ்சம் சத்தமாகக் கூறினார் . “அண்ணா , என்ட்ரி எடுக்கட்டும். எனக்கு கொஞ்சம் வேல இருக்கு. முடிச்சிட்டு வாரன்”

எனக்கும் அவருக்குமான நெருக்கமான உறவுமுறையை வாக்குமூலத்தைப் பதிகின்றவருக்கு சொல்லாமல் சொல்லுகிறார் என்பதை நான் புரிந்து கொண்டேன். தன் எதிரே ஓடுங்கிப் போய் உட்கார்ந்திருந்த பிரதீபாவின் வாக்குமூலத்தைப் பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் பதிய ஆரம்பித்தார். அங்கே இருந்த நீல நிற பிளாஸ்டிக் கதிரை ஒன்றில் நான் அமர்ந்துகொண்டேன்.

“அவன் ஒரு சின்னப் போத்தல்ல நஞ்சத் தந்து என்னைய குடிக்கச் சென்னான். நாம ரெண்டுபேரும் ஒருமிக்க குடிப்போம் என்டன். அவன் முதல்ல என்னைய குடிக்கட்டாம்... பிறகு அவன் குடிக்கானாம் என்று சென்னான். நான் ஏலா என்று சொல்ல அவன் எனக்கு பருக்கிறதற்கு எடுத்தான்”

“நீங்க முஸ்லிம்... அவன் தமிழனா?” என்று இடைமறித்து பொலிஸ் உத்தியோகத்தர் வினவினார் .

“ஓம்.. மொதல் முஸ்லிமா இருந்து பிறகு மாறிற்றன்”

“சரி மேல சொல்லுங்க”

“நான் அவன்ட கையத் தட்டி விட்டன். பிறகு என்ட கழுத்த நசிச்சி தொண்டைக்க ஊத்தினான். நான் விழுங்காம துப்பித்தன்”

“அவன் ஏன் நஞ்சு தந்து சாக வைக்கணும். என்ன நடந்த? விளக்கமா சொல்லுங்க. நீங்க சொல்றதத்தான் இங்க நாங்க எழுத வேணும்”

“ஓம் சேர்.. அவன் என்ட புருசன்தான். என்னக் கல்யாணம் கட்டற என்று கூட்டி வந்தான் . ரெண்டு வருசமா அப்பிடிச் சொல்லிச் சொல்லியே என்ன ஏமாத்திப் போட்டான்...ரெண்டு நாளா அவன் கதச்சுத எல்லாம் ரெக்கோட் பண்ணி வச்சிருக்கன். அவன் ஏன் என்னய கொலசெய்ய வந்தெண்டு அதக் கேட்டாத்தான் ஓங்களுக்கு வெளங்கும்..”

“அதல்லாம் தேவப்பட்டா கேப்பம்.. என்ன நடந்தெண்டு இப்ப சொன்னாப் போதும்”

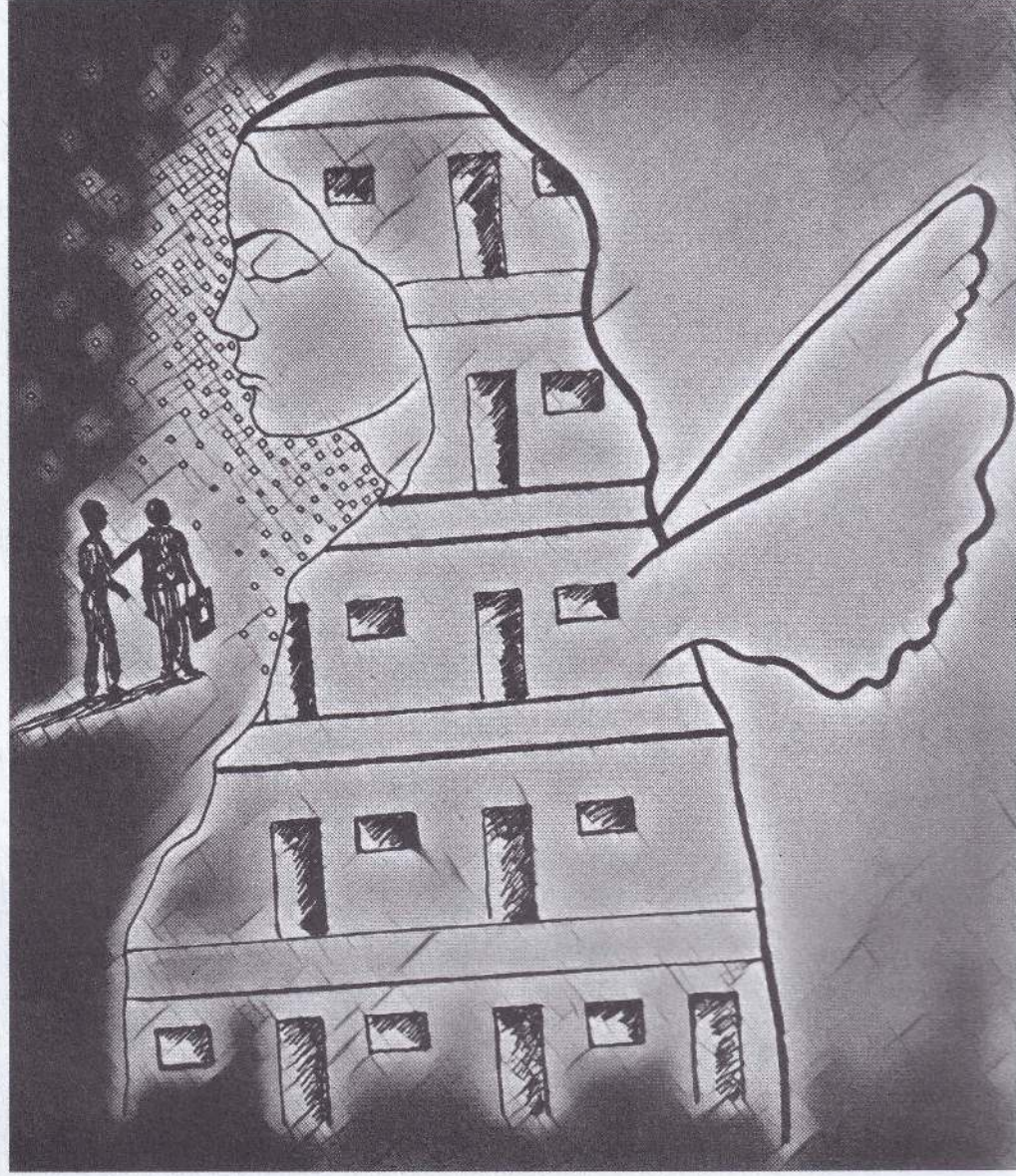
“அவரோட இஞ்சு வந்து முணுமாசமா வாழத் தொடங்கினன். இப்ப ரெஜிஸ்டர் பண்ண கூப்பிட்டா வாறான் இல்ல. ரெண்டு கெழமயா வீட்டயும் வரல... போன் பண்ணிக் கேட்டத்துக்கு தன்னை விட்டடாம் என்றிரான். சாகச்சொல்றான். வா ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து சாவுவம் என்டன். மொதல்ல ஏலாண்டான். நான் எல்லாப் போட்டோவயும் ரெக்கோடிங்கயும் பேஸ்புக்ல போடப் போறன் என்று சொன்னன். போன ஓஃப் பண்ணி வச்சவன் ரெண்டுநாள் கழிச்சுத்தான் வந்தான். வந்த உடன நாந்தான் சண்ட புடிச்சன். செத்துத்தனா இல்ல உயிரோட இரிக்கனா என்று பாக்கயா வந்த நீ என்று கத்தினன். சண்ட ஒருபடியா முடிஞ்சு கொஞ்ச நேரத்தால நல்லாத்தான் கதைச்சிட்டு இருந்தான். சமைச்சிச் சாப்பிட்டம். கொஞ்ச நேரம் கழிச்சி திரும்பவும்... வா ரெண்டுபேரும் சாகுவம் என்று நஞ்சுப் போத்தலோட வந்தான்.

அப்பதான் அதத் தட்டி
உட்டுப் போட்டு நான்
பயத்தில கத்துனன். அவன்
ஓடித்தான். அதுக்குப்
பொறவு எனக்கு என்ன
நடந்த எண்டு தெரியா.
கண்ண முழிச்சுப்பாத்தா
ஹொஸ்பிட்டல்ல இருக்கன்
”

கேள்விகளும்
பதில்களுமாக நேரம்
ஓடிக்கொண்டிருந்தது
சிவப்பும் கறுப்புமாய்
பேனைகளை மாற்றி மாற்றி
எல்லாவற்றையும் விரிவாக
பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்
எழுதிக்கொண்டிருந்தார்.
நான்கு பக்கங்களைத்
தாண்டியது வாக்குமூலம்.
முறைப்பாடு
எழுதுகின்ற பொலிஸ்
உத்தியோகஸ்தர்கள்
மிகவும் பொறுமைசாலிகள்.
அவர்கள் மட்டும்
இலக்கியத்துக்குள்
காலெடுத்து
வைப்பார்களானால்
பிரமாண்டமான
நாவல்களைப்
பொறுமையுடன் எழுதி
முடித்து விடுவார்கள்.
வாக்குமூலம் எழுதுகின்ற
ஒரு உத்தியோகத்தரிடம்
எவ்வளவு குற்றவியல்
கதைகள் இருக்கும்!

எனக்குப் பசிக்களையாக
இருந்தது. ஒரே இடத்தில்
தொடர்ந்து இருந்ததனால்
முழங்கால்களும் வலிக்கத்
தொடங்கின. வெளியே
சென்று கொஞ்சம் காலாற
நடந்தால் சுகமாக இருக்கும்
என்று தோன்றியது.
வெளியே வருடக்கணக்காக
வெயிலில் காய்ந்தும்
மழையில் நனைந்தும்
துருப்பிடித்த மண்
டிப்பர்களும், லொறிகளும்
வெளிறிப்போன பல
மோட்டார் சைக்கிள்களும்
விபத்துக்குள்ளான புதிய
பழைய வாகனங்களும்
அநாதரவாக நின்றன.

பிரதீபா வெளியே
வந்துகொண்டிருந்த
அதே வேளையில் எனது
கைப்பேசியும் அதிரத்
தொடங்கியிருந்தது.
கோபியின் இலக்கத்தில்

இருந்து அழைப்பு
வந்துகொண்டிருந்தது.
கைபேசியைக் காதருகில்
வைத்தேன்.

”அண்ணா ஆளக்
கூட்டிட்டுப்போய்
அவட வீட்ட விட்டுங்க.
எல்லா டீட்டைல்லும்
எடுத்தாச்சு. மாப்புளைய
கூப்பிட்டு என்ன எண்டு
விசாரிச்சிட்டு சொல்றன்’
என்று கோபி சொன்னார்.

அவளை ஒரு பாதுகாப்பான
இடத்தில் தங்க வைப்பது
பற்றி யோசித்த போது
”அதப் பற்றி ஒன்றும்
யோசிக்க வேணாம்.
அவன் ஊட்ட உட்டுப்
போன பொறகு பக்கத்து
வீட்டிலான் நின்டன். அங்க
ஒரு பிரச்சனையும் இல்ல.
என்னைய அங்க உட்டாப்
போதும் ” என்றான்.

மணி இரவு ஏழரையைத் தாண்டியிருந்தது. அவளை
அந்த வீட்டில் கொண்டு சேர்த்துவிட்டு நாங்கள்
கலைந்தோம்.

காருக்குள் அவள் சொல்லிக்கொண்டிருந்த
கதைகளையும் பொலிஸ் முறைப்பாட்டையும்
அன்றிரவு தூங்கும் போது நினைத்துப் பார்த்தேன்.
பொய் வாக்குறுதி கொடுத்து ஒரு பெண்ணின்
நிராதரவை, தனிமையை பொறுக்கியொருவன் பயன்
படுத்தியிருக்கிறான். அவள் உழைத்துக் கொணர்ந்த
பணத்தில்தான் ஆரம்பத்தில் அவனுடையதும்
அவனுடைய குடும்பத்தினதும் செலவுகள்
நடந்திருக்கின்றன.

அவனோடும் அவனுடைய குடும்பத்தினருடனும்
மனசார சேர்ந்து வாழ்வதற்கு பாயிஷா தன்னைத்
தயார்படுத்தியிருந்தான். ஆரம்ப நாட்களில்
அவளிடம் நிறையவே பணம் இருந்திருக்கிறது.
அவர்களுக்கு ஆடைகள் வாங்கிக் கொடுத்து அழகு
பார்த்திருக்கிறான். புதுப்புது வகையான உணவுகள்
சமைத்துக்கொடுத்து சந்தோசம் கண்டிருக்கிறான்.
தன் சமயத்தை மறந்து மதம் மாறி விபூதியையும்
தரித்திருக்கின்றான். மகா சித்தர்களால் நடாத்தப்பட்ட
ஸ்ரீ ஏகதச ருத்ர வேள்வி களுதாவளை சுயம்புலிங்க

பிள்ளையார் ஆலயத்தில் மிகக் கோலாகலமாக நடைபெற்ற போது அவனுடைய குடும்பத்தோடு யாகத்திற்கு போய் கும்பிட்டும் வந்திருக்கிறாள். அங்கே யாகத்தை முன்னின்று நடத்தியவர்கள் ஏராளமான அமளிகளுக்கு மத்தியில் வழங்கிய சிவப்பு நிற நாடவில் கட்டப்பட்ட உருத்திராட்சம் இப்போதும் அவள் கழுத்தில் தொங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. இப்போது அவளிடம் மிஞ்சியதும் அதொன்றுதான். ஆனால் அந்த வாழ்வும் சந்தோசமும் ஆறுமாதங்களுக்கு மேலே அவளுக்கு நிலைக்கவில்லை. அவளிடம் இருந்த வங்கி இருப்பு மட்டுமா குறைந்தது. சந்தோசமும் தான்! வீட்டு வேலைகள் எல்லாம் அவள் மீது குவிந்தன. அவனுடைய அக்கா வீட்டில் இல்லாத போது அக்காவின் கணவன் சேட்டைகள் புரிந்தான். குளிக்கும் போதும் உடைகள் மாற்றும்போதும் அவனுடைய தம்பி ஒளிந்திருந்து பார்ப்பதைக் கண்டு திடுக்கிட்டிருக்கிறாள். தொலைந்துபோன தன் உள்ளாடைகளை அவனுடைய தம்பியின் உடுப்பு மடிப்புக்குள் கண்ட போது அதிர்ச்சி அடைந்தாள். ஒரு கட்டத்திற்கு மேலே எதையும் சகித்துக்கொள்ள முடியாமல் பொறுமை இழந்து வீட்டைவிட்டு வெளியேற தீர்மானித்த பின்னர்தான் குமாரசைக் கூட்டிக்கொண்டு கொஞ்சம் உடுப்புகளோடும் சில சமையல் பாத்திரங்களோடும் அந்த மாடிக் குடியிருப்பை வந்தடைந்தாள் பிரதீபா. அவள் பற்றிய நினைவுகளும், கேட்டுப் பதிந்த கதைகளும் என் தூக்கத்தை என்னிடமிருந்து தூரமாக்கின.

கதைக்கு நடுவே குறுக்கிடுகின்ற கீழ்வரும் கவிதையை நீங்கள் வாசிக்க வேண்டும் என்ற எந்தக் கட்டாயமும் இல்லை. கவிதையைத் தவிர்த்தும் கதையைத் தொடர்ந்து

வாசிக்கலாம். தூக்கம் கலைந்த இரவின் நீளத்தை கடக்க என் முகநூலில் இதைப் பகிர்ந்திருந்தேன்.

“முதலாம் மரணமும் மூன்று பெயர்களும்

கனியாட்டங்களால் நிரம்பி இருக்கிறது கரமசோவின் வீடு யீண்டும் காலக்கூடாரமாகும், சுரண்டிய ரூபீன்கள் கரைந்து காணாமல் போகும்.

அடிலய்டா ஓடிப்போனது ஒரு அரைப்பட்டினி வந்தியாரோடென்றால் அவளது இருப்பும் பங்கும் குறித்த தஸ்தவ்யஸ்கியின் எழுத்துக்களை வாசிப்பது பற்றி ஃபியோதரை விசாரிக்கலாம்

இப்போதைக்கு சாத்தியமாகும் சில சொற்களோடு அடிலய்டாவைத் தேடித்தேடி பீட்டர்ஸ் பர்க்கில் அலைகிறேன்

நகரின் தெருவொன்றில் கரமசோவ் அழுத கண்ணீர் என் கால்களை நனைக்க நிமிர்ந்து பார்க்கிறேன்

மாதியில் நிகழ்ந்த அடிலய்டாவின் மரணத்திற்கு பட்டினி என்றும் காய்ச்சல் என்றும் இரண்டு பெயர்கள்

கண்ணீருக்கு நீலி என்று ஒரு பெயர்”

20012021

முகநூலில் பதிவேற்றியதும் “என்னடா ஒன்றுமே புரியல்ல. என்னத்த எழுதியிருக்காய் ”என்றெல்லாம் பல கேள்விகள். இவர்களுக்கு பதில் சொல்ல ஃபியோதர் தஸ்தயேவஸ்கியை எழுப்பிக் கொண்டா வரமுடியும். கதையின் முடிச்சுகளை இக்கவிதைக்குள் வைத்திருக்கிறேன். முடிச்சுகளை அவிழ்ப்பதும் ஆழத்துக்குப் போவதும் அவரவர்

விருப்பமும் தெரிவும். முடிச்சுகளை அவிழ்க்கும் மந்திரம் கரமசோவ் சகோதரர்களிடம் இருக்கிறது.

கணவனாக இருந்தாலும் வலுகட்டாயமாகப் புணரப்படுவதை வெறுக்கும் பெண்களால் எப்படி கணவன் அல்லாத அந்நியனின் வல்லுறவைப் பொறுத்துக்கொள்ளமுடியும். வெளிநாட்டுக்குப் பணிப்பெண்ணாக சென்று வந்த ஒரு பெண்ணை இந்தச் சமூகம் அணுகப் பார்க்கும் முறைதான் பிரதீபாவுக்குத் துயரத்தைத் தந்திருக்க வேண்டும்.. அப்பார்வையில் இருந்து முழுவதும் விலகியிருக்க விரும்பியே அவள் வீட்டை விட்டுப் புறப்பட்டாள். மேலும் இந்த வாழ்க்கைக்கு அர்த்தமுள்ள ஒரு சாட்சியமாக தன்னைப் பதிவுத் திருமணம் செய்யுமாறு அவளிடம் கேட்டாள், கெஞ்சினாள். ஆனால், அது இறுதிவரைக்கும் நடக்கவே இல்லை. அது குறித்த பேச்சுவார்த்தைகள் எழும்போதெல்லாம் சண்டையில்தான் முடிந்திருக்கிறது. தெரியாத பல முகங்கள் அந்த மாடிக் குடி வந்து போய்க் கொண்டிருந்தன. அவர்களில் பலர் பல நடத்துனர்கள் எனப் பின்னர் அறிந்தாள். சாராயப் பாரட்டிகள் நடக்கும் ஓர் இடமாக அது மாறிக்கொண்டு வந்தது.

கணவனாக இருந்தாலும் வலுகட்டாயமாகப் புணரப்படுவதை வெறுக்கும் பெண்களால் எப்படி கணவன் அல்லாத அந்நியனின் வல்லுறவைப் பொறுத்துக்கொள்ளமுடியும். வெளிநாட்டுக்குப் பணிப்பெண்ணாக சென்று வந்த ஒரு பெண்ணை இந்தச் சமூகம் அணுகப் பார்க்கும் முறைதான் பிரதீபாவுக்குத் துயரத்தைத் தந்திருக்க வேண்டும்..

மதமாற்றம் நிகழும் செய்திகள் பத்திரிகைகளில் வெளியாகும் போதெல்லாம் முகநூல் கொதித்தெழுவது ஒரு வழக்கம். அவர்களின் குடும்பத்தவர்களின் புகைப்படங்களை முகநூலில் பகிர்ந்து அவர்களை ஊரே தள்ளிவைக்க வேண்டும் என்றும் கூவுகின்ற முகநூல் போராளிகளின் காதுகளுக்கும் கண்களுக்கும் ஏனோ பாயிஷா என்ற பிரதீபாவின் அவலம்

போய்ச் சேரவில்லை. அல்லது கண்டுகொள்ளப்படவில்லை.

கோபியின் இலக்கத்தில் இருந்து அடுத்தநாள் அழைப்பு வந்தது “அண்ணா நீங்க பிஸியா? ஒருதரம் சந்திப்பமா” என்றார். இருவரும் சந்தித்துக் கொண்டோம்.

“அண்ணா நீங்க நேற்றுக் கூட்டிவந்த புள்ளட அவனக் கூப்பிட்டு விசாரிச்சம். அவண்ட கதயப் பாத்நா அவளத்தான் தப்பா சொல்றான். வெளிநாட்டுக்கு போய் வந்தவளாம். நெறயப்பேரோட தொடர்பாம், திடீர் திடீரெண்டு வீட்டவிட்டுப் போறாளாம் என்டெல்லாம் சொன்னான். அவண்ட கதயயும் ஃபுல்லா நாம நம்பேலா. நாங்க விசாரிச்சிப்போட்டு ஆள வெரட்டித்தான் விட்டிருக்கம். இப்போதைக்கு அவனால ஒரு ஆபத்தும் அவக்கு நடக்க வாய்ப்பில்லை. இந்த கேஸ கொஞ்சம் விட்டுத்தான் புடிக்கணும். அவங்க ரெஜிஸ்டர் கூடப் பண்ணல. அவன் கேக்கான் ஆரோ எனனி குடிக்கிற, நான் கோம்ப சொமக்கிறதா என்று. ஒரு சைட் கதய மட்டும் கேட்டு எந்த முடிவுக்கும் வரேலா அண்ணா. கொஞ்சம் பொறுத்துப் பாப்போமே என்ன நடக்குதெண்டு” கோபியின் வார்த்தைகளில் தெளிவிருந்தது.

அவளின் வாக்கு மூலத்தை வைத்துக்கொண்டு யோசித்துப் பார்க்கும் போது அவனோடு சேர்த்துவைப்பதும் அவளை விபச்சாரத்துக்கு அனுப்புவதும் ஒன்றெனத் தோன்றியது. இப்போது எல்லாக் கதைகளுக்கும் எல்லாச் சம்பவங்களுக்கும் நடுவில் நான் நின்றுகொண்டிருக்கிறேன், என்னைச் சுற்றி முடிகள் குவிந்திருப்பதைப் போலிருந்தது.

பின்னொரு நாள் பிரதீபா “பொலிசால என்ன சொன்னாங்க அண்ணா” என்று ஆர்வத்துடனும் ஏக்கத்துடனும் கேட்டாள்.

கோபியின் வார்த்தைகளை அப்படியே பதிலாக சொன்னேன். அதன் முன்பின் விளைவுகளைப் பற்றி சிந்திக்கவில்லை. அவன் நெஞ்சில் அடித்துக்கொண்டு கத்தியதும் தலையில் அறைந்துகொண்ட சத்தமும் இன்னமும் என் காதுகளுக்குள் ஓலமாகவும், கண்களுக்குள் அவலச் சித்திரமாகவும் உறைந்து கிடக்கின்றன.

பாற்கடலைக் கடைந்தவர்களுக்காக ஆலகால விஷம் உண்ட திருநீலகண்டனின் ஒற்றைக் கால் உடைக்கப்பட்டிருந்தது பற்றியும் ருத்ரா வேள்வியில் பூசை செய்த சிவனை கோயிலில் வைத்து கும்பிடுவது ஆகமமாகாது எனவும் கடலில் கரைக்க வேண்டும் என்றும் இப்போது முகநூலில் மும்முரமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

0

வியூகம்

இதழ் 07, ஜூலை 2021

பொறுப்பாசிரியர் - உமாவரதராஜன்
umavaratharajan@gmail.com
வடிவமைப்பு - றஷ்மி
amrashmy@gmail.com

VIYOOKAM
Pandiruppu -01
Kalmunai, Sri Lanka

call - 0094772852572
whatsapp - 0094759552572

Bank:
A/C No: 091010002311
HNB Kalmunai

2019 ஈஸ்டர் குண்டு வெடிப்புகளால் நாடே அதிர்ச்சியாலும், பயத்தாலும் உறைந்து போயிருந்த காலம் அது. இனவாத விஷத்தால் சமூகவலைத்தளங்களெல்லாம் நீலம் பாரித்துப் போயிருந்தது. முகநூல் சண்டியர்களெல்லாம் இனக் காவலர்களாகி தனிப்பட்ட கணக்கு வழக்குகளையும், குரோதங்களையும், வன்மங்களையும் கொட்டிச் சாக்கடையில் முக்குளித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இதில் எங்கள் மாநகரத்தின் உணவகமொன்றும் இலக்கு. வெறிச்சோடிப் போயிருந்த அந்த உணவகத்துக்குப் ஒருநாள் சென்றிருந்தேன். கல்லாலிலிருந்த அதன் உரிமையாளரான பையனிடம் இந்த அபாண்டங்களைப் பற்றிய என் கவலையைத் தெரிவித்தேன். புன்னகை மாறாத முகத்துடன் அவன் சொன்னான்

“என் அப்பா இறக்கும் போது ஒரு நோட்புக்கைத் தந்தார். அதிலிருந்த ஒரு முக்கியமான வாக்கியத்தை நான் ஒருபோதும் மறப்பதில்லை. செவிகளையும் விழிகளையும் அதிகமாகவும், வாயைக் கொஞ்சமாகவும் பயன்படுத்து. அப்போதுதான் உன் இலக்கைச் சென்றடைவாய்!”

அந்த அப்பா சொன்னதை சாப்பாட்டுக்கடைக்கு மாத்திரமானதாக எடுத்துக் கொள்ளத் தேவையில்லை.

- பொறுப்பாசிரியர் -

ஊடகம் ஓர் அபின்

1985 ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 19: விடிய விடிய தூக்கமே வரவில்லை. நேர்முகப் பரீட்சைக்கு அழைத்திருந்தார்கள். என்னுடைய கனவு மெய்ப்பட போகிறதென்ற மகிழ்ச்சி பிரவாகம் ஒருபறம். எழுத்தாளர்களும் கல்விப் புலத்தில் கொடிகட்டி பறப்பவர்களும், நாடறிந்த செய்தியாளர்களும் முண்டியடிக்கும் போட்டிக் களத்தில் என்னையும் சவனத்தில் கொள்வார்களா என்ற பீதி மறுபறம்.

புரண்டு புரண்டு படுத்தாலும் இவை இரண்டும் என்னைக் குடைந்தெடுத்துக் கொண்டிருந்தன. குறைந்தது அறு மணி நேரம் நித்திரை அவசியம் என்கிறது மருத்துவம். ஆனால், தூக்கமின்மையின் வலியையும் நோவையும் அன்றுதான் உணர்ந்தேன்.

காலை 9 மணிக்குத்தான் நேர்முகம். அதிகாலை 5 மணிக்கே தயாராகிவிட்டேன். ஒரே பதட்டம். மனம் அலைபாய 'டிப் டொப்' ஆகத் தயாரானேன். அலாரம் அடித்தாலும் பொருட்படுத்தாமல் குப்பறப் படுக்கிறவன் இன்று இப்படிப்

பறக்கிறானே ' என்ற வீட்டாரின் கிண்டலும் ஆச்சரியமும் எனக்குப் பொருட்டாகப் படவேயில்லை. புறப்பட்டேன்...

கொழும்பின் இதயமாக கருதப்படும் (heart of the city) கொள்ளுப்பிட்டியில் தான் வசித்தேன். எனது சகோதரன் சற்குணத்தின் வீடு அது. அங்கிருந்து புறப்பட்டு புறக்கோட்டை (பெற்றா) குணசிங்கபுர சந்தியில் இறங்கினால் நேரே செல்லும் நீதிமன்ற வீதியால் (உஷாவி பாற) போகும் வழியில்தான் நான் அன்று போக வேண்டிய தினபதி, சிந்தாமணி பத்திரிகை நிறுவனம் இருந்தது. 5 மாடி கட்டடம். கம்பீரமான தோற்றம்.

உள் நுழையும் போதே "இன்ட வித்" பாதுகாப்பு அதிகாரி கொஞ்சம் அதட்டல் தொனியில் கேட்டார். என் பதிலுக்கு காத்திருக்காத அவர், வரவேற்பறைக்கு செல்லுமாறு கேட்டுக் கொண்டார்.

வருபவர்களுக்கெல்லாம் சிங்களம் தெரியும் என்ற தாராள நினைப்பு இந்தப் பாதுகாப்பு அதிகாரிக்கு மட்டுமல்ல, சிங்கள மக்களின் இயல்பும் இதுதான். வரவேற்பறைக்குள் கால் பதித்த எனக்கு ஒரே பிரமிப்பு. தொடர்ச்சியாக அலறும் வர்ணத் தொலைபேசிகளோடு 3 அழகிகள், "Welcome Sir.." என்றார்கள். நேர்முக அழைப்புக் கடிதத்தைக் கொடுத்ததும் "Thank you. Take your seat.. " என்றனர். அமர்ந்தேன்.

ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டல்களில் கூட அப்படி ஒரு வரவேற்பு அறையை அதுவரை நான் கண்ட தில்லை. அழகிய மின் பல்புகள், விருந்தினர்களைத் தனித்தனியே பேட்டி காணும் சிறு சிறு அறைகள்...30 வருடங்கள் சுழிந்து, இன்று யோசிக்கும் போது, இவைகள் எல்லாம் காலத்துக்கு முந்திய புதுமைகள்தான்.

நீளக்கை சட்டைகளுடன் 'ரைய்' (கழுத்துப்பட்டி) கட்டிய வாட்டசாட்டமான பலரும் பைல்களுடன் காத்திருந்தனர். ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டாலும் பேசவில்லை.

ஒவ்வொருவராக அழைக்கத் தொடங்கினார்கள்... என்னுள் பதட்டமும் சங்கடமும் கூடிக் கொண்டே சென்றன. நேர்முகம் வந்தவர்களுள் 'ரை' கட்டாத

இளைஞன் நான் மட்டும்தான். அப்போது எனக்கு 24 வயது. பேர்ஸனாலிடி (ஆளுமையான தோற்றம்) என்பது என்ன விலை என்று கேட்கும் அளவுக்குத்தான் எனது குள்ளமான தோற்றம்.

என் முறை வந்தது. 'மின் உயர்த்தியில்' நான்காவது மாடிக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றனர். நான்காவது மாடியில் நுழைந்தது கால்கள் தட்டுத் தடுமாறுவது போலிருந்தது. கல்முனை உவெல்லி நல்லதம்பி மண்டபத்தை ஒத்த நீளம். தமிழ், சிங்கள ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளின் ஆசிரிய பீடங்கள் இருமருங்கிலும் கனகச்சிதமாக வடிவமைக்கப்பட்டிருந்தன. உதவி ஆசிரியர்கள் ஆசனங்களில் இருந்தவாறு மும்முரமான பணியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர். நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்க முடியாத அளவுக்கு அவர்கள் கரும் வேலைகளுள் மூழ்கியிருந்தார்கள். சிற்றாழியர் ஒருவரால் அழைத்துச் செல்லப்பட்ட நான், சன்கிளாஸ் அணிந்த ஒருவரின் மேசைக்கு முன்னால் நிறுத்தப்பட்டேன். ஒரு சந்தேக நபரை நீதவான் முன்னிலையில் நிறுத்தியது போலிருந்தது.

குனிந்தபடி எழுதிக் கொண்டே இருந்த இந்த 'சன்கிளாஸ்' மனிதன் என்னை நிமிர்ந்தும் பார்ப்பதாக இல்லை.

"இரும்" என்றொரு சத்தம் மாத்திரம் அதிகார தோரணையோடு அவரிடமிருந்து வந்தது. நான் நடந்து வரும் போதே அவர் என்னைப் பார்த்திருக்க வேண்டும்.

"உன்னுடைய பெயர் என்ன? எங்கிருந்து வாறீர்? செய்தி எழுதிய அனுபவம் இருக்கிறதா? கட்டுரைகள் எழுதியிருக்கிறீரா?....." "செய்தி எழுதிய அனுபவம் இல்லை. கட்டுரைகள் சில எழுதி இருக்கிறேன்."..... என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள், "எங்களுக்கு செய்திக்குத்தான் ஆள் தேவை.!" என்றார்.

இன்னமும் அவர் நிமிர்ந்து பார்த்து பேசுவதாக இல்லை. எழுதியவாறேதான் இந்தக் கேள்விகளைக் கேட்டுக்கொண்டிருந்தார். இவர் ஒரு விசித்திரமான பேர்வழி என்பதைப் புரிந்துகொண்ட நான், அவரை உற்றுப் பார்த்தேன். 'மோஷே'யானின் 'இஸ்ரேலின் முன்னாள்

செய்யவில்லையே " என்று கூறியவாறு புன்னகைத்துக் கொண்டார். அவருடைய உடல்மொழி, அசட்டுத்தனமாக அவர் கேட்கும் கேள்விகள் எல்லாம், நான் ஊடகத்துக்கு பொருத்தம் இல்லாதவன் என்பதை அழுத்திச் சொல்வது போல்தான் இருந்தன. இந்த மனிதர் யார் என்று மனதுக்குள் குழம்பிக் கொண்டிருந்தேன். தினபதி — சிந்தாமணி என்றால் ஜாம்பவான் எஸ்.டி சிவநாயகம்தான் அடையாளம். இரண்டு பத்திரிகைகளுக்கும் பிரதம ஆசிரியரும் அவர்தான். நேர்முகத்தேர்வில் அவர்தான்

தினபதி - சிந்தாமணி என்றால் ஜாம்பவான் எஸ்.டி. சிவநாயகம்தான் அடையாளம். இரண்டு பத்திரிகைகளுக்கும் பிரதம ஆசிரியரும் அவர்தான். நேர்முகத்தேர்வில் அவர்தான் இருப்பார் என்று சவறினார்கள். அவர்தான் இவரா? ஒன்றுமே புரியவில்லை.

பாதுகாப்பு அமைச்சர். யுத்தம் ஒன்றில் அவரது இடது கண் பாதிக்கப்பட்டதால் கருப்புக் கண்ணாடி அணிந்திருப்பார்) தோற்றம்.

நேர்முகப் பரீட்சைக்கு வருவதற்குமுன் எழுத்துப் பரீட்சைஒன்றுக்கும் (ஒரு மாதத்துக்கு முன்) தோன்றியிருந்தேன். 22 பேர் அளவில் எழுதினோம். இரண்டு மணி நேர வினாத்தாள். அதில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட சிலரைத்தான் இந்த நேர்முகத்துக்கு அழைத்திருந்தார்கள். அவரது மேசை இழுப்பறைக்குள் இருந்த விடைத்தாளை எடுத்த அவர், பக்கம் பக்கமாக புரட்டினார். "ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு செய்து இருக்கிறீர். ஆனால் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு

இருப்பார் என்று கூறினார்கள். அவர்தான் இவரா? ஒன்றுமே புரியவில்லை.

"நீங்கள்தான் எஸ்.டி.சிவநாயகம் சேரா? " அதற்குள் ஒருவர் பக்கம் ஒன்றை கொண்டு நீட்டினார். அதனைக் கொஞ்சம் வாசித்துப் பார்த்த அவர், "ஐசே..."என விளித்து, அந்த உதவி ஆசிரியரைக் கடுமையாக கடிந்து கொண்டார்.

"ஐசே... நான் இரத்தினசிங்கம். அடுத்த அறையில் பிரதம ஆசிரியர் இருக்கிறார். அங்கே போவோம்." என்றார். ஊடகர் இரத்தினசிங்கம் இரண்டு பத்திரிகைகளுக்கும் இணை ஆசிரியர் என்பதை நான் முன்னரே தெரிந்து வைத்திருந்தேன்.

திருவாளர்கள் எஸ்.டி.சிவநாயகமும் இரத்தினசிங்கமும் இணைந்த கூட்டணிதான் பலரது கவனத்தையும் குறுகிய காலத்தில் ஈர்த்த இந்தப் பத்திரிகைகளை அப்போது தந்து கொண்டிருந்தது என்பது பெரும்பாலானவர்களுக்குத் தெரியும். இருவருமே முன்னர் வீரகேசரியில் பணியாற்றியவர்கள்.

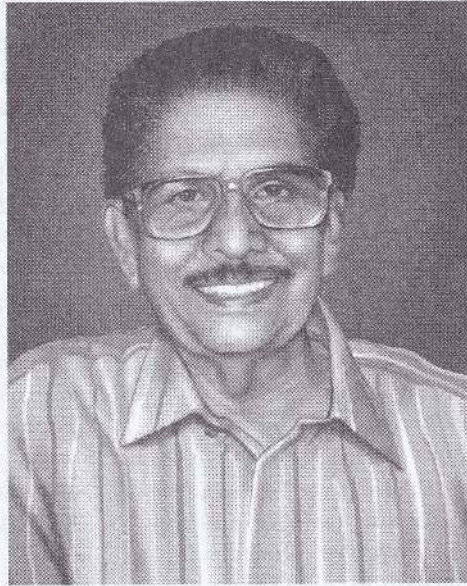
ஆசனத்திலிருந்து சட்டென எழுந்தவர் “வாரும்” என்றார். பின்னால் வருகிறேனா? என்று கூடப் பார்க்காமல் வேகநடையில் சென்றார். அருகில் இருந்த உதவி ஆசிரியர் ஒருவர் சைகையில் ‘கெதியா போங்க’ என்பதைத் தெரிவித்தார்.

அச்ச ஊடகத் துறையின் மிகப்பெரிய ஜாம்பவானான எஸ்.டி.சிவநாயகம், இலக்கியத் துறைக்குள் எரிந்து செய்தித்துறைக்குள் தன்னை மாற்றிக் கொண்ட ஒருவர். செய்தித் துறைக்குள் இருப்பவர்கள் இலக்கியப் படைப்பாளிகள் ஆவதில்லை. படைப்பாளிகளாக இருப்பவர்கள் எல்லாம் செய்தியாளர்களாகவும் மிளிர்வதில்லை என்ற போதும் எஸ்.டி.எஸ். போன்ற விதிவிலக்குகளும் இல்லாமல் இல்லை.

இலங்கை தமிழரசுக் கட்சியின் உத்தியோகபூர்வ ஏடாக அப்போது ‘சுதந்திரன்’ இருந்தது. ஒரு காலத்தில், தமிழர்களையும் இளைஞர்களையும் தட்டி எழுப்பிய பத்திரிகை அது. அப்போது அதன் ஆசிரியராக இருந்தவர் எஸ்.டி.சிவநாயகம். மட்டக்களப்பைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், தந்தை எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகத்துடன் இணைந்து பல்வேறு அகிம்சை வழிப் போராட்டங்களில் ஈடுபட்டவர். மட்டக்களப்பில் கூட்டுறவு ஆணையாளர் பதவி தொடர்பாக ஏற்பட்ட முரண்பாட்டினால் தமிழரசுக் கட்சியிலிருந்து வெளியேறினார். பின்னாட்களில் அவர் முழுக்க முழுக்க தமிழரசுக் கட்சிக்கு எதிராக செயல்பட்ட தோடு, தமிழரசுக் கட்சியையும் தலைமையையும் கடுமையாக விமர்சித்து எழுதி வந்தார். சிந்தாமணியில் இவர் வாராந்தம் எழுதி வந்த ‘காண்டிபம்’ பத்தி இதற்கு மிகப்பெரிய சான்று.

சுதவைத் தள்ளியபடி உள்ளே நுழைந்தோம். குண்டுகள் விழுந்தாலும் கேட்கும் நிசப்தம். “இவர்தான் “...என்னை காட்டியபடி இரத்தினசிங்கத்தார் துவங்க.... “வாரும் ஐசே.. நீர்தானா குணராசா “ எனக் கேட்டார் அந்த ஜாம்பவான்.

எளிமையான தோற்றம், வளைத்துப் போடும் வசீகரம், பின்னால் வாரிய தலை, டை பூசிய மீசை,

எஸ்.டி.சிவநாயகம்

தினபதி - சிந்தாமணி என்பது எனது ஆத்ம திருப்திக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த இடம் மட்டுமல்ல, ஊடக நுணுக்கங்களைக் கற்றுத்தந்த பல்கலைக்கழகமுமாகும். தமிழ்த் தேசிய பத்திரிகை வரலாற்றில் தினபதி - சிந்தாமணி பெரும் திருப்திமுனையை ஏற்படுத்திய பத்திரிகை.

பற்கள் தெரியும் உள்ளம் நிறைந்த சிரிப்பு... நீளக்கை சேர்ட் அணிந்து வாட்டசாட்டமாக இருந்தார். “என்ன ஐசே.. எங்களோட வேலை செய்ய விருப்பமா?”

“ விரும்பித் தானே ஐயா வந்திருக்கேன்... இதுல என்ன கேள்வி இருக்கு...” என்று மனதுக்குள் நான் சொல்லிக் கொண்டே ஒருவாறு நாணிக் கோணி “ஓம்” என்றேன்.

“நீர் பயோ (Bio) படித்து தேர்ச்சி பெற்றுள்ளீர். ஏன் இந்தத் துறையை தேர்ந்தெடுக்கிறீர் ? உன்னால இதில் நிண்டுபிடிக்க முடியுமா? “

சற்றுமுன் நடந்தது நேர்முகம் இல்லை. இப்போது தான் நடக்கிறது. வாயைக் கொஞ்சம் திறக்காவிட்டால் ஃபைலயே மூடி விடுவார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன். “பாடசாலை காலத்தில் இருந்து எனக்கு இந்தத்துறையில்

ஆர்வம் சேர். கையெழுத்துப் பிரதிகளும் செய்திருக்கிறேன். “ என்றேன்.

“அது சரி ஐசே...உமக்கு சின்ன வயது. எதிர்காலம் இருக்கு. வருவாய் இதுல குறைவு...சின்ன சம்பளம்தான் கிடைக்கும். இது ஒரு தியாகத்தோடு செய்கிற தொழில் ஐசே... உன்னால முடியுமா இந்த தொழிலில் நிண்டுபிடிக்க?...” இருவரின் உடல்மொழியும் கேள்வி தொடுக்கும் விதமும் என்னை இவர்களுக்குப் பிடித்து விட்டது என்பதை ஓரளவு உணர்த்தியது.

ஒரு தீர்க்கமான முடிவுடன் “ஒரு சவாலாக எடுத்து செய்வேன் சேர்...” இருவருமே உடன்படும் தொனியில் சிரித்துக் கொண்டனர்.

எஸ்.டி.எஸ். தொடர்ந்தார் “ ஐசே..ஊடகம் என்றால் ஒரு அபின் போன்றது. ருசி கண்டு விட்டீர் என்றால் இதனை விட்டுப் போகமாட்டீர்... நன்றாக யோசித்து சொல்” என்றார்

“அபின் என்றால் தெரியுமா ஐசே...” என்று இரத்தினசிங்கத்தார் கேட்டார்.

அபின் ஒரு வகை மூலிகைத் தயாரிப்பு. போதைப் பொருளாகப் பயன்படுத்தப்படுகின்றது. இதனை ருசித்தவர்கள் சாகும்வரை கைவிட்டதாக இல்லை. உயிர் போகும் தறுவாயில் கூட, அதனைக் கரைத்து தொண்டையினுள் ஊற்றினால் தான் உயிர் பிரியும் என ஊரில் பலரும் பேசக் கேட்டிருக்கிறேன்.

“ ஓம் சேர்... ஓரளவு கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். போதைப்பொருளுக்கு அடிமையானவன் நிலைக்குச் சென்று விடுவேன் என்றுதானே கூறுகிறீர்கள்.” என்றேன். ஒருவரை ஒருவர் பார்த்து சிரித்துக் கொண்டனர்.

“ நீர் எப்படி சொன்னாலும் கேட்கமாட்டீர். ஆனபடியால், நாளையிலிருந்து வேலைக்கு வாரும்.”

மகிழ்ச்சியின் உச்சம்... நிலத்தில் கால்கள் இல்லை...அந்தச் சந்தோஷத்தைப் பகிர முகநூல்களோ சமூக வலைத்தளங்களோ அப்போது இல்லை. தபால் வழி தொடர்பு மாத்திரம்தான்.

உடனே அம்மாவுக்குக் கடிதம் எழுதி அனுப்பினேன் . அது அவருடையை கைக்குப் போய்ச் சேர ஒரு வாரம் எடுக்கும்.

1985ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் 20ஆம் திகதி தினபதி — சிந்தாமணி பத்திரிகைகளின் ஊடகவியலாளராக இணைந்தேன். அலுவலகச் செய்தியாளர் (Staff Reporter) என்பதுதான் எனக்குத் தரப்பட்ட பொறுப்பு. மாதச் சம்பளம் 450 ரூபா.

தினபதி — சிந்தாமணி பத்திரிகைகளை வெளியிட்ட, 'தி இன்டிபெண்டன்ட் நியூஸ் பேப்பர் பிறைவட் லிமிட்டட்' 'சிங்களத்தில் 'தவச' 'ரிவிரச' ஆகிய பத்திரிகைகளையும் ஆங்கிலத்தில் Sun, week—end பத்திரிகைகளையும் வெளியிட்டு வந்தது. இன்றும் பிரபல புத்தக விற்பனையாளர்களாகத் திகழும் எம். டி. குணசேன நிறுவனமும் இவர்களுடையதுதான்.

தினபதி — சிந்தாமணி என்பது எனது ஆத்ம திருப்திக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த இடம் மட்டுமல்ல, ஊடக நுணுக்கங்களைக் கற்றுத்தந்த பல்கலைக்கழகமுமாகும். தமிழ் தேசியப் பத்திரிகை வரலாற்றில் தினபதி — சிந்தாமணி பெரும் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்திய பத்திரிகை. கல்லச்சு காலத்திலும் புதிய எழுத்துருவை (fonts) பயன்படுத்தி வாசகர்களிடம் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்ற பத்திரிகைகளாகவே இரண்டும் திகழ்ந்தன. வாராந்த வெளியீடான சிந்தாமணி, ஒரு இலட்சத்துக்கும் மேல் விற்பனையாகி பெரும் சாதனையை ஏற்படுத்தியது. பிரதம ஆசிரியர் எஸ். டி. சிவநாயகம், இணை ஆசிரியர் (Associate Editor) இரத்தினசிங்கம் ஆகியோரின் திட்டமிடலும் வழிநடத்தலும்தான் இதற்கு காரணம். பத்திரிகையில் வெளிவந்த ஒவ்வொரு பக்கங்களும் வாசகர்களின் இதய அடிநாதத்தைத்

தொட்டுப் பேசும் விதத்தில் அமைந்தன. ஆசிரியர் பீடத்தில் (Editorial) பணிபுரியும் செய்தியாளர்களுக்கென சில ஒழுக்க விதிமுறைகளை ஆசிரியர் சிவநாயகம் நடைமுறைப்படுத்தினார். செய்தி எழுதுபவரின் பெயரில் செய்தி பிரசுரமாகாது. மாறாக இலக்கக் குறியீடுகளில் மாத்திரமே அந்தச் செய்தி பிரசுரமாகும். அதாவது, பிரசுரமாகும் செய்திகளில் எழுதுபவரின் பெயர் பிரசுரிக்கப்படுவதில்லை. ஆனால், பிரதான தலைப்புச் செய்திகளில் மாத்திரம் எழுதும் செய்தியாளரின் பெயர் பிரசுரமாகும். நூற்றுக்கணக்கான செய்திகளை எழுதிய நான், ஒரு நாள் பொறுமை இழந்தவனாக ஆசிரியர் சிவநாயகத்தின் அறைக்குள் சென்றேன் "ஏன் எங்களுக்கு பெயர் போட்டு எழுத அனுமதிக்கிறீர்கள் இல்லை?" எனக் கடும் தொனியில் கேட்டேன். அதற்கு அவர் வழங்கிய நிதானமான பதில் என்னை மெளனிக்கச் செய்தது. "ஐசே... ஒருவரின் பெயரைப் பிரபலப்படுத்தி செய்தி வருவதை விட, யார் இந்த செய்தியை எழுதினார் என வாசகர்கள் தேட வேண்டும். அப்போதுதான், உன்னுடைய பெயர் நிலைத்திருக்கும்" என்றார். இதன் யதார்த்தத்தைப் பின்னர்தான் உணர்ந்தேன். தரமான செய்திகளையும் ஆக்கங்களையும் தேடித்தேடி எழுதுவதற்கு இந்தமுறையானது களம் அமைத்துக் கொடுத்தது.

தினபதி — சிந்தாமணி என்பது எனது ஆத்ம திருப்திக்கு அடைக்கலம் கொடுத்த இடம் மட்டுமல்ல, ஊடக நுணுக்கங்களைக் கற்றுத்தந்த பல்கலைக்கழகமுமாகும். தமிழ் தேசிய பத்திரிகை வரலாற்றில் தினபதி — சிந்தாமணி பெரும் திருப்புமுனையை ஏற்படுத்திய பத்திரிகை. தினபதி — சிந்தாமணி ஆசிரியர்பீடம் (Editorial) என்பது ஒரு பயிற்சி கல்லூரியாகவே திகழ்ந்தது. இங்கு பணியாற்றிய ஒவ்வொரு செய்தி ஆசிரியர்களும் உதவி ஆசிரியர்களும் சிறந்த பயிற்சியாளர்கள். தமிழ் தெரியும், செய்தி தெரியும், ஆனால், முறையாக எழுதத் தெரியவில்லை எனும் நிலையிலுள்ளோருக்கு அந்தக் கலையின் நுட்பத்தைத் தினந்தோறும் கற்பித்த ஆசான்கள் இவர்கள்தான். செய்தி அளிக்கை (News Presentation) என்பது கட்டுரைகள், பத்தி எழுத்துகளில் இருந்து முற்றிலும் வேறுபட்டது. இப்படி வகைவகையாக எழுதும் கலையை ஓரளவு இங்கு கற்றுக் கொண்டேன். என்றாலும், என்னை 'செய்தி'க்குள்ளேயே வைத்துக் கொண்டிருந்தனர். தினமும் செய்திகளை எழுதுவதில் தீவிரமாக இருந்தேன். ஒவ்வொரு அலுவலக செய்தியாளரும் மூன்றுக்குக் குறையாத செய்திகளை முதலாம் பக்கத்துக்குத் தினமும் வழங்க வேண்டும். இதில் நானும் விதிவிலக்கல்ல. குறிப்பிட்ட சில சிரேஷ்ட ஊடகவியலாளர்கள் சிறப்புச் செய்தியாளர்களாக (special Reporters) செயல்பட்டனர். பாராளுமன்றம், அமைச்சரவை முடிவுகளை அறிவிக்கும் செய்தியாளர் மாநாடு, விசேட நிகழ்வுகள், மாநாடுகள், விசேட அதிதிகளைப் பேட்டி காண்பவர்களாக இருந்தனர். இவ்வாறானவர்கள் சிரேஷ்ட தன்மையானவர்கள் மட்டுமல்ல, மும்மொழிப் புலமை உடையவர்களாகவும் இருந்தார்கள்.

ஒரு பத்திரிகை தரமாக இருக்கவேண்டும் என்றால் அதில் ஒழுக்கமுள்ள

இப்போதெல்லாம் ஊடகம் என்ற பெயரில் என்னென்னவோ நடக்கிறது. பத்திரிகைகளில் பெயர் வந்துவிட்டால் வானத்தில் இருந்து குதித்தவர் என்ற நினைப்பில் செயற்பாடு.

ரட்சசபாபதி

பத்திரிகையாளர்கள் இருப்பது அவசியமென்பதை சிவநாயகமும் இரத்தினசிங்கமும் அழுத்தத்துடன் எடுத்துரைத்து செயலிலும் காட்டியவர்கள் சமூகத்தின் நன்மதிப்பைப் பெறவேண்டுமாயின் ஊடகவியலாளர்கள் முதலில் ஒழுக்கசீலர்களாகத் திகழ வேண்டும் என்பது இவர்களது எதிர்பார்ப்பும் இலட்சியமும்.

இப்போதெல்லாம் ஊடகம் என்ற பெயரில் என்னென்னவோ நடக்கிறது. பத்திரிகைகளில் பெயர் வந்துவிட்டால் வானத்தில் இருந்து குதித்தவர் என்ற நினைப்பில் செயற்பாடு. மைக்கைப் பிடித்து விட்டால் 'எல்லாம் தெரிந்த ஞானப்பழங்கள்' ஆகி விடுகிறார்கள். யாருடைய கை, கால் களையோ பிடித்து ஊடக அடையாள அட்டையை பெற்ற மறுகணம் தலை, கால், கண், மூக்கு தெரியவே தெரியாத ஆட்டம். பொன்னாடைகள் போர்த்தப் பட்டால், புகழ் மாலைகள் சூட்டப் பட்டால், தண்ணிப்பார்ட்டிகளில் மூழ்கடித்தால் பத்திரிகைகளில் எவற்றையும் பிரசுரிக்கலாம் என்ற அநாகரீக நிலைமை.

ஊடகவியலாளர்கள் அற்ப சலுகைகளுக்காக யாரிடமும் தலை குனிந்தால், தலைநிமிர்ந்து எழுத முடியாது என்பதைக் கற்பித்தவர்கள் இந்த இரு ஜாம்பவான்களுந்தான்.

மேடை நிகழ்வுகளிலும் பாராட்டு விழாக்களிலும் பங்கு பற்றி பொன்னாடைகளுக்கு அவர்கள் தலைகுனிந்ததை நான் கண்டதில்லை. இருவரும், ஆயுள் வரை இந்தக் கண்ணியத்தைக் கடைப்பிடித்தே வந்தனர். இதனால்தான் இந்த நிறுவனத்தில் பணி புரிந்தவர்கள் பலரும் வருவாயைப் பெருக்குபவர்களாக அல்லாமல் துறைசார் நிபுணத்துவம் மிக்கவர்களாக வளர்க்கப்பட்டனர்

என் செய்தி வாழ்க்கையில் மிகவும் ஆனந்த அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்திய ஒரு விடயத்தையும் நான் இங்கே சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும். ஒருநாள் இலங்கை நேரம் இரவு 10 மணியளவில் லண்டன் பிபிசி தமிழோசையில் இருந்து ஓர் அழைப்பு. மறுமுனையில் சிரேஸ்ட் ஒலிபரப்பாளர் ஆனந்தி சூரியபிரகாசம். என் சுக நலன்களை விசாரித்து விட்டு, "வாரந்தோறும் ஒலிபரப்பாகிவரும்

'இலங்கைமடல்' நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்து வழங்க முடியுமா? " என்று கேட்டார். மகிழ்ச்சியின் உச்சத்துக்கே சென்ற நான், "ஆம்" என்றேன்.

1995 ஆம் ஆண்டு முதல் வாராவாரம் 'இலங்கையின் மடல்' நிகழ்ச்சியைத் தொகுத்து வழங்கினேன். செய்தித் துறையில் நீண்ட காலமாக இருந்த எனக்குக் கிடைத்த மிகப்பெரிய அங்கீகாரம் இது.

திடீரென ஒருநாள் என்னை அழைத்த இணைய ஆசிரியர் இரத்தினசிங்கம், "ஐசே நாளை பாராளுமன்றம் செல்ல வேண்டும் " என்றார். எனக்கு மின் வெட்டுடன் பேரிடி விழுந்தது போல் இருந்தது.

பதிலுக்குக் காத்திருக்காத அவர், "என்ன ஐசே பயமா இருக்கா "....என்றார். "எனக்கு சிங்கள மொழிப் பிரச்சனை இருக்கு சேர். அதைவிடவும் மூத்த ஆட்கள் இருக்கும் போது நான் போவது சரி இல்லை சேர்" என்றேன். "பயப்படாமல் போம்... அவங்களை விட நீர் நல்லா எழுதுவீர் ஐசே" என்று கூறியவர், பச்சை நிறத்தில் இருந்த பாராளுமன்ற அனுமதி அட்டையை நீட்டினார். வாங்கினேன். மனசு இடம் கொடுக்கவில்லை.

1988ஆம் ஆண்டு ஏப்ரல் மாதம் (திகதி ஞாபகம் இல்லை). பாராளுமன்றத்தினுள் கால் வைத்தேன். பாராளுமன்ற செய்தியாளர் அந்தஸ்து என்பது, ஒரு செய்தியாளன் உச்சம் தொட்டதற்கு சமனாகும். ஆனால், நான் அப்படி மார் தட்டிக் கொள்ளவில்லை. இங்கு, மொழி எனக்குப் பெரும் சவாலாகவே இருந்தது. சில முக்கிய அமைச்சர்கள் சபையில் உரையாற்றும்போது பற்றறமாகி விடுவேன். ஊடகவியலாளர் கலரியில் (press Gallery) உரை பெயர்ப்பு கேட்பதற்கு என்று சில கருவிகள் பொருத்தப்பட்டு இருக்கும். ஹெட்போனை காதில் போட்டவாறு உரை பெயர்ப்புகளைக் (Interpretation) கேட்டுத்தான் அமைச்சர்கள் சிலரின் உரைகளை எழுதினேன். பிற்காலத்தில் மும்மொழிகளையும் கையாளும் தன்மையை ஓரளவு வளர்த்துக் கொண்டேன்.

1988ஆம் ஆண்டு ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். ஜெயவர்த்தனாவின் ஆட்சியின் இறுதிக் கட்டம். 1989இல் ரணசிங்க பிரேமதாச நிறைவேற்றதிகாரம்

ரஞ்சன் விஜேரத்ன

1989ஆம் ஆண்டு. ஜேவிபி கிளர்ச்சி உக்கிரமடைந்திருந்த நேரம். கொழும்பு உட்பட நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் தலைகள் வெட்டப்பட்டு தெருவில் வீசப்படும் கொடூரமான காலம். அரசாங்கம் கவிழ்ந்து விடுமோ என்ற அச்சம் நிலவியது. அந்தக் காலப்பகுதியில் பிரேமதாசவின் முக்கிய வலது கையாக செயல்பட்டவர்தான் இந்த ரஞ்சன் விஜேரத்ன.

கொண்ட இரண்டாவது ஜனாதிபதியாகப் பதவி ஏற்றுக்கொண்டார். இந்தக் காலப்பகுதியில் பாராளுமன்ற அரசியல் சுவாரஸ்யம் மிக்கதாகவே இருந்தது. பாராளுமன்ற உரைகளை மாத்திரமல்ல, 'சபையில் கேட்டவை' என்ற பெயரில் தினபதியில் நான் எழுதிய பத்தி வாசகர் மத்தியில் பெரும் வரவேற்பை பெற்றது. நிறுவனம் மூடப்படும் வரை, அதனால் நான் பாராளுமன்ற செய்தியாளராகவே இருந்தேன்.

பாராளுமன்றத்துக்கு தெரிவு செய்யப்படும் உறுப்பினர் (எம்.பி) ஒருவர் 5 ஆண்டுகள் பதவி வகித்தால் அவர், ஓய்வூதியம் பெறத் தகுதி உடையவர். ஆனால், 10 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாகப் பாராளுமன்றத்தில் பணியாற்றியும் செய்தியாளர்களுக்கு எதுவுமே இல்லை. இதுதான் ஓர் ஊடகவியலாளனின் நிலைமை.

இதேபோல, Cabinet Briefing — அமைச்சரவை முடிவுகளை அறிவிக்கும் செய்தியாளர் மாநாடு என்பது ஒரு செய்தியாளனுக்கு மிகவும் முக்கியமானது மட்டுமல்ல, பெரும் சவாலுக்கும் உரியதாகும். மிகவும் ஆளுமையுள்ள சிரேஷ்ட செய்தியாளர்கள்தான் இதற்கு

அனுப்பப்படுவார்கள். தினபதியில் நான் பணியாற்றும்போது, இதற்கும் என்னை அனுப்பினார்கள். அமைச்சரவையினால் எடுக்கப்படும் முக்கிய தீர்மானங்களை வடிகட்டி செய்தியாளர்களுக்கு உத்தியோகபூர்வமாக அறிவிப்பதுதான் இந்த செய்தியாளர் மாநாடு. ரணசிங்க பிரேமதாஸ ஜனாதிபதியாக இருக்கும்போது, அமைச்சரவையின் பேச்சாளராக இருந்தவர் அப்போதைய, பாதுகாப்பு இராஜாங்க அமைச்சர் ரஞ்சன் விஜேரத்ன. வெள்ளை உடை, பின்னால் வாரி இழுத்த வெள்ளைத் தலைமுடி, வசீகரமான தோற்றம். அவர் மூன்று மொழிகளிலும் சரளமாகப் பேசக் கூடியவர். கொழும்பு —கோட்டை ஜனாதிபதி மாளிகைக்கு அருகில் உள்ள குடியரசு கட்டிடத்தில்தான் செய்தியாளர் மாநாடு நடைபெறுவது வழமையாகும்.

அமைச்சரவை பேச்சாளர் வருவதற்கு முன்னரே நீள் வட்ட மாநாட்டு மேசையில் அமைக்கப்பட்டிருந்த ஆசனங்களில் செய்தியாளர்கள் தயாராக இருப்போம். ஒருநாள் படுவேகமாக தனது ஆசனத்துக்கு வந்த திருரஞ்சன் விஜயரத்தின, செய்தியாளர்களை நோட்டம் விட்டார். என்னை பார்த்ததும் “oh... One new face..!!!...Which paper you are representing ? “என்று கேட்டார். “தினபதி — தவச குலுப்” என்றேன். “என்ன பெயர் ? “என்று தமிழில் கேட்டார். “குணராசா” “We are welcome to the cabinet briefing “ என்றார்.

1989ஆம் ஆண்டு. ஜேவிபி கிளர்ச்சி உக்கிரமடைந்திருந்த நேரம். கொழும்பு உட்பட நாட்டின் பல பகுதிகளிலும் தலைகள் வெட்டப்பட்டு தெருவில் வீசப்படும் கொடூரமான காலம். அரசாங்கம் கவிழ்ந்து விடுமோ என்ற அச்சம் நிலவியது. அந்தக் காலப்பகுதியில் பிரேமதாசவின்

முக்கிய வலது கையாக செயல்பட்டவர்தான் இந்த ரஞ்சன் விஜேரத்ன. செய்தியாளர்கள் கேள்விக் கணைகளைத் தொடுக்க, நறுக்கென பதிலளித்தார் ரஞ்சன். இது அவருடைய வழமையான பாணி. சில செய்தியாளர்களிடம் அவர் கடுமையாக நடந்துகொள்வார். அரசுக்கு சார்பான செய்திகளே வரவேண்டும் என்பதில் குறியாக இருப்பார். அரசாங்கத்தை விமர்சிப்பதை அவர் விரும்புவதில்லை. அரசாங்கத்தின் சில தீர்மானங்களை ஆங்கிலத்தில் வாசிக்கும் போது, நடுநடுவே என்னைப் பார்த்து, “தம்பி உங்களுக்கு விளங்குதா...? “ என்று தமிழில் கேட்பார். என்னிடம் அவர் தமிழில் உரையாடுவது பலருக்கும் ஆச்சரியத்தை ஏற்படுத்தினாலும், எனக்கு சங்கடமாகவே இருந்தது. சில நேரங்களில் மாநாட்டுக்கு வந்ததும், “கோ தினபதி கொல்லா” என சிங்களத்தில் கேட்டுத் தேடுவார். செய்தியாளர்களுக்கென ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்த இரவு விருந்துபசாரம் ஒன்றில் நெருக்கமாகப் பேசும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. இருவரும் மிகவும் அன்னியோன்னியத்துடன் தமிழில் உரையாடினோம். அப்போது, “ஏன் சேர், என்னில் விசேட கவனம் “என்று கேட்டேன்.

“அடேய் தம்பி உன்னுடைய நியூஸ் பிரசண்டேஷன் எனக்கு பிடிக்கும்”... என்றார். தமிழ் பத்திரிகையை வாசிக்கும் ஒரு சிங்களவரின் கண்ணோட்டமாக இதைக் கருதினேன். நான் எழுதுவதையெல்லாம் திருத்திச் செப்பிட்டு கவனத்தை ஈர்க்கும் விதத்தில் பத்திரிகைக்கு வடிவமைக்கும் இரத்தினசிங்கம் ஐயாவுக்குத்தான் இந்த புகழ், பெருமை எல்லாம் சேர வேண்டியவை. தினபதி — சிந்தாமணி நிறுவனம் மூடப்பட்ட பின்பு, DPA (Deutsch press Agenture) என்ற ஜெர்மன் செய்தி நிறுவனத்தின் கொழும்பு நிருபராக நான்கு ஆண்டுகள் பணியாற்றினேன். அதிலும் பாராளுமன்ற செய்தி நிருபராகவே கடமையாற்ற வாய்ப்பு கிடைத்தது. இதன் ஒப்பந்த காலம் முடிந்து 1994 ல் லேக்ஹவுஸ் நிறுவனத்தினால் வெளியிடப்படும் தினகரனில் செய்தியாளராகவே இணைந்தேன். இங்கும், 1997 ஆம் ஆண்டு வரை தொடர்ச்சியாகப் பாராளுமன்ற செய்தியாளராகவே பணிபுரிந்தேன். 1997 ஆம் ஆண்டு செய்தி ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்ட நான், படிப்படியாக பதவி உயர்வு பெற்று 2014 ஆம் ஆண்டு தினகரன் பிரதம ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டேன். இலங்கையில், இப்போதும் ஊடக நிறுவனங்களில் நிர்வாகப் பொறுப்புகளில் இருப்பவர்களில் அனேகமானோர் , இவர்களுடைய பாசறையில் வளர்ந்தவர்கள் என்பது முக்கிய விடயம்.

அச்ச ஊடகத்தின் பல்கலைக்கழகம் என்ற தராதரத்துடன் செயல்பட்ட தினபதி — சிந்தாமணி பத்திரிகைகளை வெளியிட்ட, ‘து இன்டிபெண்டன்ட் நியூஸ் பேப்பர் பிறைவட் லிமிட்டட் நிறுவனம், 1990 ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் 26ம் திகதி மூடப்பட்டது. பலரும் எண்ணுவது போல நிதிப் பற்றாக்குறை இதன் காரணமல்ல. பங்குதாரர்களாக இருந்த சகோதரர்களுக்கு இடையே ஏற்பட்ட முரண்பாடே நிறுவனத்தை மூடும் நிலைக்கு இட்டுச் சென்றது.

எதுவென்றாலும், தெளிவானொதோர் ஊடகப் பண்ணையில் வளர்ந்த பெருமிதத்துடன் ‘அபின் ‘உண்ட போதையில்தான் இப்போதும் நான் இருக்கிறேன். அந்த போதை என்றும் தெளியாதது.

வெளியே பெய்யும் மழையை
வீட்டுக்குள்ளும் உணர்தல்

தக்ஷிலா ஸ்வர்ணமாலியின்

சந்திர காலக்ஞர் ஆய்வு நூல்

உமா வரதராஜன்

நான் கொழும்பிலிருந்த காலத்தில் விடுமுறை நாட்களில் என் சின்னம்மாவின் வீட்டுக்குப் புறப்பட்டு விடுவேன். ரயிலில் பயணித்தால் அரைமணி நேரத்தில் எட்டிவிடக் கூடிய தூரத்தில், அவர் குடும்பமாக வசித்த 'றாகம்' என்ற அந்த ஊர் இருந்தது. சிங்களப் பேச்சும், மூச்சும் எங்கும் நிறைந்த அழகிய ஊர் அது. ரயில் நிலையத்திலிங்கி ஏற்ற இறக்கங்களைக் கொண்ட பாதை வழியாக நடக்கும் போது ஏராளமான ஒற்றையடிப்பாதைகள் இருபுறமும் கிளைத்துக் கொண்டேயிருக்கும். அவற்றுள் ஓர் ஒற்றையடிப்பாதையில் சென்றால் என் சின்னம்மாவின் வீடு வரும். ஆங்காங்கே பாசி அரும்பிய பாறைகளும், செல்லும்பாதைக்கு சமாந்தரமாக சலசலவென்ற சத்தத்துடன் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வாய்க்காலும் உண்டு. ஈரப்பலாக் காய்களும், வல்லாரைக் கீரையும் வளர்த்தெடுத்த சிங்களக்குமரிகள் சுற்றும், சூழல் மறந்து வாய்க்கால்களில் நீராடிக் கொண்டிருப்பார்கள். ஈரலிப்பு மாறாத ஒரு தொகை காட்டு மஞ்சள் பூக்களின் கிளர்ச்சியுட்டும் நறுமணமும், இடைவெளி விடா கானகக் குருவிகளின் மொழியாடலும் நிறைந்த சூழல் அது.

ஒரு மனிதனின் அடையாளத்தை அட்டைக்குள் குறுக்காத, காவலரண்கள் முளைக்காத காலம். 'இலைக்கறி', சூரை மீன் குழம்பு, நெத்திலிக் கருவாட்டுப்பொரியல், பலாக்கொட்டைப் பிரட்டல், வல்லாரைச் சுண்டல் ...' என்று எளிமையான, ருசியான சாப்பாடு சின்னம்மாவின் வீட்டில் கிடைக்கும். விடுமுறை நாள் முடியும் மாலையில் கனவுகளின் பொட்டலத்தை மடித்துக் கட்டிக் கொண்டு மறுபடியும் மாநகர இரைச்சலை நோக்கிப் பெருமூச்சுடன் ரயிலேறி விடுவேன்.

ஒரு நூல் பற்றிய அறிமுகக் கட்டுரைக்கு மேலேயுள்ள விபரிப்புகள் தேவைதானா என முதலில் நான் என்னைக் கேட்டுக் கொண்டதான் மேலும் தொடர்கிறேன்.

தக் ஷிலாவின் கதைகள் நிகழ்த்தும் மாயம் அத்தகையது. அவை மீண்டும் அத்தகைய சிங்களக் கிராமங்களுக்கு என்னை அழைத்துச் சென்றன. மாமர இலைகள், வெரலிக்காய் மர இலைகள், அழகிய மாம்பிஞ்சுகள், காய்ந்து விழுந்த தென்னோலைகளைக் கொண்ட வீட்டு முற்றங்கள், முற்றத்து மரங்களில் உட்கார்ந்து கொண்டு மாங்காய்களைக் கடித்துக் கொண்டிருக்கும் குரங்குகள், பாசி படிந்த சுவர்களும் நிலாமுற்றமும் கொண்ட வீடுகள், நதியில் குளித்துவிட்டு, காற்றில் அலையும் விதத்தில் கூந்தலை அவிழ்த்து விட்டு, பூப் போட்ட கவுண்டுகளை உடுத்திய படி, வழியில் நாவற்பழங்களைப் பறித்துக் கொண்டு வயல் நடுவே வரப்புகளால் வருகின்ற இளம்பெண்கள், புத்தர் பெருமானுக்கு விளக்கு பூஜை செய்ய முற்றத்தில் அமைக்கப்பட்ட விளக்குப் பந்தல்கள், பெரிய பரம்பரையினரின் வீடுகள், இரண்டு கைகளாலும் சுற்றி வளைத்துப் பிடிக்க முடியாத, அலங்கார வேலைப்பாடுகள் செதுக்கப்பட்ட மரத்தூண்கள், திண்ணைத் தாழ்வாரத்தின் இறவானத்தில் பொருத்தப் பட்டிருந்த அலங்காரப்பலகைகள், ஒரு மணல் கூடத் தென்படாத சுத்தமான, குளிர்ச்சியான சீமெந்துத் தரை, நந்தியாவட்டைச் செடிகளின் கீழ் கம்பளம் விரித்து போல் பூக்கள். இயற்கையின் அருள் கிடைத்த அந்தக் கிராமங்கள் எல்லாம் தக் ஷிலாவின் எழுத்துகளில் உயிர்த்தின்றன.

வாசித்துக் கொண்டிருந்த போது, நம் அயல்மொழியிலிருந்து இவ்வளவு துணிச்சலான, அழகான, கச்சிதமான கதைகளா என்ற வியப்பு என்நிழல் போல் கூடவே வந்து கொண்டிருந்தது. ஏற்கனவே நான் படித்த சிங்களப் படைப்புகள் பலவற்றினது மொழிபெயர்ப்பும், தேர்வும் ஓர் ஒதுங்கல் மனநிலையை என்னுள் ஏற்படுத்தியிருந்தது.

ஒரு படைப்பு நம்முள் உணர்வுகளைக் கிளர்த்தா விட்டால் அதன் பெறுமானம்தான் என்ன? மொழியின் சாகசமா படைப்பின் வேலை? ஒரு படைப்பில் அவர்களை அவர்களாக இருக்க விடுவதும், அவற்றை அவையாகவே காண்பதும் முக்கியமானவையல்லவா?

தக் ஷிலாவின் கதைகளின் சிறப்பம்சங்கள் அவற்றின் நீட்டி முழக்காத தன்மை, பொறுக்கியெடுத்த சொற்கள், கதையோட்டத்துக்கு பலம் சேர்க்கும் கூர்மையான, தர்க்கபூர்வமான உரையாடல், கதாசிரியரின் தேவையற்ற குறுக்கீடினமை, பிரசங்கம், வியாக்கியானமின்மை, நுட்பமான அவதானிப்புகள், நுணுக்கமான விபரங்கள், அபூர்வமான மாந்தர், அவர்களுடைய மன விசித்திரங்கள் எனப் பட்டியலிட்டுக் கொண்டே செல்லலாம்.

விலைமகளைத் தேடி வீதிகளில் காரில் திரியும் கனவான்களை நாம் படைப்புகளில் சந்தித்திருக்கிறோம். நேர்மாறாக, 'தெரு வழியே' கதையில் நடுத்தரவயதும் சற்று வசதி படைத்தவளுமான ஒருத்தி வழக்கமான தன் 'பையனைத்' தேடிக் காரில் தெருவுக்கு வருகின்றாள். (ஈரானின் முக்கிய இயக்குனர் அப்பால் க்யாரொஸ்தமியின் திரைப்படமான Like Some— one in love ன் மறுபக்கமாக எனக்கு இது தோன்றியது.) பணம் கொடுத்து தற்காலிக இன்பம் பெறும் இந்த அனுபவத்தின் மூலம் அவள் தீர்த்துக் கொள்ள முயன்றது தன்னுடலின் இச்சையை மாத்திரம்தானா? அப்படியென்றால் தன்னிலும் பல வருடங்கள் இளையவனான அந்தப் பையனை அவனது வயதையொத்த ஓர் இளம்பெண்ணுடன்— அவனுடைய காதலியாக இருக்கலாம் — கண்ட மாத்திரத்தில் அவள் அதிர்ந்து குமைவது ஏன்? அவளுள் தன்னுடமை வாதம் ஏன் அங்கே தலை தூக்குகிறது? அவனுடைய உறவை ஏன் நிரந்தரமாகத் துண்டித்துக் கொள்கிறாள்?

'மாங்காய்ப் பருவத்தில் அருண் தனித்திருந்த மேலுமொரு நாள் தொடங்கியது' கதையில் வரும் அருண் தனிமையில் வாழும் ஒருவன். சமகாலத்தில் அஞ்சலி, பூர்ணிகா என்ற பெண்களைக் காதலித்த அனுபவங்களைக் கொண்டவன். தன்மேல் நாட்டம் காட்டுகின்ற சரோஜாவுக்கும் இடமளிக்கக் கூடிய தாராளவாதி. அவனுடன் அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் நிலூகா விடுமுறைநாட்களில் அவனிருப்பிடம் தேடி வந்து பொழுதைக் கழித்து விட்டுச் செல்பவள். மஞ்சு என்பவனைத் திருமணம் செய்திருக்கும் அவளுக்கு அவனுடனான வாழ்க்கை அசுவாரஸ்யமாக இருக்கிறது. அருணுக்கும் தனக்கும் இடையேயான இப்போதைய நெருக்கத்தையும் உறவுமுறையையும் என்ன பெயரிட்டு அழைப்பதென

இருவருக்குமே தெரிவதில்லை.

'நந்தியாவட்டைப் பூக்கள்' ஒரு சிறுமியின் பார்வையில் சொல்லப்படும் கதை. அம்மாவின் அக்காவான, இன்னமும் திருமணமாகாத பெரியம்மா தன் மீது கொட்டும் அன்பு மழையில் நனையும் சிறுமி அவள். சாந்தமானவளும் நிதானமானவளும், வேலைகளில் நேர்த்தியைக் காண்பிப்பவளுமான பெரியம்மாவுக்கு அவசர அவசரமாகத் திருமணம் நடந்தேறுகின்றது. திருமணத்துக்குப் போகும் வழிநெடுகவும் அப்பா, அம்மாவைத் திட்டிக் கொண்டே நடக்கிறார். "உனக்கு இதைத்தானே செய்ய வேண்டி இருந்துச்சு. நான் பெரியக்காவை நெருங்குறதை நிறுத்த நினைச்சுக்கிட்டிருந்தானே நீ இந்தக் கூத்தையெல்லாம் பண்ணிட்டிருக்கேக்குறது எனக்குத் தெரியாதுன்னு நினைக்காதே "அம்மாவின் முகத்திலோ நக்கல் சிரிப்பு . ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பிடித்தது போல் கம்பீரமான காலடிகளுடன் நடக்கிறாள் அதன் பின்பு பெரியமா முன்பு போல், பௌர்ணமி நிலாவெளிச்சம் பரவியிருக்கும் ஆலயமொன்றைப் போலில்லாமல் சோபை இழந்து போய் விடுகிறாள்.

'இப்போதும் இருவரும் இடைக்கிடையே சந்தித்துக் கொள்கிறோம்' கதையில் ரவியும், சந்திமாவும் ஓர் உணவகத்தில் சந்தித்துக் கொள்கிறார்கள். இருவரும் ஒருகாலத்தில் கணவன்— மனைவியாக வாழ்ந்து, பின்னர் கருத்து முரண்பாடுகளால் விவாகரத்துப் பெற்றுப் பிரிந்தவர்கள். ஹம்சா என்ற பணக்காரனை சந்திமா மறுமணம் செய்து கொண்டு விட்டாள். ரவி இன்னமும் தனியன். சந்திமாவுக்குத் தற்போதைய வாழ்க்கையில் அவள் எதிர்பார்த்த எல்லாமும் கிடைத்தும் எவையுமே கிட்டாத மனவெறுமை.

'ஒரே திடல்' கதையில் வரும் சிறுமியின் அம்மாவுக்கு மறுமணம் நடக்கிறது. அம்மாவின் தங்கையான ஸ்ரீமலி சித்தியைக் கூட்டிக் கொண்டு அப்பா ஓடிப்போய் விட்டார். "அது அப்பாவின் தவறுமல்ல. சித்தியின் தவறுமில்லை . நாங்கள் அனைவரும் மனிதர்கள் என்பதால் எங்கள் அனைவருக்கும் இப்படி நிகழ்ந்தது " என மகளுக்கும் தனக்கும் அந்த அம்மா சமாதானம் கூறிக் கொள்கிறாள். ஓடிப் போன அப்பாவையும், ஸ்ரீமலி சித்தியையும் ஏற்றுக் கொள்ள உறவினர்கள் எவரும் தயாரில்லாத ஒரு நிலைமையில் துரோகங்களைப் பற்றிய அலசல்களுக்கு இடமளிக்காமல் அம்மாவே ஒருகட்டத்தில் அபயமும் அளிக்கிறாள்.

கணவனின் மரணத்துக்குப் பின் எவராலும் பொருட்படுத்தப்படாத ஸந்தா என்பவள் 'பொட்டு' கதையில் வருகிறாள். தன் வீட்டின் அறையொன்றை வாடகைக்கு விடுவதன் மூலமே விதவையான அவளுக்கு வருமானம் கிட்டுகிறது. காலியான நிலையிலிருக்கும் அந்த அறையில் இளவயது கடந்த ரகுநாதன் என்ற தமிழர் குடியேறுகிறார். பேசுவது சொற்பம். அளந்து சிரிப்பவர். சேற்றுநிறக் கண்கள் வழியாக, துளைக்கும் விதத்தில் பார்ப்பவர். ஒருநாள் அவளிடம் "பொட்டொன்று வைத்திருந்தால் இன்னும் அழகாக இருப்பீங்க" என்று கூறுகிறார். சில வேளைகளில் சந்திக்கடையிலிருந்து கொத்து பரோட்டா வாங்கி வந்து அவளுடன் பகிர்ந்துண்பார். சேலைகட்டும் பழக்கமில்லாத அவளுக்கு சின்னச் சின்னப் பூக்கள் நிறைந்த சேலையொன்றையும் வளையல்களையும் ஒரு தடவை வாங்கிக் கொடுக்கிறார். அவளை ஒரு நாள் 'அழகி' என்கிறான். அதையவள் நம்பாவிட்டாலும் கூட, வெயிலில் வதங்கி, மழையில் கரைந்திருந்த தன்னை, கணவன் கூட உயிரோடிருந்த காலத்தில் ஒரு போதும் இவ்வாறு சொன்னதில்லையே என நெகிழ்ச்சியுறுகிறாள். தனது ஒரேயொரு சொத்து என ஒருவரையொருவர் கருத்தத் தொடங்கும் வேளையில் துயரமான முடிவு குறுக்கிடுகிறது.

1971 ஜே.வி.பி. கிளர்ச்சிக் காலத்தை நினைவூட்டும், துயரமான இரண்டு கதைகள் இந்தத் தொகுப்பில் உண்டு. மேய்ப்பர்களால் ஏமாற்றப் பட்ட

அவளை ஒரு நாள் 'அழகி' என்கிறான். அதையவள் நம்பாவிட்டாலும் கூட, வெயிலில் வதங்கி, மழையில் கரைந்திருந்த தன்னை, கணவன் கூட உயிரோடிருந்த காலத்தில் ஒரு போதும் இவ்வாறு சொன்னதில்லையே என நெகிழ்ச்சியுறுகிறாள்.

ஆடுகளின் துயரக்கதைகள் அவை. 'எப்போதும் மேரி நினைவில் வருகிறாள்' , 'தங்கையைத் தேடித் தேடி அவன் அலைந்தான்' என்ற அந்த இரண்டு கதைகளும் பெருமூச்சை வரச் செய்பவை. பல்கலைக்கழக மாணவியான மேரியின் மகள் பரீட்சைக்காக வகுப்புவாதம் குறித்தும், ஒவ்வொருவகையான வகுப்புவாதச் சண்டைகள் பற்றியும் வீட்டில் ஒருநாள் சத்தம்போட்டுப் படித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். செவிமடுத்துக் கொண்டிருக்கும் ஜே.வி.பி.யின் முன்னாள் கிளர்ச்சிக்காரியும், இப்போது வறுமையில் உழலும் நீரிழிவு நோயாளியுமான மேரி நக்கலாகச் சிரித்துக் கொண்டு " இத்தனை வகுப்புகள் இல்லை மகனே, உலகத்துல ரெண்டே ரெண்டு வகுப்புகள்தான் இருக்கு " என்கிறாள். தேர்தல் காலத்தில் வாக்குக் கேட்டு வீட்டுக்கு வந்த தோழர் லொக்கு அத்துலவைப் பார்த்துச் சிரித்த சிரிப்பைப் போன்றது அது என மேரியின் கணவர் அப்போது எண்ணிக் கொள்கிறார். இந்தக்கதையின் இன்னோர் இடத்திலும் மேரி நக்கலாகச் சிரித்துக் கொள்கிறாள். என்.எம். பெரேராவின் வரவு செலவுத் திட்டம் பாராளுமன்றத்தில் தாக்கல் செய்யப்படும் வேளை அது இடதுசாரித் தோழர்களின் 'திசை மாற்றம்' அவளுக்கு இந்த நக்கல் சிரிப்பைத் தந்திருக்கலாம்.

மேலே குறிப்பிட்ட கதைகளெல்லாமே சனாதனிகளுக்கு முகச்சளிப்பையும் இனவாதிகளுக்குக் கொதிப்பையும் அரசியல் பச்சோந்திகளுக்கு ஆத்திரத்தையும் ஏற்படுத்தக் கூடியவை.

'அந்திமகாலத்தின் இறுதி நேசம்' இந்தத் தொகுப்பின் முத்திரைக்கதை எனலாம். ஒவ்வொருவரின் அந்திமகாலத்துக்கும்

தக் ஷிலாவின் அநேகமான பெண் பாத்திரங்கள், சாய்வதற்குப் பொருத்தமான ஒரு தோளில்லாமல் தவித்துக் கொண்டிருப்பவர்கள். அதே வேளை தங்கள் மனதுக்கிசைந்தவனுக்கு மடியைத் தரவும் தயங்காதவர்கள். பிறழ்வுகளை மனிதவாழ்வின் இயல்பென எடுத்துக் கொண்டு குற்றவுணர்வின்றிகூடந்து செல்பவர்கள். கானல்நீரில் தாகம் தீர்க்க முயல்பவர்கள். அவர்கள் நம்பியவர்களாலும், நம்பியவைகளாலும் ஏமாற்றப்பட்டவர்கள். எந்த சித்தாந்தங்களினதும், கோட்பாடுகளினதும் உதவியுடன் தக் ஷிலா இந்தக் கதைகளை எழுதியிருக்க முடியாது. 'மனிதபுராணத்தை'யே அவர் அழ்வத்துடன் படிப்பவர் என்பது என் பூரண நம்பிக்கை. இந்தத் தொகுதியின் மிகச் சிறந்த கதைகளாக 'மாங்காய்ப் பருவத்தில் அருண் தனித்திருந்த மேலுமொரு நாள் தொடங்கியது', 'அன்றைக்குப் பிறகு அவன், அவளருகே வரவேயில்லை', 'அந்திம காலத்தின் இறுதி நேசம்', 'எப்போதும் மேரி நினைவில் வருகிறாள்', 'நந்தியாவட்டைப் பூக்கள்' என்பவற்றைக் குறிப்பிட முடியும். ஏனைய கதைகளும் சிறந்தவைதான் என்பது இந்தத் தொகுப்புக்குப் பெருமை சேர்க்கிறது.

வாடகை வீட்டில் குடியிருக்கும் ஓர் அசௌகரியத்தை ஏற்படுத்தாத ரிஷான் ஷெரிப்பின் சரளமான மொழிபெயர்ப்பும், தமிழில் இக்கதைகள் துலக்கமடைவதற்கு ஒரு காரணம். நூலின் முகப்பழகுக்கு நண்பர் றஷ்மியின் கைவண்ணம் காரணம்.

அந்திம காலத்தின் இறுதி நேசம்
தக் ஷிலா சுவாணமாலி
தமிழில்- ரிஷான் ஷெரிப்
ஆதிரை வெளியீடு
திருநெல்வேலி, யாழ்ப்பாணம்
விலை:இலங்கை ரூபா150 /=-

“இப்போது இலக்கியம் என்பது நுகர்வுப்பண்டம் போலவும் பொதி போன்றும் ஆக்கப்படுகின்ற ஒரு நடைமுறையைக் காய்க்கிறோம்”

- அருந்ததி ரோய் -

அருந்ததி ரோய் இந்தியாவின் நட்சத்திர எழுத்தாளர். கனப் பனியாவார். புகர் பரிசு பெற்ற அவரது முதலாவது நாவலான The God of small things மூலம் உலகப் புகர் பெற்றவர்.

அவருடன் தி பரிசீல் ரீவ்யூ (The paris review) இதழுக்காக ஹசன் அல்தஃப் நிகழ்த்திய நீண்ட நேர்காணலின் சிறுபகுதி இது.

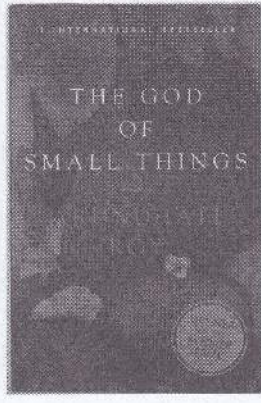
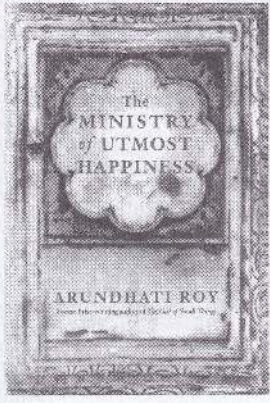
தமிழாக்கம் : பா.சஜிந்ரன்

ஹசன் அல்தஃப்: உங்கள் எழுத்துகள் உன்மையில் எப்போதுமே குறுகிய கதைக் களத்தைக் கொண்ட சிறுகதை உருவாக்கத்தில் முனைப்புக் காட்டியதாய் இருந்ததில்லை. நாவலே நீங்கள் தெரிவுசெய்துள்ள இலக்கிய வடிவமாக தெரிகின்றது.

அருந்ததி ரோய்: பல வருடங்களாக நாவல் எனும் பிரபஞ்சத்தினுள் என்னை அயிழத்திக்கொள்வதையே நான் நேசிக்கின்றேன். அதைப் போல் உயிர்ப்புடன் இருக்கும் நேரம் வேறெதுவுமில்லை. சில எழுத்தாளர்கள் எழுதும் போது சுயவதைக்குள்ளாகிறார்கள். ஆனால், நான் அதைக் களிப்புடன் அனுபவிக்கின்றேன். அந்தப் பிரபஞ்சத்தில், பூரணமற்ற அந்தப் பிரபஞ்சத்தில், பிரார்த்தனையில் இருப்பது போன்றது அது. அது ஓர் உற்பத்திப் பண்டத்தின் வெற்றி அல்லது வெற்றியின்மை ஆகியவற்றிலிருந்து வேறானது. நாவலொன்றை ஓர் உற்பத்திப்பண்டம் என்ற பெயரால் அழைப்பது எவ்வளவு கொடுமை! என்னை மன்னியுங்கள்.

ஹசன் அல்தஃப்: அந்த உற்பத்திப்பண்டம் என்பது என்ன? ஒரு நாவல் எதுவாக இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணப்படுகின்றது?

அருந்ததி ரோய்: மிகவும் எளிமைப்படுத்தப் பட்டதாகவும் கவர்ச்சியானதாகவும் ஆகிக் கொண்டிருப்பது நாவல்கள் குறித்து அஞ்ச வைப்பதாக நினைக்கிறேன். சோவியத்

ஹசன் அல்தஃப்: எனது சிந்தனையின் போர்வையே மொழி எனும் சொற்றொடரை ஒரு கட்டுரையில் நீங்கள் உபயோகித்ததாக ஞாபகம்.

அருந்ததி ரோய்: அது ஒரு கட்டுரையில் அல்ல, எனது நாவலான 'சிறிய விடயங்களின் கடவுள்' (The God of Small things) பற்றி சிலர் என்னுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது நான் சொன்ன ஒரு விடயமே அது. புதிய விடயம் ஒன்றினை உருவாக்க வித்தியாசமான பகுதிகளை நீங்கள் ஒன்றாக இணைத்துக்கொள்கின்ற அல்லது தெரிவு செய்து கொள்கின்ற ஏதோவொன்றாகவே மொழியை மக்கள் சில சமயங்களில் நினைத்துக் கொள்கின்றனர். ஆனால், என்னைப் பொறுத்தவரை அது ஒரு போதுமே அப்படியானது அல்ல. சொல்லப்பட வேண்டிய கதையை சொல்வதற்கு அது புற அழுத்தங்கள் இன்றி இயல்பானதாகவே வெளிவருவதாக அமையும் ஒன்று. கிட்டத்தட்ட சங்கீதம் போல ஒரு ஒலிப்பதிவிலிருந்து வரும் நாதம் போல அது என்னுள் எழுகின்றது. நான் எழுதுகின்ற போது அதிகமாக எழுதி பின்னர் அவற்றை மீளத்திருத்தியமைத்து தேவையற்றவற்றைத் தூர எறியும் வழக்கம் கொண்டவளில்லை. மேலும் நான் ஒன்றைக் காதால் கேட்பது போன்றதாகவே அது உள்ளது. பின்னர் ஒரு செழுமைப்படுத்தல் செயற்பாடு அங்கிருக்கும். அதிகளவு மீளத் திருத்தியமைக்கும் செயற்பாடுகளுக்கு இடமிருப்பதில்லை. அண்மையில் நான் எனது புத்தக அலுவாரியைத் துப்புரவு செய்து கொண்டிருந்தபோது 'உச்ச சந்தோசத்'தின் (Utmost Happiness) பகுதிகளையும் பிரதிகளையும் கண்டெடுத்தேன். அவை எட்டு வருடங்களுக்கு முன்னர் எழுதப்பட்டவை. அதில் பல பந்திகளும் பக்கங்களும் உள்ளன. எனினும் அவற்றில் எந்த மாற்றமும் செய்யப்படவில்லை. அங்குள்ள வசனங்களும் சொற்றொடர்களும் அழகிய வர்ணமயமான இழைகளைப் போன்றே எனக்குத் தோன்றுகின்றன, அந்த இழைகளைக் கொண்டு ஒரு துணியை நெய்து கொள்வதற்கான செயற்பாடு மட்டுமே எஞ்சியவிடயமாகும்.

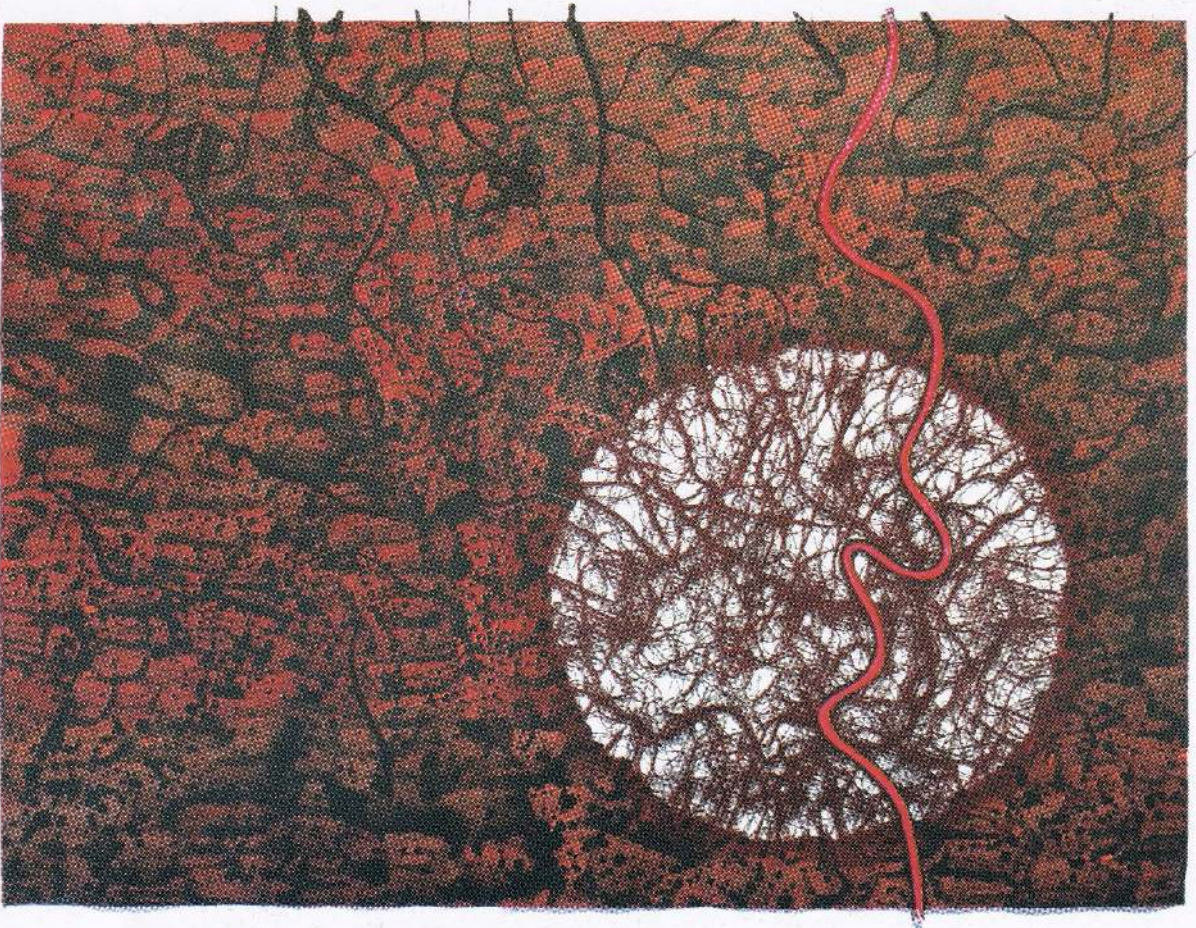
ஹசன் அல்தஃப்: செழுமைப்படுத்தல் அல்லது மேம்படுத்தல் எனும் எண்ணக்கரு பற்றி மேலும் சற்று விரிவாகக் கூறமுடியுமா?

அருந்ததி ரோய்: உதாரணமாகச் சொன்னால், 'சிறு விடயங்களின் கடவுளில்' (The God of Small Things) நான் முதலில் எடுத்துக் கொண்ட படமும் உண்மையிலேயே இப்போது அந்த நூல் ஆரம்பிக்கும் விதத்தில் இல்லை. அந்தப் படமும் ஒரு பாரிய கம்யூனிசப் பேரணியொன்று ரயில் கடவையொன்றின் அருகே திரண்டு சென்று கொண்டிருந்தபோது, அக் கடவையருகில் சிக்கிக் கொண்ட, பின் வால் பகுதியில் சூரியக் கதிர்கள் பட்டுத் தெறிக்க, அதன் டிக்கியில் ஊறுகாய் விளம்பரம் தென்படக் காணப்பட்ட வான் நீல நிற பிளமைவுத் காரொன்றில் காணப்பட்ட, சமார் ஏழு வயது நிரம்பிய இரட்டையர்களான ஜோடியொன்றைப் பற்றிய சித்திரமாகவே அது இருந்தது. நாடு முழுவதும் இருந்து வருகின்ற ஆர்ப்பாட்டப் பேரணிகள் சந்தித்துக் கொள்ளும் நியூ டெல்லியில் உள்ள ஐந்தர் மந்தர் என்றழைக்கப்படும் இடத்தில் நடு நிசியில் பாதையோரத்தில் ஒரு கைவிடப் பட்ட பெண் குழந்தையொன்று காட்சி தந்த தருணத்தில் 'பெரு மகிழ்ச்சியின் பேரவை'க்கான (The Ministry of Utmost Happiness) கதைக்கரு தோன்றியது. ஆச்சரியப்படத்தக்க விதமாக கலகங்களுக்குள்ளும் எதிர்ப்புகளுக்குள்ளும் பிறக்கின்ற சில விடயங்களை, பிள்ளைகளை, அரசியல் எதிர்ப்புகளை நான் கொண்டிருப்பதாக தோன்றுகின்ற இந்த விடயத்தின் ஊடாக நினைக்கின்றபோதே அது எனக்கு நிகழ்ந்து விடுகின்றது.

நான் செழுமைப்படுத்தல் அல்லது மேம்படுத்தல் என்று சொல்லும் போது, அங்கு காணப்படும் குழந்தை பற்றிய அல்லது புகையிரதக் கடவையில் நிற்கும் சிறுவர்களைப் பற்றிய பந்திகளை நான் எழுதவேண்டும் என்றே கருதுகிறேன். 'சிப்பி' - நாவலின் ரகசியங்கள் அடுக்கடுக்கான அதன் கதைதான். இரண்டு நாவல்களையும் பொறுத்தவரை அந்த அத்தியாயங்கள் தொடக்க அத்தியாயங்கள் அல்ல. ஆனால் அவை ஒருவகையில் நாவலின் மைய(நரம்பு) பகுதி எனலாம். மேம்படுத்தல் என்பதன் மூலம் நான் கருதியது இதைத்தான்.

0

யூனியனில் வாழ்ந்த பிரபல எழுத்தாளரான Vasily Grossman இன் படைப்புகளையோ அல்லது பெரிய ரஷ்யப் பெரு நாவல்களையோ நீங்கள் வாசிக்கின்றபோது, அவை எளிமைத்தன்மை அற்றதாகவோ வலிந்த பரபரப்பூட்டும் அம்சங்களற்றவையாகவோ உள்ளதைக் காண்பீர்கள். ஆனால் இப்போது இலக்கியம் என்பது நுகர்வுப்பட்டம் போலவும் பொதி போன்றும் ஆக்கப்படுகின்ற ஒரு நடைமுறையைக் காண்கிறோம். அது காதல் சார்ந்ததா, சிலிர்ப்பூட்டுவதாக உள்ளதா, வணிகமயமானதா, இலக்கியம் சார்ந்ததா? எந்த புத்தக இறாக்கையில் நாம் அதை அடுக்க வேண்டும் என்ற நிலையில் அது உள்ளது. பல்வேறு மூலகங்களைக் கொண்டு அழகாக ஒன்றாக்கித் தயாரிக்கப்படும் விளைபொருளாய் இருக்கமுடியுமான நாவலின் ஒரு தோற்றப்பாட்டை நாம் இப்போது காண்கிறோம். அங்கே கரடுமுரடான விளிம்புகள் இல்லை. விரும்பத்தக்க வகையில் ஒரு விளைவைக் கொடுக்க பாத்திரங்களின் எண்ணிக்கை அத்தியாயங்களின் நீளம் போன்ற அனைத்தும் திறமையான முறையில் ஒழுங்கமைக்கப்படுகின்றன. ஆண் நாவலாசிரியர்கள் போதிய சுதந்திரத்துடன் செயற்படுவதற்கு அனுமதிக்கப்படுகின்றனர் என்றே நான் கூறுவேன். பெரிய செயற்பாடு தளங்களுக்கு அவர்கள் இலகுவாக அனுமதிக்கப் படுகின்றனர். ஆனால் அதைப் போல் ஒரு பெண்ணுக்கு, அந்தப் புத்தகத்தில் கிடைக்கக் கூடிய பாத்திரங்கள் எத்தனை? அது அதிக அரசியல்சார்ந்ததாய் இல்லையா? நான் அவர்களிடம் கேட்பேன், 'தனிமையின் நூறுஆண்டுகளிலோ (One Hundred Years of Solitude), 'போரும் சமாதானத்திலோ (War and Peace) அல்லது ஏதாவதொன்றிலோ எத்தனை பாத்திரங்கள் உள்ளன? கலையிலும் இலக்கியத்திலும் சுவையைத் தீர்மானிக்கும் சக்தி கொண்டவர்களாக உள்ளவர்களும், தற்போது பொதுவானதாகவும் பிரசித்தமானதாகவும் மாறியுள்ள கலாச்சாரங்களின் சக்கரவர்த்திகளும், நடைமுறையிலுள்ள போதனை முறையின் பகுதியாய் இல்லாத, யதார்த்தமான, ஆழமான தீர்க்கப்படாத அரசியல் விடயங்கள் என்று வரும்போது, அவை குறித்துப் பேசுவதால் எழக்கூடிய அபாயங்கள் தொடர்பில் முன் எச்சரிக்கை உணர்வுடன் நடந்து கொள்வதை நான் சில சமயங்களில் உணர்கின்றேன். ஒரு வகையான வரையறை செய்யப்பட்ட உலக நோக்கை மீறாமலேயே நாம் எழுத வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கப் படுகின்றோம். அந்த வரையறையை மீறாத அறிவொளியூட்டம், நாகரிகமயமாக்கம், முன்னேற்றம் என்பவற்றுடனேயே அவர்கள் உடன்படுகின்றனர். ஆனால் அது இப்போது மாறிக் கொண்டே இருக்கின்றது என்றும் உலகத்தின் பல்வேறு திசைகளில் இருந்தும் பல்வேறு இடங்களில் இருந்தும் இளம் எழுத்தாளர்கள் மற்றும் கவிஞர்களால் அது சவாலுக்குப்படுத்தப்படுகின்றது என்றும் நான் நினைக்கின்றேன்.

SP Pushpakanthan

இவ்விதழின் உள்ளடக்கை ஓவியங்களுக்கான அனுசரணை: டாக்டர். கோ. நொ. கொன்வரன்ரைன் அவர்கள்

நிறுத்தப்பட்ட இடத்திலிருந்து

தொடர்வோம்

உங்களுக்கு கைகொடுக்க
சென்ட்ரல் பினான்ஸ் லீசிங் தயார்.

▶ முதல் வருடத்தில் காப்புறுதியுடன் அதிகூடிய லீசிங் தொகை

eCash **mCash** மூலம் லீசிங் தவணைக் கட்டணம் செலுத்தும் வசதி

நியந்தனைகளுக்கு உட்படும்

Central Finance Company PLC
No : 263 Batticaloa Road, Kalmunai
Tel : 067 2226132 - 6133
Mob : 0759333370
WWW.centralfinance.lk

மேலதிக விபரங்கள் தெரிந்துகொள்ள
0112 038 038 நம்பருக்கு
Missed Call கொடுங்கள் (24 மணிநேரமும்)

Central Finance Company PLC

No.263 Batticaloa Road, Kalmunai

Tel: 067 2226132 - 6133 / Mob: 0759333370

www.centralfinance.lk